

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SIMON HOMO SAPIENS'E KARŞI

"Okurlar Simon'a
sırılsıklam âşık olacak."

Publishers Weekly

Bro
Sis

Becky
Albertalli

Her şey gizli bir e-postayla başladı...

Bugüne dek eşcinsel olduğunu kimseye açıklamamış on altı yaşındaki Simon çalkantılı bir hayattan uzak durmaya çalışmaktadır. Ama attığı e-posta yanlış ellere ulaşınca sırlarının açığa çıkma tehlikesiyle karşı karşıya kalır. Simon aslında şantaj kurbanıdır: Sınıfın soytarısı Martin ile hoşlandığı kızın arasını yapmazsa, cinsel kimliği açığa çıkacaktır. Daha da kötüsü e-posta üzerinden iletişim kurduğu, takma ismi Mavi olan çocuk da ifşa olacaktır.

Bir zamanlar aralarından su sızmayan arkadaş grubunda yaşanan beklenmedik olaylar ve Mavi'yle yazışmalarının gün geçtikçe flörtleşmeye dönmesiyle Simon'ın hayatı karman çorman olur. Değişimden hiç hoşlanmayan Simon rahat ettiği bölgeden zorla atılmadan önce kendi rızasıyla çıkabilmenin bir yolunu bulmak zorundadır... arkadaşlarını küstürmeden, kendisini tuhaf duruma düşürmeden ve şimdiye dek tanıştığı en kafa karıştırıcı ama en tatlı erkekle mutluluk şansını kaçırmadan önce...

Pegasus Yayınları: 1779
Gençlik: 343

Simon, Homo Sapiens'e Karşı

Becky Albertalli

Özgün Adı: Simon vs. the Homo Sapiens Agenda

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Çiçek Eriş

Düzeltili: Pervin Salman

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Fatma Can

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2017 - Ciltli

ISBN: 978-605-299-337-8

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017

Copyright © Becky Albertalli, 2015

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla The Bent Agency'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinlari

pegasusyayinevi

pegasusyayinlari

Becky Albertalli:

İngilizceden çeviren:
Sevinç Seyla Tezcan

PEGASUS YAYINLARI

*Aşk romanı yazmamı sağlayan
Brian, Owen ve Henry'ye*

Tuhaf derecede incelikli bir konuşma dönüyordu. Bana şantaj yapıldığını az kalsın fark etmeyecektim.

Sahne arkasında, katlanan metal sandalyelerde oturuyorduk ve Martin Addison, “E-postanı okudum,” dedi.

“Ne?” Başımı kaldırdım.

“Buraya gelmeden. Kütüphanede. Tabii ki kasten olmadı.”

“E-postamı mı okudun?”

“Şey, senden hemen sonra bilgisayarını kullandım,” dedi. “Ve Gmail yazınca senin hesabın açıldı. Çıkış yapsan iyi olurmuş.”

Ona afallamış bir ifadeyle baktım. Ayağıyla sandalyesinin bacağına vuruyordu.

“Niye sahte isim kullandın ki?” diye sordu.

Pekâlâ. Sahte ismi, Martin Addison gibi insanların gizli kimliğini öğrenmesine engel olmak için kullanıyordum. Fena halde işe yaramıştı.

Martin beni bilgisayar başında otururken görmüş olmalıydı. Anıtı dikilecek bir aptal olduğumu düşündüm.

Martin Addison ciddi ciddi gülümsüyordu. “Her neyse, ağabeyimin eşcinsel olduğunu bilmek ilgini çekebilir diye düşündüm.”

“Şey. Pek sayılmaz.”

Bana baktı.

“Ne demeye çalışıyorsun?” dedim.

“Hiç. Bak, Spier, benim bununla bir sorunum yok. O kadar büyük bir mesele değil.”

Bir felaket olması dışında... ya da Martin’in çenesini tutup tutmayacağına bağlı olarak efsane olabilecek bir boktan felaketler fırtınası.

“Gerçekten çok acayip bir durum,” dedi Martin.

Ne cevap vereceğimi bile bilemedim.

“Her neyse,” dedi. “İnsanların öğrenmesini istemediğin çok belli.”

Yani. Sanırım istemiyordum. Fakat eşcinselliğimi ilan etme olayı beni cidden korkutmuyordu.

Korktuğunu sanmıyordum.

Beni bir dizi sıkıntılı anlar silsilesi bekliyordu ve yaşanmasını dört gözle bekliyormuş gibi yapacak değildim. Ama muhtemelen dünyanın sonu da olmayacaktı. En azından benim için.

Becky Albertalli:

Sorun şuydu ki Mavi için ne anlama geleceğini kestiremiyordum. Tabii Martin birilerine anlatırsa. Mavi'nin olayı, mahremiyetine önem veren bir insan olmasıydı. O, e-posta hesabından çıkış yapmayı unutmayacak insanlardandı. Bu kadar dikkatsiz davrandığım için beni affetmemesi asla mümkün olmayacak insanlardan.

Yani sanırım söylemeye çalıştığım, bunun bizim için ne anlama geleceğini bilmediğimdi. Mavi ve benim için.

Fakat Martin Addison'la böyle bir konuşma yaptığımı cidden inanamıyordum. Benden hemen sonra Gmail'e giriş yapabilecek onca insan dururken, Martin'in girmesi. Burada kablosuz interneti engellemeseler, kütüphane bilgisayarlarını asla kullanmayacağımı bilmelisiniz. Eve gidip dizüstü bilgisayarımı kullanmayı bekleyemediğim günlerdendi. Demek istediğim, otoparkta cep telefonumdan bakmayı bile bekleyememiştim. Çünkü bu sabah gizli hesabımdan Mavi'ye yazmıştım. Biraz önemli bir e-postaydı. Cevap yazmış mı diye bakmak istemişim.

"Aslında, insanların bunu gayet iyi karşılayacağını düşünüyorum," dedi Martin. "İnsan kendi gibi olmalı."

Buna nereden başlayarak cevap vereceğimi bile bilmiyordum. Beni doğru dürüst tanımayan heteroseksüel bir oğlan, bana eşcinselliğimi ilan etmek konusunda akıl veriyordu. Gözlerimi devirmem neredeyse kaçınılmazdı.

"Pekâlâ, tamam, her neyse. Kimseye göstermem," dedi.

Bir an, aptalca bir rahatlama hissettim. Ama sonra kafama dank etti.

"Kimseye göstermem derken?"

Kızardı ve kazağının koluyla oynamaya başladı. Yüzünde, midemin kasılmasına neden olan bir şey vardı.

“Yoksa... Yoksa ekranın görüntüsünü falan mı aldın?”

“Şey,” dedi. “Ben de seninle bunu konuşmak istiyordum.”

“Pardon, *sen kahrolası ekranın görüntüsünü mü kaydettin?*”

Dudaklarını büzerek omzumun üstünden arkamdaki bir yere baktı. “Her neyse,” dedi. “Abby Suso’yla arkadaş olduğunuzu biliyorum, bu yüzden senden...”

“Cidden mi? Belki de neden e-postalarımın ekran görüntüsünü kaydettiğini açıkladığın yere geri dönebiliriz.”

Duraksadı. “Demek istediğim... düşünüyordum da Abby’yle konuşmama yardım etmek isteyebilirsiniz.”

Neredeyse kahkahayla gülecektim. “Ne yani, senin için iyi şeyler söylememi falan mı istiyorsun?”

“Şey, evet,” dedi.

“Bunu neden yapacaktım peki?”

Bana baktı ve bir anda taşlar yerine oturdu. Bu Abby olayı. Benden istediği buydu. Kahrolası şahsi e-postalarımı yayınlamamaya karşılık.

Ve Mavi’ninkileri.

İnanamıyordum. Demek istediğim, sanırım Martin’in zararsız olduğuna karar vermiştim. Dürüst olmak gerekirse, ahmak ineğin tekiydi ama bu kötü bir şey değildi. Hem onu her zaman biraz komik bulmuştum.

Ama şu anda gülmüyordum.

“Beni buna ciddi ciddi zorlayacaksın,” dedim.

“Zorlamak mı? Haydi ama. Öyle değil.”

“Öyle değilse nasıl o zaman?”

Becky Albertalli:

“Hiçbir şey gibi değil. Demek istediğim, bu kızdan hoşlanıyorum. Ben sadece bana yardım etmek istersin diye düşündüm. Beni onun da olacağı yerlere davet edersin falan. Ne bileyim.”

“Ya etmezsem? E-postaları Facebook’a mı koyarsın? Ya da kahrolası Tumblr’a?”

Creeksırları Tumblr sayfası: Creekwood Lisesi dedikodularının sıfır noktası. Bütün okul bir güne kalmadan öğrenirdi.

İkimiz de sustuk.

“Bence birbirimize yardım edebileceğimiz bir konumdayız,” dedi Martin sonunda.

Zorlanarak yutkundum.

Bayan Albright sahnedeki, “Marty sahneye,” diye seslendi. “İkinci Perde, Sahne Üç.”

“Yani, bir düşün.” Martin sandalyesinden kalktı.

“Ah, tabii. Bu acayip süper bir şey,” dedim.

Bana baktı. Ve yine sessizlik oldu.

Sonunda, “Ne dememi istediğini bilmiyorum,” diye ekledim.

“Şey, her neyse.” Martin omuz silktili. Birinin yanımdan ayrılması için bu kadar can attığımı hiç sanmıyordum. Ama parmaklarını perdeye sürterken bana döndü.

“Sadece meraktan soruyorum,” dedi. “Mavi kim?”

“Hiç kimse. Kaliforniya’da yaşıyor.”

Martin, Mavi’yi satacağımı sanıyorsa, kaçığın teki olmalıydı.

Mavi, Kaliforniya’da falan yaşamıyordu. Shady Creek’te yaşıyordu ve bizim okuldaydı. Mavi gerçek adı değildi. Ama o

gerçek biriydi. Tanıdığım biri bile olabilirdi. Ama kim olduğunu bilmiyordum. Ve bilmek istediğimden emin değildim.

Ve cidden ailemle uğraşacak havada değildim. Akşam yemeğinden önce muhtemelen bir saat kadar zamanım vardı ve bu, okul günümü acayip komik anılar dizisine dönüştürmeye çalışmak için bir saat zamanım olduğu anlamına gelirdi. Annemle babam öyle insanlardı. Onlara Fransızca öğretmeninizin pantolonun düşük belinden sırttan tangasını ya da Garrett'ın kantinde tepsisini düşürdüğünü anlatmanız yetmezdi. Canlandırmanız gerekirdi. Onlarla konuşmak blog tutmaktan daha yorucuydu.

Yine de komikti. Eskiden akşam yemeğinden önceki o gevezeliklere ve karmaşaya bayılırdım. Şimdi ise kendimi kapıdan dışarı atmak için can atıyordum. Özellikle bugün. Evde sadece Bieber'ı tasmaşını takıp dışarı çıkarmama yetecek kadar oyalandım.

iPod'umda Tegan and Sara dinleyerek gevşemeye çalıştım. Ama Mavi'yi, Martin Addison'ı ve bugünkü provanın berbatlığını aklımdan bir türlü çıkaramıyordum.

Demek Martin de İleri Düzey Yerleştirme programındaki diğer bütün inek heteroseksüeller gibi Abby'den hoşlanıyordu. Ve gerçekten, benden tek isteği, Abby'yle takılacağım zamanlarda, onu da yanımda götürmemdi. Bu açıdan düşününce, o kadar büyük bir mesele gibi görünmüyordu.

Tabii bana şantaj yapıyor olması dışında. Ve durumun bir uzantısı olarak, Mavi'ye de şantaj yapıyordu. Bende bir şeyleri tekmeleme isteği uyandıran, asıl bu kısımdı.

Becky Albertalli:

Ama Tegan and Sara'nın faydası oldu. Nick'in evine yürümenin de. Havada sonbaharın ilk günlerinin o mis gibi tazeliği hissediliyordu ve insanlar evlerinin basamaklarına balkabakları dizmeye başlamıştı. Buna bayılırdım. Çocukluğumdan beri çok hoşuma giderdi.

Bieber'la kestirmeden Nick'lerin arka bahçesine geçip eve bodrumdan girdik. Kapiya bakan büyük televizyon ekranında şövalyelere zulmediliyordu. Nick ve Leah bir çift sallanan video oyunu koltuğuna yerleşmişlerdi. Bütün öğleden sonra yerlerinden kıpırdamamış gibi görünüyorlardı.

Ben içeri girince, Nick oyunu duraklattı. Nick böyleydi işte. Kimse için gitarını bırakmazdı ama video oyununu duraklatırdı.

“Bieber!” dedi Leah. Bieber birkaç saniye içinde hantal hareketlerle kıcını Leah'nın kucağına yerleştirip dili bir karış dışarıda patisini vurmaya başlamıştı bile. Leah söz konusu olduğunda acayip arsız olabiliyordu.

“Hiç sorun değil. Köpeği selamlamanız yeterli. Yokmuşum gibi davranın.”

“Ayy. Yoksa senin de kulaklarının kaşınmasına mı ihtiyacın var?”

Gülümsedim. İşte bu iyiydi; her şey normal demekti. “Haini buldunuz mu?” diye sordum.

“Öldürdük bile.” Nick kumandasını sıvazladı.

“İyi.”

Aslında katillerin ya da şövalyelerin ya da herhangi bir oyun karakterinin iyiliği umurumda bile değildi. Ama sanırım buna ihtiyacım vardı. Video oyunlarının şiddetine, bu

bodrum katının kokusuna ve Nick ile Leah'nın aşinalığına. Konuşmalarımızın ve sessizliklerimizin ritmine. Ekim ortası öğleden sonralarının amaçsızlığına.

"Simon, Nick şu tanga olayını duymamış."

"Ahh. *Le wedgie. C'est une histoire touchante.*"¹

"İngilizce lütfen?" dedi Nick.

"Ya da pantomimle anlat," dedi Leah.

Ve efsanevi tanga görünmesi olaylarını canlandırmak konusunda ne kadar muhteşem olduğum bir kez daha kanıtlandı.

Belki de rol yapmayı seviyordum. Birazcık.

Sanırım şu "Nick ve Leah altıncı sınıf okul gezisinde" duygusunu anlayabiliyordum. Nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum. Ama üçümüz baş başayken, kusursuz ve aptalca anlarımız oluyordu. Matthew Addison bu tür anlarda varlığını tamamen kaybediyordu. Sırlar da öyle.

Aptalca. Kusursuz.

Leah pipetin kâğıdını yırttı; ikisi de ellerinde Chick-fil-A'in dev köpük tatlı çay bardaklarını tutuyordu. Aslında bir süredir Chick-fil-A'ye gitmemiştim. Sanırım kız kardeşim eşcinsel insanların canına okumak için bağış yaptıklarını anlattığından beri orada bir şeyler yemek tuhaf gelmeye başlamıştı. Oreo'lu milkshake'leri köpüklü enfesliğin simgesi olsa bile. Gerçi bu konuyu Nick ve Leah'nın yanında gündeme getiremezdim. Eşcinsellikle ilgili şeyleri kimseyle konuşmuyordum. Mavi dışında.

1 (Fr.) Dokunaklı bir hikâye. (ç.n.)

Becky Albertalli:

Nick çayından bir yudum alıp esnemeye başlayınca, Leah derhal buruşturulmuş bir kâğıt topunu ağzına atmayı denedi. Ama Nick ağzını sımsıkı kapayarak topun içeri girmesine engel oldu.

Leah omuz silkti. “Sen esnemeye devam et, uyku böceği.”

“Neden bu kadar yorgunsun?”

“Çünkü çok sıkı parti yapıyorum. Bütün gece. Her gece,” dedi Nick.

“Parti’den kastın cebir ödeviyse, tabii.”

“HER NEYSE, LEAH.” Nick bir kez daha esneyerek arkasına yaslandı. Bu kez Leah’nın kâğıt topu ağzının kenarına sürtünüp geçti.

Nick topu ona geri fırlattı.

“Sürekli tuhaf rüyalar görüyorum,” diye ekledi.

Kaşlarını kaldırdım. “İğrenç. Detaya girmesek.”

“Şey. O tür rüyalar değil.”

Leah’nın suratı kıpkırmızı oldu.

“Hayır, sadece,” dedi Nick, “gerçek tuhaf rüyalar. Mesela banyoda lenslerimi taktığımı ama hangi lensin hangi göze ait olduğunu bir türlü çözemediğimi gördüm.”

“Tamam. Sonra ne oldu?” Leah yüzünü Bieber’ın tüylü boynuna gömdüğü için sesi boğuk çıktı.

“Hiç. Uyandım. Hiçbir şey olmamış gibi lenslerimi taktım ve bir sorun olmadı.”

“Duyduğum en sıkıcı rüya,” dedi Leah. Hemen sonra, “Haznelerin üstünü sol ve sağ diye o yüzden işaretlemiyorlar mı?” dedi.

“Ya da insanlar gözkürelerine dokunmamak için gözlük takmıyor mu?” Halının üstünde bağdaş kurdum. Bieber Leah’nın kucağından kurtulup aheste adımlarla yanıma geldi.

“Gözlük takınca iyice Harry Potter’a benziyorsun, değil mi Simon?”

Bir kez. Bunu sadece bir kez söylemiştim.

“Şey, sanırım bilinçaltım bana bir şey söylemeye çalışıyor.” Entelektüel hissettiği zamanlarda, Nick bayağı sabit fikirli olabiliyordu. “Rüyanın temasının görüş olduğu besbelli. Görmediğim ne? Kör noktalarım neler?”

“Müzik koleksiyonun?” diye tahminde bulundum.

Nick video oyunu koltuğunda arkaya doğru sallanırken, çayından bir yudum daha aldı. “Freud’un, teorisini geliştirirken kendi rüyalarını yorumladığını biliyor muydunuz? Ve bütün rüyaların bir tür bilinçsiz istek gerçekleştirimi olduğuna inandığını.”

Leah’yla birbirimize baktık ve ikimizin de aynı şeyi düşündüğünü anladım. Muhtemelen tamamen zırvalıyor olmasının bir önemi yoktu çünkü Nick felsefi ruh hallerinden birine büründüğü zaman bayağı karşı konulmaz biri olurdu.

Elbette, heteroseksüel erkeklere âşık olmamak konusunda katı bir prensibim vardı. En azından, kesin heteroseksüel olan erkeklere. Her neyse işte, Nick’e âşık olmamak gibi bir prensibim vardı. Ama Leah olmuştu. Ve bu, özellikle Abby de olaya dahil olduğundan beri çeşitli sorunlara yol açıyordu.

Başlarda, Leah’nın Abby’den neden nefret ettiğini anlamamıştım ve lafı dolandırmadan sormak beni bir yere ulaştırmamıştı.

Becky Albertalli

“Ah, o *bir numaradır*. Demek istediğim, o bir amigo kız. Ayrıca çok şirin ve çok zayıf. Bütün bunlar müthiş olması için yeterli değil mi?”

İfadesiz bir suratla espri yapma sanatında Leah'nın eline kimsenin su dökemeyeceğini anlamalısınız.

Ancak zamanla, Nick'in öğle yemeklerinde Bram Greenfeld'le yer değiştirdiğini fark etmiştim. Bunlar, Abby'nin yakınına oturma olasılığını azami düzeye çıkarmayı hedef alan hesaplı yer değiştirmelerdi. Bir de bakışları vardı. Takılıp kalan, kara sevdalı meşhur Nick Eisner bakışları. İnsanda kusma isteği uyandıran bu süreci, birinci sınıfın sonunda Amy Everett'la da yaşamıştık. Gerçi itiraf etmeliyim ki Nick'in birinden hoşlandığı zamanlarda girdiği o heyecanlı dikkat kesilme halinde büyüleyici bir şey vardı.

Leah ne zaman Nick'in yüzünü o bakışın kapladığını görse, içine kapanırdı.

Bu da Martin Addison'ın çöpçatan kankası olmak için hakikaten iyi bir nedenimin olduğu anlamına geliyordu. Belki de Martin ve Abby işi pişirirse, Nick sorunu ortadan kalkmış olurdu. O zaman Leah rahatlayabilir ve denge sağlanmış olurdu.

Yani mesele sadece ben ve sırlarım değildi. Aslında, benimle hiç ilgisi olmadığı söylenebilirdi.

KİMDEN: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

KİME: maviyeşil118@gmail.com

TARİH: 17 Ekim 12:06

KONU: Cvp: ne zaman anladın

Bayağı seksi bir hikâye, Mavi. Demek istediğim, ortaokul bitmek bilmeyen bir korku filmi gibi. Pekâlâ, belki bitmek bilmeyen demek doğru değil çünkü bitti ama insanın ruhuna işliyor. Kim olduğun fark etmiyor. Ergenliğin acıması yok.

Merak ettim, babanın düğününden sonra onu bir daha gördün mü?

Ben ne zaman anladığımı bile bilmiyorum. Bir sürü ufak tefek şeyin bir araya gelmesiydi. Bir kere-

Becky Albertalli:

sinde gördüğüm şu tuhaf Daniel Radcliffe'li rüya. Ya da ortaokulda Passion Pit'i saplantıya dönüştürmem ve sonra saplantımın aslında müzikle hiçbir ilgisi olmadığını anlamam.

Sonra sekizinci sınıfta bir kız arkadaşım oldu. Hani şu biriyle "çıktığın" ama birlikte okul dışında hiçbir yere gitmediğiniz durumlardan biriydi. Ve okulda da gerçekten hiçbir şey yapmadığınız. Sanırım el ele tutuşmuştuk. Böylece sekizinci sınıf dansına çift olarak gittik ama ben ve arkadaşlarım bütün geceyi Fritos yiyerek ve tribünlerin altından insanları gözetleyerek geçirdik. Bir ara rasgele bir kız gelip kız arkadaşımın beni spor salonunun önünde beklediğini söyledi. Dışarı çıkıp onu bulmam gerekirdi ve sanırım öpüşmemiz falan da gerekiyordu. Hani şu ağızların kapalı tutulduğu ortaokul usulü öpüşmeden bahsediyorum.

Sıkı dur, hayattaki en gurur verici anıma geldik: Kaçtım ve korkmuş bir anaokulu çocuğu gibi tuvalete saklandım. Kabinlerden birine girip kapıyı kapadım ve bacaklarım görünmesin diye, klozetin üstüne tündedim. Kızlar içeri dalıp beni basacakmış gibi. Sana yemin ederim, bütün akşamı orada geçirdim. Ve kız arkadaşım ile bir daha hiç konuşmadım.

Ayrıca, Sevgililer Günü olduğunu da söylemeliyim. Çünkü o kadar zarif bir insanımdır. Yani evet, kendime karşı dürüst olmam gerekirse, o noktada kesinlikle anlamıştım. Yine de o zamandan bu yana iki kız arkadaşım daha oldu. Bunun resmi olarak yazdığım en

SIMON, HOMO SAPIENS'E KARŞI

uzun e-posta olduğunu biliyor muydun? Şaka yapmıyorum. Benden 140 karakterden fazlasını alan tek insan olabilirsin. Ne harika, değil mi?

Her neyse, sanıyorum şimdi e-postamı noktalayacağım. Yalan söyleyecek değilim. Çok acayip bir gün oldu.

Jacques

KİMDEN: maviyeşil118@gmail.com

KİME: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

TARİH: 17 Ekim 20:46

KONU: Cvp: ne zaman anladın

Tek kişi ben miyim? Bu kesinlikle müthiş. Gerçekten onur duydum, Jacques. Çok komik çünkü aslında ben de kimseyle e-postalaşmam. Ve bu tür şeyleri hiç kimseyle konuşmam. Sadece seninle konuşuyorum. Ne kadar faydası olur bilmem ama insanın gerçekten en gurur verici anını ortaokulda yaşaması, inanılmaz üzücü bir şey olurdu. Ortaokuldan ne kadar nefret ettiğimi tahmin bile edemezsin. Sözünü tamamladığın zaman, insanların sana boş boş bakıp, "Eee, pekiiii," demesini hatırlıyor musun? Herkes hissettiğin ya da düşündüğün her neyse, o konuda tamamen yapayalnız olduğunu açıkça göstermek için elinden geleni yapar. Elbette işin en kötü yanı, benim de aynı şeyi başkalarına yapmamdı. Bunu hatırlamak bile midemi bulandırıyor.

Becky Albertalli:

Yani kısaca söylemeye çalıştığım, kendine bu kadar yüklenmemelisin. O zamanlar hepimiz feciydik.

Soruna cevap olarak, düğünden sonra onu birkaç kez daha gördüm; muhtemelen bir yılda iki kez falan. Üvey annem aile toplantılarına çok meraklı. Babam evlendi ve sanırım karısı şu anda hamile. Tam olarak tuhaf denemez çünkü olay tamamen benim kafamda olup bitti. Gerçekten inanılmaz değil mi? Biri hiç farkında olmadan cinsel kimlik krizini tetikleyebiliyor. Dürüst olmam gerekirse, muhtemelen beni hâlâ kuzeninin on iki yaşındaki tuhaf üvey oğlu olarak görüyordur.

Sanırım sormaya bile gerek yok ama yine de soracağım: Madem eşcinsel olduğunu biliyordun, nasıl oldu da kız arkadaş edinebildin?

Günün tuhaf geçtiği için üzüldüm.

Mavi

KİMDEN: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

KİME: maviyeşil118@gmail.com

TARİH: 18 Ekim saat 23:15

KONU: Cvp: ne zaman anladın

Mavi,

Korkuyla beklenen "pekiii" lafını iyi bilirim. Yanından, kalkık kaşlar ve küçümseyici bir ifadeyle kık deliği gibi büzülmüş bir ağız da eksik olmazdı. Ve evet, ben de söyledim. Ortaokulda hepimiz korkunçtuk.

SIMON, HOMO SAPIENS'E KARŞI

Sanırım kız arkadaş olayını izah etmek güç. Her şey kendiliğinden oluverdi. Sekizinci sınıftaki ilişki, tahmin edileceği üzere, tam anlamıyla kepezelikti; bu yüzden o farklı. Diğer ikisine gelince, kısaca, ikisi de arkadaşımdaydı, sonra benden hoşlandıklarını fark ettiler ve çıkmaya başladık. Ve sonra ayrıldık, ikisi de beni terk etti ve acısız olduğunu söyleyebilirim. Lise birde çıktığım kızla hâlâ arkadaşız.

Dürüst olmamı ister misin? Sanırım kız arkadaş edinmemin asıl nedeni eşcinsel olduğuma yüzde yüz emin olmamamdı. Belki de kalıcı olacağını sanmamıştım.

Muhtemelen aklından "pekiiii" diye geçiriyorsundur.
Jacques

KİMDEN: maviyeşil118@gmail.com

KİME: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

TARİH: 19 Ekim 08:01

KONU: Mecburen...

Pekiiiiiiiiiiiiii.

(Kaşlar, kış deliği ağız, vs.)

Mavi

Martin olayının en boktan tarafı konuyu Mavi'ye açamamdı. Ondan sır saklamaya alışık değildim.

Yani, birbirimize anlatmadığımız çok şey vardı. Önemli şeylerden bahsediyor ama kimliğimizi ele verecek detaylardan, arkadaşlarımızın isimlerinden ya da okulla ilgili fazla belirgin konulardan kaçınıyorduk. Eskiden beni tanımladığını sandığım her şeyden. Ama onları sır olarak görmüyordum. Bu daha çok aramızdaki sözsüz bir anlaşma gibiydi. Mavi, Creekwood'da bir dolabı, genel not ortalaması ve bir Facebook profili olan gerçek bir lise üçüncü sınıf öğrencisi olsaydı, ona hiçbir şey anlatmayacağımdan adım gibi emindim. Demek istediğim, o gerçekten Creekwood'da bir lise üçüncü sınıf öğrencisiydi. Bunu biliyordum. Ama bir açıdan, dizüstü bilgisayarımın içinde yaşar gibiydi. Açıklaması güç.

Onu ben bulmuştum. Onca yer dururken, Tumblr'da. Ağustostu, tam okullar açılırken. Creeksırları, anonim itiraflar ve gelişi güzel gizli düşünceler paylaşabildiğiniz ve insanların yorum yaptığı ama kimsenin sizi gerçekten yargılamadığı bir yerdi. Ancak zamanla dedikodu, kötü şiirler ve yazım hatalarıyla dolu İncil alıntılarıyla dolup taşan bir lağım çukuruna dönüşmüştü. Sanırım her halükârda bağımlılık yaratıyordu.

Mavi'nin paylaşımını orada bulmuştum. Doğrudan bana hitap eder gibiydi. Nedeninin eşcinsellik olduğunu bile sanmıyorum. Beş satır filandı ama dilbilgisi kurallarına uymuştu ve tuhaf bir şiirselliği vardı ve daha önce okuduğum her şeyden farklıydı.

Yalnızlıkla da alakalı galiba. Komik çünkü kendimi hiç yalnız addetmemiştim. Ama Mavi'nin hislerini tarif ediş tarzında tanıdık gelen bir şeyler vardı. Sanki düşünceleri benim kafamın içinden çekip almış gibiydi.

Tıpkı bir insanın jestlerini ezberleyebilmeniz ama düşüncelerini asla bilemeyeşiniz gibiydi. Ve insanların geniş odaları ve minicik pencereleri olan evlere benzemesi duygusu.

Her durumda kendinizi fazla açıkta hissedebilmeniz gibi.

Onun çok iyi gizlenmiş ama eşcinselliği konusunda bir o kadar açıkta olması gibi.

O kısmı okuyunca tuhaf bir panik ve utanç duygusuna kapılmıştım ama aynı zamanda, belli belirsiz bir heyecan kıpırtısı da hissettim.

İnsanların arasındaki okyanustan bahsediyordu. Ve her şeyin tek amacının yüzölmeye değecek bir kıyı bulmak olduğundan.

Becky Albertalli:

Demek istediğim, onu tanımalıyım.

Bir süre sonra, aklıma gelen tek yorumu paylaşacak cesareti topladım: “İŞTE BU.” Büyük harflerle. Sonra da e-posta adresimi yazdım. Gizli Gmail hesabımın adresini.

Sonraki haftayı benimle temas kuracak mı, kurmayacak mı saplantısıyla geçirdim. Ve kurdu. Daha sonra, yorumumun onu biraz gerdiğini söyledi. Bazı konularda gerçekten dikkatliydi. Tahmin edileceği üzere, benden çok daha dikkatli. Kısaca, Mavi’nin Martin Addison’ın yazışmalarımızın ekran görüntülerini kaydettiğini öğrenmesi halinde dehşete düşeceğinden neredeyse emindim. Ama tamamen Mavi’ye yakışacak şekilde dehşete düşerdi.

Yani, bana e-posta yazmayı bırakarak.

Posta kutumda ilk mesajını gördüğüm anda ne hissettiğimi dün gibi hatırlıyordum. Biraz gerçeküstüydü. Beni tanımak istiyordu. Sonrasındaki birkaç gün boyunca, okulda kendimi bir film karakteri gibi hissettim. Yüzümün yakın plan görüntüsünün geniş ekrana yansıtıldığını bile görür gibiydim.

Çok tuhaftı çünkü gerçekte esas oğlan ben değildim. Belki esas oğlanın en iyi arkadaşıydım.

Sanırım Mavi’nin ilgisini çekene kadar, kendimi gerçekten ilgi çekici biri olarak görmemiştim. Bu yüzden ona söyleyemezdim. Onu kaybetmemeyi tercih ederdim.

Martin’den uzak durmaya çalışıyordum. Hafta boyunca, sınıfta ve provada, benimle göz göze gelmeye çalıştığını görüyordum. Korkaklık ettiğimin farkındaydım. Bu durum, bir korkak gibi hissetmeme neden oluyordu. Ona yardım etmeye zaten karar

verdiğim için, korkmam özellikle aptalcaydı. Ya da şantajına boyun eğmeye. Ne derseniz artık. Dürüst olmam gerekirse, bu biraz midemi kaldırıyordu. Akşam yemeği boyunca aklım başka yerdeydi. Annem ve babam bu akşam özellikle neşeliydi çünkü *Bachelorette* akşamıydı. Bense çok ciddiydim. Realite şovdaki gibi. Programı dün hep birlikte izlemiştik ama bu akşam, Wesleyan'daki Alice'i Skype'tan arayıp programı enine boyuna konuşacağımız akşamdı. Yeni Spier aile geleneğimiz buydu. Bunun kelimenin tam anlamıyla saçmalığın dik alası olduğunun daha fazla farkında olamazdım.

Bilmiyorum. Ailem oldum olası böyleydi.

Babam çatalını ağzının içinde çevirerek, "Leo ve Nicole nasıl?" diye sordu. Leah ve Nick'in cinsiyetlerini değiştirmek babamın mizah anlayışının zirvesi gibiydi.

"Müthişler," dedim.

"LOL, baba," dedi Nora duygusuz bir sesle. Kız kardeşim. Son zamanlarda, gerçek kısa mesajlarda asla kullanmadığı mesajlaşma kısaltmalarını konuşurken kullanmaya başlamıştı. Sanırım ironik olması gerekiyordu. Bana baktı. "Si, bugün Nick'i avlunun önünde gitar çalarken gördün mü?"

"Sanırım Nick bir kız arkadaş edinmeye çalışıyor," dedi annem.

Çok komik, anne, çünkü şöyle bir durum var: Şu aralar Martin Addison bütün okula eşcinsel olduğumu ilan etmesin diye, Nick'in, beğendiği kızı elde etmesine engel olmaya çalışıyorum. Eşcinsel olduğumdan bahsetmiş miydin?

Of, insanlar bu tür konulara nasıl giriş yapardı?

Becky Albertalli:

Belki New York'ta yaşasaydık farklı olurdu ama Georgia'da nasıl eşcinsel olunacağını bilmiyordum. Atlanta'nın hemen dışında olduğumuz için, bundan da kötüsü olabileceğini biliyordum. Ama Shady Creek de bir ileri görüş cenneti sayılmazdı. Okulda eşcinsel olduklarını ilan eden bir ya da iki oğlan vardı ve insanlar kelimenin tam anlamıyla canlarına okuyordu. Şiddetten bahsetmiyorum. Ama "ibne" kelimesinin çok nadir kullanıldığı da söylenemezdi. Sanırım birkaç tane lezbiyen ve biseksüel kız da vardı ama kızlarda durum farklıydı. Belki de daha kolaydı. Tumblr'ın bana öğrettiği bir şey varsa o da pek çok erkeğin bir kızın lezbiyen olmasını seksi bulmasıydı.

Gerçi tam tersi de olabiliyordu. Leah gibi, karakalem *yaoi*² çizimleri yapıp internet sayfalarında paylaşan kızlar da vardı.

Sanırım benim için hiçbir sakıncası yoktu. Leah'nın çizimleri muhteşemdi.

Ayrıca Leah hayran kurgularına da meraklıydı ve onun ilgisi beni de geçen yaz interneti kurcalayıp birkaç örnek bulacak kadar meraklandırmıştı. Ne kadar çok seçenek olduğuna inanmamıştım: Harry Potter ve Draco Malfoy, Hogwarts'taki bütün eşya dolaplarında binlerce farklı şekilde iş pişiriyordu. Aradan dilbilgisi düzgün olanları seçip sabaha kadar uyumadan okumuştum. Çok acayip birkaç haftaydı. Kendi başıma çamaşır yıkamayı o yaz öğrendim. Annenizin yıkamaması gereken bazı çoraplar vardır.

2 Genelde kadın okuyucu kitlesini hedef alan ve kadınlar tarafından çizilen, erkek karakterler arasındaki romantik ya da cinsel ilişkiyi konu alan manga ya da animeler. (ç. n.)

Akşam yemeğinden sonra, Nora oturma odasındaki masaüstü bilgisayarda Skype açtı. Kameradan Alice biraz pejmürde görünüyordu ama muhtemelen nedeni ahşap sarısı dağınık saçlarıydı. Üçümüzün saçları da rezaletti. Arka planda, Alice'in dağınık ve üstü yastıklarla kaplı yatağı görünüyordu ve biri birkaç adımlık zemini örtmek için kabarık tüylü bir halı almıştı. Alice'in yurt odasını Minneapolis'ten rastgele bir kızla paylaştığını düşünmek hâlâ çok tuhaf geliyordu. Alice'in odasında sporla ilgili bir şeyler göreceğim kimin aklına gelirdi ki? Hele hele Minnesota Twins'le ilgili.

"Pekâlâ, görüntü çok bulanık. Bir ayar... Hayır, bir dakika, şimdi oldu. İnanamıyorum, baba, o bir gül mü?"

Babamız elinde bir kırmızı gülle kameraya doğru kıkırdadı. Şaka yapmıyorum. Söz konusu *The Bachelorette* olunca, ailem kendini kaybediyordu.

"Simon, Chris Harrison taklidini yap."

Doğru, Harrison taklidim kelimenin tam anlamıyla dahiceydi, en azından normal şartlar altında öyleydi. Ama bu akşam formumun zirvesinde değildim.

Aklım başka şeylerle meşguldü. Ve tek endişem Martin'in e-postaları saklaması da değildi. E-postaların kendisiydi. Mavi sorduğundan beri, kız arkadaş mevzusunda biraz tuhaf hissetmeye başlamıştım. Acaba benim sahte olduğumu falan mı düşünüyordu? Onun eşcinsel olduğunu fark ettikten sonra, bir daha hiçbir kızla çıkmadığı ve onun için bu kadar basit olduğu izlenimine kapılmıştım.

Becky Albertalli

“Michael D., fantezi dairesini sadece konuşmak için kullandığını iddia ediyor,” dedi Alice. “Siz buna inanıyor musunuz?”

“Bir an bile inanmadım, evlat,” dedi babam.

“Hep öyle söylerler,” dedi Nora. Başını yana yatırınca kulağında boydan boya tam beş küpe olduğunu yeni fark ettim.

“Değil mi?” dedi Alice. “Bab, sen de görüş belirtecek misin acaba?”

“Nora, bunu ne zaman yaptın?” Kendi kulak mememe dokundum.

Nora hafifçe kızardı. “Geçen hafta sonu?”

“Bakayım,” dedi Alice. Nora kulağını kameraya doğru çevirdi. “Vay canına.”

“Niye ki?” diye sordum.

“Çünkü öyle istedim.”

“İyi de neden o kadar çok?”

“Artık fantezi dairesini konuşabilir miyiz?” dedi. Dikkatin üzerinde toplanması, Nora’yı tedirgin ederdi.

“Demek istediğim, adı üstünde, fantezi dairesi,” dedim. “Kesinlikle yapmışlardır. Fantezinin konuşma içermediğinden adım gibi eminim.”

“Ama illa cinsel münasebet olacağı anlamına gelmez.”

“ANNE. Tanrı aşkına.”

Sanırım birini çekici bulmanın o ufak tefek utanç vericilikleri konusunda gerçekten kaygılanmak zorunda olmadığımı ilişkiler yaşamak kolayıma gidiyordu. Yani, kızlarla gayet iyi

anlaşıyordum. Onları öpmekle sıkıntım yoktu. Çıkmak da gayet altından kalkılabilir bir şeydi.

Nora saçını kulağının arkasına iterek sordu: “Ya Daniel F.?” Cidden, neydi bu küpeler? Nora’yı hiç anlamıyordum.

“Daniel F. aralarında en seksi olan,” dedi Alice. Annem ve Alice bu tür insanlardan bahsederken her zaman “göz ziyafeti” ifadesini kullanırdı.

“Şaka mı yapıyorsun?” dedi babam. “Şu eşcinsel mi?”

Nora, “Daniel eşcinsel değil,” diye itiraz etti.

“Evlad, adam tek kişilik Onur Yürüyüşü gibi. Ebedi alevin ta kendisi.”

Bütün vücudum gerildi. Leah bir keresinde, insanların bir başka kızın kilosunu hakkında atıp tutmalarını dinlemek zorunda kalmaktansa, ona doğrudan şişman denmesini tercih edeceğini söylemişti. Sanırım bu konuda hemfikirdim. Hiçbir şey başkasının üstünden hakarete uğramanın gizli aşağılanma duygusundan kötü olamazdı.

“Baba, yapma,” dedi Alice.

Bunun üstüne babam Bangles’ın ebedi alev temalı *Eternal Flame* şarkısını söylemeye başladı.

Babam bu tür şeyleri ciddi ciddi mi söylüyordu yoksa sadece Alice’i gıcık etmeye mi çalışıyordu, asla anlayamıyordum. Demek istediğim, gerçekten böyle hissediyorsa, sanırım öğrendiğim iyi olmuştu. Öğrendiklerimi geri alamayacak olsam bile.

• • •

Becky Albertalli:

Diğer mesele, öğle yemeği masasıydı. Şantaj konuşmasının üstünden bir haftadan daha az zaman geçmişti ama öğle yemeği sırasından dönerken Martin bir anda yoluma çıktı.

“Ne istiyorsun, Martin?”

Masama baktı. “Bir kişiye daha yer var mı?”

“Şey.” Önüme baktım. “Pek sayılmaz.”

Tuhaf bir sessizlik anı oldu.

“Şimdiden sekiz kişiyiz.”

“Oturma yerlerinin önceden tutulduğunu bilmiyordum.”

Buna ne cevap vereceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. İnsanlar hep aynı yerde otururdu. Bunun bir kâinat yasası olduğunu düşünürdüm.

Ekim ayında, öğle yemeği masanı değiştiremezdin.

Benimki acayip bir gruptu ama fena sayılmazdı. Nick, Leah ve ben. Leah’nın manga okuyan, eyeliner çeken ve birbirlerinin yerini kolayca tutabilecek iki arkadaşı Morgan ve Anna. Anna’yla lise birde çıkmış olmamıza rağmen, yine de Morgan’la birbirlerinin yerini tutabileceklerini düşünüyordum.

Bir de Nick’in rasgele takılan futbol arkadaşları, tuhaf derecede sessiz Bram ve yarı ahmak Garrett vardı. Ve Abby. Abby sene başında Washington’dan taşınmıştı ve sanırım bir şekilde birbirimize çekilmiştik. Bir tür kader ve alfabetik yoklama kombinasyonu sayesinde.

Her neyse, böylece toplam sekiz ediyorduk. Temel olarak sabit düzen buydu. Bu haliyle bile, altı kişilik masaya fazladan iki sandalye sıkıştırıyorduk.

“Şey, pekâlâ.” Martin sandalyesinde kaykılıp tavana baktı. “Abby konusunda görüş birliğine vardığımızı sanıyordum ama...”

Sonra kaşlarını kaldırdı. Ciddi ciddi.

Bu şantaj olayının şartlarını tam olarak masaya yatırmış değildik ama anlaşılan, şöyle bir şey olacaktı: Martin canı ne isterse söyleyecekti. Ve benim yapmam gerekecekti.

Ne harika değil mi?

“Bak, sana yardım etmek istiyorum.”

“Sen nasıl istersen, Spier.”

“Dinle.” Sesimi neredeyse fısıltı düzeyine indirdim. “Onunla konuşacağım. Tamam mı? Ama bu olayı bana bırakman gerek.”

Omuz silkti.

Masama gidene kadar pis bakışlarını üstümde hissettim.

Normal davranmak zorundaydım. Kimseye bir şey söyleyemezdim. Demek istediğim, sanırım artık Abby’ye onun hakkında bir şeyler söylemem gerekecekti. Ama söyleyeceğim şey, söylemek istediğimin tam zıttı olacaktı.

Abby’nin bu çocuktan hoşlanmasını sağlamak biraz zor olabilirdi. Çünkü ben ona tahammül edemiyordum.

Sanırım artık bunun hiçbir önemi yoktu.

Ancak günler hızla geçiyordu ve ben henüz bir girişimde bulunmamıştım. Ne Abby’yle konuşmuş ne de Martin’i bir şeylerde bize katılmaya davet etmiş ne de ikisini birlikte boş bir sınıfa kilitlemiştim. Dürüst olmam gerekirse, Martin’in ne istediğini bile bilmiyordum.

Becky Albertalli:

İnsani sınırlar içinde, öğrenmekten olabildiğince kaçınmayı umuyordum. Sanırım çok fazla ortadan kaybolmaya başlamıştım. Ya da Martin benimle konuşmaya kalkışmasın diye Nick ve Leah'nın kuyruğundan ayrılmıyordum. Salı günü otoparka girdim, Nora hemen arabadan fırladı ama ben peşinden gitmeyince kafasını içeri uzattı.

“Şey, geliyor musun?”

“Birazdan,” dedim.

“Tamam.” Duraksadı. “Sen iyi misin?”

“Ne? Evet.”

Bana baktı.

“Nora. Ben iyiyim.”

“Tamam,” diyerek geri çekildi. Kapıyı yavaşça kapayıp girişe yöneldi. Bilmiyorum. Nora bazen acayip derecede iyi gözlemci olabiliyordu ama bazı şeyleri onunla konuşmak çok tuhaf geliyordu. Bunu Alice üniversiteye gidene kadar fark etmemiştim.

Sonuç olarak bir süre telefonumu kurcaladım, e-posta sayfamı yeniledim ve YouTube’da müzik videoları seyrettim. Ama sağ ön cam tıklatılınca neredeyse yerimden sıçırıyordum. Sanırım her yerde Martin’i görmeyi bekler olmuştum. Ama Nick’ti. Pencerenin arkasından binmesini işaret ettim. Ön koltuğa bindi. “Ne yapıyorsun?”

Martin’den kaçıyorum.

“Video izliyorum.”

“Mükemmel. Aklımdan hiç çıkmayan bir şarkı var.”

“Who’nunsa,” dedim, “ya da Def Skynyrd’in ya da onun gibi birinin, mümkün değil.”

“Az önce ‘Def Skynyrd’ dememişsin gibi yapacağım.”

Nick’le uğraşmaya bayılıyordum.

Sonunda *Adventure Time*’ın bir bölümünü izlemekte uzlaştık ve kesinlikle aradığım kafa dağıtma yoluydu. Bir gözüm sürekli saatteydi çünkü edebiyat dersini kaçırmak istemiyordum. Sadece Martin’in benimle konuşmayı deneyebileceği dersten önceki o bekleme süresini olabildiğince kısaltmaya çalışıyordum.

Çok komikti. Nick’in bende bir tuhaflık olduğunu anladığından emindim ama ne soru soruyor ne de beni konuşturmaya çalışıyordu. Biz böyleydik. Ben onun sesini, yüz ifadelerini ve küçük tuhaf alışkanlıklarını bilirdim. Gelişigüzel varoluşsal monologlarını. Gerildiği zaman parmak uçlarını avucunun içine vurduğunu. Sanırım o da benim hakkımda benzer şeyler biliyordu. Demek istediğim, birbirimizi dört yaşından beri tanıyorduk. Ama esasında, çoğunlukla Nick’in kafasının içinde neler döndüğü konusunda hiçbir fikrim olmazdı.

Bu bana Mavi’nin Tumblr’da paylaştığı şeyi anımsattı.

Nick telefonumu aldı ve videoları taramaya başladı. “İsa görüntülü bir tane bulursak, edebiyat dersini kırmayı mazur gösterebiliriz.”

“Şey, İsa görüntüsü bulursak, serbest konulu kompozisyonumda *Adventure Time*’ı kullanacağım.”

Nick bana bakıp güldü.

Nick’in yanında hiç yalnızlık çekmezdim. Onunla vakit geçirmek hep çok kolay olurdu. Belki de bu iyi bir şeydi.

• • •

Becky Albertalli:

Perşembe günkü provaya biraz erken gittiğim için, oditoryumun yan kapısından dışarı s z l p okulun arkasına do-laştıım. Hava Georgia için biraz serindi ve   le yemeğinden sonra yağmur yağmışa benziyordu. Esasında, sadece iki tür hava vardı: kapüşonlu sweatshirt havası ve her halükârda kapüşonlu sweatshirt havası. Kulaklıklarımı sırt  antamla birlikte oditoryumda bırakmış olmalıydım. Telefonumun hoparlöründen bir şeyler dinlemekten nefret ederdim ama *müzik her zaman m ziksizlikten iyiydi*. Kantinin arkasındaki tuğla duvara yaslandım ve müzik kütüphanemde Leda'nın bir albümünü aramaya başladım. Henüz dinlememiştim ama Leah ve Anna'nın albümü takıntıya dönüştürmesi umut vaat eden bir işaretti.

Bir anda yalnız olmadığımı fark ettim.

“Pekâlâ, Spier. Olayın ne?” Martin duvarın dibinde yanımaya sokuldu.

“Olayım mı?”

“Bence benden kaçıyorsun.”

 kimiz de Converse giymiştik; benim ayaklarım mı çok küçük duruyordu yoksa onunkiler mi kocaman görünüyordu karar veremedim. Muhtemelen, Martin benden on beş santim uzundu. G lgelerimiz yan yana çok saçma duruyordu.

“şey, senden ka mıyorum,” dedim. Duvardan doğrulup oditoryuma doğru yürümeye başladım. Ne de olsa Bayan Albright'ı kızdırmak istemiyordum.

Martin arkamdan yetişti. “Ciddiyim,” dedi. “O e-postaları kimseye gösterecek değilim. Kafayı yemeyi bırakabilirsin.”

Bunu külâhıma anlatabilirdi. Çünkü e-postaları sildiğini de söylememişti.

Bana baktı; ifadesini okuyamadım. Çok komikti. Bunca yıldır bu çocukla aynı dersleri alıyor, söylediği gelişigüzel zıvalıklara diğer herkesle birlikte gülüyordum. Onu pek çok oyunda seyretmiştim. Hatta bir yıl koroda yan yana oturmuştuk. Ama aslında onu doğru dürüst tanıımıyordum. Sanırım onu hiç tanıımıyordum.

Hayatım boyunca hiç kimseyi bu kadar ciddi bir şekilde hafife almamıştım.

“Onunla konuşacağımı söyledim,” dedim. “Tamam mı?”

Ellerim oditoryum kapısının üstündeydi.

“Bekle,” dedi. Başımı kaldırıp baktım, telefonu elindeydi. “Birbirimize telefon numaralarımızı versek daha kolay olmaz mı?”

“Başka seçeneğim var mı?”

“Yani...” Omuz silkti.

“Of, Martin.” Telefonunu aldım. Numaramı rehberine kaydederken, ellerim kelimenin tam anlamıyla öfkeden titriyordu.

“Harika! Benimki de sende olsun diye arıyorum.”

“Her neyse.”

Kahrolası Martin Addison. Onu rehberime kesinlikle “Maymunun Kış Deliği” olarak kaydedecektim.

Kapıyı itip içeri girdim. Bayan Albright bizi sahneye doğru kıskışladı. “Pekâlâ, Fagin, Dodger, Oliver ve oğlanlara ihtiyacım var. Birinci Perde, Sahne Altı. Haydi.”

Becky Albertalli:

“Simon!” Abby boynuma atılıp yanaklarımı dürttü. “Sakın bir daha beni bırakma.”

“Ne kaçırdım?” Kendimi gülümsemeye zorladım.

“Hiç,” dedi kendi kendine mırıldanır gibi. “Ama burada Taylor cehennemindeyim.”

“Gelmiş geçmiş en sarışın cehennem çemberi.”

Taylor Metternich. Kusursuzluğun en beter türüydü. Kusursuzluğun karanlık yanı bu olsa gerekti. Onu başka nasıl anlatabileceğimi bilmiyorum. Her zaman, geceleri bir ayna karşısında oturduğunu ve saçlarını her fırça darbesini tek tek sayarak fırçaladığını hayal ederdim. Facebook’ta tarih testinin nasıl geçtiğini soran paylaşımlar yapan bir insandı. Desteklemek için falan değil. Düpedüz kaç aldığınızı öğrenmek isterdi.

“Pekâlâ, beyler,” dedi Bayan Albright. Çok komikti, çünkü teknik olarak sahnede Martin, Cal Price ve benden başka bu terime uyan kimse yoktu. “Sabırlı olun çünkü biraz bloklama yapacağız.” Perçemlerini gözlerinin önünden çekip kulaklarının arkasına kıstırdı. Bayan Albright öğretmen olmak için gerçekten çok gençti ve parlak kıvılcak saçları vardı. Elektrik kırmızısı gibi.

Taylor, “Birinci Perde, Sahne Altı şu yankesici sahnesi değil mi?” diye sordu çünkü o bildikleriyle hava atmak için soru sorar gibi yapan insanlardandı.

“Doğru,” dedi Bayan Albright. “Başlat, Cal.”

Cal sahne yönetmeniydi. O da benim gibi üçüncü sınıftaydı ve dev boyutlarda mavi bir dosyanın arasında oyun metninin çift satır aralı ve üstü kurşunkalemle düşülmüş notlarla kaplı

bir kopyasını taşırdı. Doğrusu, esas görevinin bize emirler yağdırmak ve stres yapmak olması çok komikti çünkü Cal tanıdığım en az otorite sahibi insandı. Konuşma tarzı fazla yumuşaktı ve birkaç kelimeyle sınırlı kalmayan bir güneyli aksanı vardı. Bu, Atlanta'da hiç görmeyeceğiniz bir şeydi. Ayrıca çok hoşuma giden dağınık kahverengi perçemleri ve okyanus rengi gözleri vardı. Eşcinsel olduğu yönünde bir şey duymamıştım ama bende öyle bir his yaratıyordu.

“Pekâlâ,” dedi Bayan Albright. “Dodger, Oliver’la arkadaş olmuştur ve onu Fagin ve oğlanlarla ilk kez karşılaşacağı saklanma yerlerine götürmektedir. Bu durumda. Hedefiniz ne?”

“Ona patronun kim olduğunu göstermek,” dedi Emily Goff.

“Onunla biraz uğraşmak olabilir mi?” dedi Mila Odom.

“Tam üstüne bastınız. O yeni çocuk ve sizin, hayatını kolaylaştırmaya niyetiniz yok. İneğin teki. Sinirini bozup neyi var neyi yok çalmak istiyorsunuz.” Bu sözler birkaç kişiyi güldürdü. Bayan Albright bir öğretmen olarak bir dereceye kadar belalı bir kadın olabiliyordu.

O ve Cal bizi yerlerimize yerleştirdiler. Bayan Albright buna “tabloyu kurmak” derdi. Bir platformun üstünde dirseğime yaslanarak uzanmamı ve küçük bir para kesesini atıp tutmamı istediler. Dodger ve Oliver içeri girince, hepimizin ayağa fırlaması ve Oliver’in bez torbasına atılması gerekiyordu. Ben torbayı gömleğimin içine sokup sahnede, hamileymişim gibi elim belimde, yalpalayarak dolaşmayı önerdim.

Bayan Albright bu fikre bayıldı.

Becky Albertalli

Herkes güldü ve yemin ederim, kesinlikle şu müthiş anlardan biriydi. Sahnedekiler dışında oditoryum ışıkları tamamen sönmüştü, hepimizin gözleri ıslık ıslık ve gülmekten sarhoş olmuş gibiydik. Herkese biraz âşık oldum. Taylor'a bile.

Martin'e bile. Göz göze gelince bana gülümsedi, kendimi ona sırtımdan alamadım. Cidden kahrolası gıcığın tekiydi ama aynı zamanda leylek gibi, yerinde duramayan, saçma sapan biriydi. Bu hali ondan nefret etmeyi güçleştiriyordu.

Yani. Şerefine şiir yazacak değildim. Ve Abby'ye ne dememi beklediğini de bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu. Ama bir şeyler düşünecektim.

Prova sona erdi ama Abby ve ben ayaklarımızı platformların birinden sarkıtıp Bayan Albright ve Cal'in büyük mavi dosyaya birtakım notlar almasını izledik. Şehrin güney semtlerine gidecek akşamüstü otobüsünün kalkmasına on beş dakika vardı ve sonrasında Abby'nin eve ulaşması bir saat daha sürüyordu. O ve diğer siyahi çocuklar her gün okula gidip gelmek için, benim bir haftada harcadığımı toplam süreden fazlasını harcıyorlardı. Atlanta çok acayip bir şekilde ırklara göre ayrılmış bir şehirdi ve kimse bundan bahsetmezdi.

Abby esnedi ve tek kolunu başının arkasına yerleştirip sırtüstü platforma uzandı. Üstünde kalın bir külotlu çorap ve şu desenli kısa elbiselerden vardı ve sol bileği örgü arkadaşlık bilekleriyle kaplıydı.

Martin sahnenin karşı tarafında, birkaç adım uzakta oturuyor ve insana bunu kasten yaptığını düşündürecek kadar ağır hareketlerle sırt çantasının fermuarlarını kapatıyordu. Bize özellikle bakmıyor gibiydi.

Abby'nin gözleri kapalıydı. Cılız bir gülümsemenin hiç eksik olmadığı bir ağız vardı ve yumurtalı ekmek gibi kokuyordu. Heteroseksüel olsaydım. Abby olayı. Sanırım anlıyordum.

"Hey, Martin," dedim. Sesim biraz tuhaf çıktı. Martin başını kaldırıp bana baktı. "Yarın Garrett'lara gidecek misin?"

"Ben, şey," dedi. "Parti falan mı?"

"Cadılar Bayramı partisi. Gelmelisin. Sana adresi gönderirim."

Maymun'un Kıç Deliği'ne hızlı bir mesaj.

"Şey, belki," dedi. Öne doğru eğilip ayağa kalktı ve aynı anda ayakkabısının bağcığına takıldı. Bir tür dans hareketiymiş gibi geçiştirmeye çalıştı. Abby güldü, Martin sırıttı ve şaka yapmıyorum, eğilip selam verdi. Demek istediğim, buna ne diyeceğimi bilemiyordum. Sanırım birine gülmekle, onunla gülmek arasında bulanık bir çizgi vardı.

Ve ben çizginin Martin olduğundan neredeyse emindim.

Abby bana bakmak için başını çevirdi. "Marty'yle arkadaş olduğunuzu bilmiyordum," dedi.

Bu, o güne kadar duyduğum en komik ötesi saptama olsa gerekti.

KİMDEN: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

KİME: maviyesil118@gmail.com

TARİH: 30 Ekim 21:56

KONU: Cvp: uyduruk cadılar bayramı kostümleri

Mavi,

Sanırım gerçekten korkutucu bir şeyler becermeyi hiç denemedim. Ailem daha çok komik kostümlere meraklıdır. Eskiden, hangimizin kostümünün babamı en fazla güldüreceği konusunda yarıştık. Bir sene kız kardeşim çöp kutusu oldu. Kırpık değil. Bildiğin çöple dolu çöp kovası. Bense hep aynı numarada ısrar ederdim. Elbise giymiş oğlan konsepti hiçbir zaman eskimedi. (Ta ki sanırım dördüncü sınıfta, 1920'lerin

modası müthiş bir püsküllü elbise giydiğimde aynaya baktığım zaman utançtan elektrik çarpmış gibi oluncaya kadar.)

Şimdi, tam kıvamında bir yalınlık ve kötü çocukluk peşindeyim. Kostüm giymeyeceğine inanamıyorum. Bir akşamlığına başka biri olma fırsatını elinin tersiyle ittiğinin farkında değil misin?

Hayal kırıklığına uğramış bir Jacques.

KİMDEN: maviyesil118@gmail.com

KİME: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

TARİH: 31 Ekim 08:11

KONU: Cvp: uyduruk cadılar bayramı kostümleri

Jacques,

Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Kostümlere karşı değilim ve sen kostüm giyilmesi gerektiği konusunda çok ikna edicisin. Bir akşam için (ya da genel olarak) bir başkası olmanın cazibesini tamamen görebiliyorum. Aslında küçükken ben de hep aynı numarada ısrar ederdim. Her zaman süper kahraman olurum. Sanırım karmaşık bir gizli kimliğim olduğunu hayal etmeyi severdim. Belki de hâlâ seviyorumdur. Belki de bu e-postaların bütün amacı budur.

Her neyse, bu sene bir kostümüm olmayacak çünkü dışarı çıkmayacağım. Annemin bir tür iş partisi olacak ve ben de çikolata görevi için eve kapanacağım. Hiç-

Becky Albertalli:

bir şeyin on altı yaşındaki bir oğlanın Cadılar Bayramı'nda noksansız bir kostümle kapı açmasından daha hüznü olamayacağını senin de anladığından eminim. Sizinkileri sana elbise almaya nasıl ikna ettin? Müthiş bir dansçı kız olduğundan eminim. Annenle baban bütün kostümlerini hava şartlarına uydurmaya çalışarak mahveder miydi? Bir sene YEŞİL FENER BOĞAZLI KAZAK GIYMEDİĞİ İÇİN saçma sapan bir sinir krizi geçirdiğimi hatırlıyorum. Ancak geriye dönüp bakınca, aslında giyiyor sayılırmış. Özür dilerim, anne!

Her neyse, umarım Jacques'lıktan izinli olacağın günün tadını çıkarırsın. Ve umarım herkes ninja kostümüne bayılır. (Ninja olmalı değil mi? Yalınlığın ve sert çocukluğun mükemmel karışımı?)

Mavi

KİMDEN: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

KİME: maviyesil118@gmail.com

TARİH: 31 Ekim 08:25

KONU: Cvp: uyduruk cadılar bayramı kostümleri

Ninja mı? Bok iyi tahmin ama tutmadı.

Jacques

SİMON, HOMO SAPIENS'E KARŞI

KİMDEN: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

KİME: maviyesil118@gmail.com

TARİH: 31 Ekim Saat: 08:26

KONU: Cvp: uyduruk cadılar bayramı kostümleri

Aaah, otomatik düzeltme hatası. ÇÜK iyi tahmin olacaktı.

KİMDEN: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

KİME: maviyesil118@gmail.com

TARİH: 31 Ekim Saat: 08:28

KONU: Cvp: uyduruk cadılar bayramı kostümleri

AAAAAAAAAH!

ÇOK iyi tahmin. ÇOK. Of ya. İşte bu yüzden sana hiç telefondan yazmıyordum. Her neyse, ben bir koşu utançtan ölmeye gidiyorum.

J

Yemin ederim, cuma gününe denk gelen bir Cadılar Bayramı gibisi yok. Bütün gün okulda geçiyordu ve heyecan havası derslerin daha az sıkıcı ve öğretmenlerin daha komik olmasını sağlıyordu. Kapüşonuma keçeden kedi kulakları, kot pantolonumun kışına bir kuyruk tutturdum ve tanımadığım çocuklar bana gülümsedi. Kibarca güldüler. Müthiş bir gündü.

Abby benimle eve geldi ve Leah'nın hepimizi birden alabilmesi için birlikte Nick'lere yürüyecektik. Leah on yedi yaşını doldurmuştu; Georgia'da ehliyet açısından çok büyük farktı bu. Ben şimdilik arabaya Nora dışında sadece bir kişi alabiliyordum, nokta. Annemle babam pek çok konuda çok katı değillerdi ama konu araba kullanmak olunca, kötü kalpli deli diktatörlere dönüşüyorlardı.

Mutfaktan içeri girdiğimiz anda, Abby Bieber'la kucaklaşmak için yere çöktü. Leah'yla çok fazla ortak noktaları olmayabilirdi ama ikisi de köpeğimi saplantı derecesinde seviyordu. Şu anda Bieber acınası bir halde sırtüstü yere uzanmış, göbeğini göstererek hülyalı gözlerle Abby'ye bakıyordu.

Bieber bir Golden Retriever'dı ve kocaman, kahverengi ve biraz delice gözleri vardı. Alice bu ismi bulduğu zaman bayağı bir böbürlenmişti ama yalan söyleyecek değilim. İsmi Bieber'a cuk oturmuştu.

Abby bana bakarak, "Nerede bu parti?" diye sordu. O ve Bieber hiç ayrılmayacakmış gibi sarmaş dolaş haldeydiler ve Abby'nin saç bandı gözlerinin üstüne doğru kaymıştı. Bugün pek çok insan hayvan kulakları, maskeler ve bunun gibi şeylerle Cadılar Bayramı'nın hafifletilmiş okul versiyonunu yaratmıştı. Abby de baştan ayağa, eksiksiz bir Kleopatra kostümüyle gelmişti.

"Garrett'in evi mi? Roswell Yolu'nda bir yerlerde sanırım. Nick bilir."

"Yani daha çok futbolcu tipler mi olacak?"

"Muhtemelen. Bilmiyorum," dedim.

Demek istediğim, Maymun'un Kıç Deliği'nden orada olacağını doğrulayan bir mesaj almıştım. Ama şu anda içimden onu sohbete katmak gelmiyordu.

"Şey, her neyse. Eğlenceli olacak." Abby kendini köpekten ayırmaya çalışırken, kostümü kalçalarına kadar sıyrıldı. Kalın çorapları vardı ama yine de. Sanırım komikti. Bildiğim kadarıyla herkes beni heteroseksüel sanıyordu ama Abby be-

Becky Albertalli:

nim yanımda utanıp sıkılmasına gerek olmadığını şimdiden çözmüş gibiydi. Belki de o hep böyleydi.

“Hey, acıktın mı?” diye sordu. Ona bir şeyler ikram etmem gerektiğini fark ettim.

Sonunda, fırında pişirdiğimiz peynirli sandviçleri televizyon karşısında yemek için oturma odasına taşıdık. Nora kanepede her zamanki köşesine çekilmiş, *Macbeth* okuyordu. Bence tam Cadılar Bayramı’na yakışacak bir hareketti. Nora hiçbir zaman gerçek anlamda dışarı çıkmazdı. Sandviçlerimizi süzüşünü yakaladım; kendine de bir tane hazırlamak için kanepeden kalktı. Demek istediğim, ızgara peynir istiyorsa bana söylemesi gerekirdi. Bazen annem isteklerini daha çok ifade etmesi konusunda Nora’nın üstüne giderdi. Gerçi sanırım ben de aç olup olmadığını sorabilirdim. Zaman zaman insanların ne düşündüğünü anlamakta sıkıntı yaşıyordum. Muhtemelen en kötü yanımdı buydu.

Kanepede, aramıza yayılmış Bieber’la Bravo’da rasgele programlar izledik. Nora sandviçiyle geri döndü ve tekrar kitabına gömüldü. Alice, Nora ve ben ödevlerimizi televizyon karşısında ya da müzik açıkken yapma eğilimindeydik ve buna rağmen notlarımız hep iyiydi.

“Hey, giyinsek iyi olur, ne dersin?” dedi Abby. Şu saat itibarıyla Kleopatra’yı herkes gördüğü için, partiye bambaşka bir kostüm giyecekti.

“Nick’e sekizden önce gitmemiz gerekmiyor.”

“Ama şeker mi şaka mı çocuklar için giyinmek istemez misin?” dedi. “İnsanların kostümsüz olmasından hep nefret etmişimdir.”

“Şey, madem öyle diyorsun. Ama sözüme güven, buradaki çocukların tek derdi şeker ve nereden geldiği cidden umurlarında değil.”

“İşte bu biraz endişe verici,” dedi Abby.

Güldüm. “Evet, öyle.”

“Pekâlâ, tamam. Artık banyonuzu zapt ediyorum. Dönüşüm zamanı.”

“Tamamdır,” dedim. “Ben de burada dönüşeyim.”

Nora başını kitabından kaldırdı. “Simon. İğrençsin.”

“Kıyafetlerimin üstüne bir ruh emici cüppesi geçireceğim. Bence sağ atlatabilirsin.”

“Ruh emici ne?”

Açıklamaya bile kalkışamayacaktım. “Nora, bundan sonra kız kardeşim değilsin.”

“Harry Potter’dan bir şey yani,” dedi.

İçeri girince, Garrett Nick’i yumruğunu yumruğuna vurarak selamladı. “Eisner. Ne. Var. Ne. Yok.”

İçeriden müziğin gümbürtüsü ve kahkahalar geliyordu ve ortalık içinde kola olmayan kutular tutan insanlarla doluydu. Daha şimdiden, işin boyumu aştığı hissine kapılmıştım. Mesele şuydu: Ben başka türde partilere alışkıttım. Birinin evine girdiğiniz, annesinin sizi bodrum katına buyur ettiği, abur cuburların ve masa üstü oyunların olduğu ve insanların kafalarına göre şarkı söylediği partiler. Video oyunu oynayan birkaç kişi de olabilirdi.

“Size içecek ne ikram edebilirim?” diye sordu Garrett. “Bira var ve şey, votka ve rom.”

Becky Albertalli:

“Şey, sağ ol, ben almayayım,” dedi Leah. “Arabayı ben kullandım.”

“Ah, o zaman kola, meyve suyu falan da var.”

“Ben votka portakal alırım,” dedi Abby. Leah kafasını salladı.

“Wonder Woman için bir kokteyl, hemen geliyor. Eisner, Spier? Siz? Size bira vereyim mi?”

“Elbette,” dedim. Kalbim hatırı sayılır bir şekilde güm-bürdüyordu.

“Spier’a bir bira,” dedi Garrett ve güldü. Sanırım kafiye yüzündendi. İçkilerimizi getirmek için gözden kayboldu. Sanırım annem olsa kusursuz bir ev sahipliği yaptığını söylerdi. Gerçi ölsem, annemle babama alkol meselesinden bahsetmezdim. Bu onları acayip keyiflendirirdi.

Ruh emici başlığımı kafama geçirip duvara yaslandım. Nick Garrett’ın babasının gitarını almak için üst kata çıkmıştı ve ben Abby ve Leah’yla baş başa kalmanın tuhaf ve sessiz geriliminin içine düşmüştüm. Abby kendi kendine mırıldanarak müziğe eşlik ediyor ve omuzlarını belli belirsiz titretiyordu.

Leah’ya doğru çekildiğimi hissettim. Bazen benimle birebir aynı şeyi hissettiğini biliyordum.

Leah kanepeye baktı. “Vay canına, şurada Yoda’yla öpüşen Katniss mi?”

“Kim kiminle öpüşüyor?” dedi Abby.

Bir sessizlik oldu. “Neyse... Unut gitsin,” dedi Leah.

Bence Leah gerildiği zaman ekstra alaycı oluyordu. Ama Abby onun sesindeki iğneleyici tınıyı hiç fark etmiyor gibiydi.

“Nick hangi cehennemde kaldı,” dedi.

Abby'nin Nick'in adını andığını duymak bile, Leah'nın dudaklarını ısırmasına yetmişti.

"Bir yerlerde bir gitarı mıncıklıyor olabilir mi?" dedim.

"Evet," dedi Leah. "Eline kıymık batırmanın en garip yolu." Sözleri Abby'nin kıkırdamasına neden oldu. Leah hem kızarmış hem de kendinden hoşnut görünüyordu.

Çok acayıpti. Dürüst olmak gerekirse, bazı anlarda bana birbirlerini etkilemeye çalışıyorlarmış gibi geliyordu.

Ama o anda Garrett bir kucak dolusu içkiyle geri gelince, Leah'nın ifadesi bir anda değişiverdi.

Garrett ikisine birer bardak uzatırken, "Pekâlâ, hanımefendilere birer kokteyl..." dedi.

Leah gözlerini devirerek, "Bu... iyi," dedi ve içkiyi arkasındaki masaya bıraktı.

"Ve bu bira da... artık her kimi canlandırırıyorsan, ona."

"Bir ruh emici," dedim.

"O da neyin nesi?"

"Ruh emici mi? Hani Harry Potter'dan?"

"Of, başlığını geri tak. Ya sen kim oluyorsun?"

"Kim Kardashian," dedi Leah tamamen duygusuz bir ifadeyle.

Garrett'in kafası karışmış gibiydi.

"*Meyve Sepeti*'nden Tohru."

"Ben..."

"Bir manga," dedi Leah.

"Ah." Odanın karşı tarafından akortsuz bir piyano tangirtısı yükselince, Garrett'in bakışları bizden, o tarafa çevrildi. İki

kız piyanonun sırasında oturuyordu ve sanırım biri dirseğini tuşlara çarpmıştı. Vahşi ve sarhoş bir kahkaha koptu.

Neredeyse evde Nora'yla birlikte Bravo izleyerek kapıyı dinliyor ve suratımı büyük boy Kit Kat'lara gömüyor olmayı dileyecektim. Ki bu arada büyük boy Kit Kat'ların küçük Kit Kat'lar kadar eğlenceli olmadığını söylemeden geçemeyeceğim. Bilmiyorum. Aslında tam olarak kötü zaman geçirdiğimi söyleyemezdim. Ama burada olmak tuhaf geliyordu.

Biramdan bir yudum aldım ve... tadı şaşırtıcı derecede tiksindiriciydi. Dondurma tadında olmasını beklemiyordum elbette ama... İnsanlar barlara girebilmek için yalan söylüyor ve sahte kimlikler ediniyordu; hepsi bunun için miydi gerçekten? Gerçekten Bieber'la öpüşmeyi tercih ederdim. Köpek olanla. Ya da Justin'le.

Her neyse, biranın tadı, insanın seksle ilgili abartılı o bütün ifadelerden endişe duymasına neden oluyordu.

Garrett Nick'in içkisini bize bırakıp piyanodaki kızların yanına gitti. Sanırım kızlar birinci sınıftaydı. Kostümleri insanı şaşırtacak kadar zekiceydi; biri önünde Freud'un yüzünün resmi olan siyah ipek bir gecelik giymişti. Freudyen dil sürçmesi göndermesi. Nick buna bayılacaktı. Ama kızlar Nora'yla yaşıttı. İçki içtiklerine inanamıyordum. Garrett aceleyle piyano tuşlarının kapağını kapadı ve piyano için kaygılanması ondan daha da fazla hoşlanmama neden oldu.

"Demek geldin," dedi Abby. Nick kucağında bir can simidi gibi sımsıkı sarıldığı akustik gitarla geri dönmüştü. Gitarı akort etmek için sırtını kanepenin yan tarafına yaslayarak yere oturdu. Birkaç kişi sohbetlerine ara vermeden yan gözle ona

baktı. Çok tuhaftı çünkü neredeyse herkes tanıdık geliyordu ama hepsi ya futbolcu ya da farklı dallardan sporculardı. Bunda bir sıkıntı yoktu. Sadece ben onları gerçekten tanı-mıyordum. Bu toplulukta Cal Price'ı görmeyeceğim aşikârdı ve Martin'in de hangi cehennemde olduğunu bilmiyordum.

Oturdum. Leah da duvardan aşağı kayarak ve bacaklarını beceriksizce yana doğru kıvrarak yanıma çöktü. Kostümü etekliydi ve uyluklarının görünmesini engellemeye çalıştığını anlamıştım. Bu çok saçma ve çok Leah'ca bir hareketti. Ona doğru kayınca, benden tarafa bakmadan hafifçe gülümsedi. Abby de bağdaş kurarak karşımıza yerleşti ve böylesi bayağı hoş oldu. Odada kendimize ait bir köşemiz oluvermişti.

Artık hem biraz mutlu hem biraz çakırkeyif hissetmeye başlamıştım; ilk birkaç yudumdan sonra biranın tadı o kadar kötü gelmiyordu. Garrett ya da bir başkası müziği kapamış olmalıydı ve birkaç kişi Nick'i dinlemek için yanımıza so-kuldu. Daha önce bahsetmiş miydim bilmiyorum ama Nick dünyanın en muhteşem pürüzlü sesine sahipti. Elbette, klasik rock'a tuhaf ve babaca bir takıntısı vardı ama bunun illa kötü bir şey olması gerektiğini sanmıyordum. Çünkü şu anda Pink Floyd'un *Wish You Were Here*'ını söylüyordu ve ben Mavi'yi düşünüyordum. Ve Cal Price'ı. Şöyle bir şey vardı: İçimden bir ses, Mavi'nin Cal Price olduğunu söylüyordu. Sanırım gözleri yüzünden. Cal Price'ın gözleri okyanusa benziyordu; mavi yeşil dalgalar, dalgalar. Ve bazen Cal'e baktığım zaman, birbirimizi anlıyormuşuz gibi hissediyorum ve o da bunu anlıyordu. Kusursuz ve söze dökülmeyen bir şey.

Becky Albertalli:

Leah, “Simon, ne kadar içtin?” diye sordu. Saçının ucuyla oynuyordum. Leah’nın saçları çok güzeldi ve tam anlamıyla yumurtalı kızarmış ekmek gibi kokardı. Fakat o Abby’ydi. Leah badem kokardı.

“Bir bira.” Kusursuz ve enfes bir bira.

“Bir bira. Ne kadar salak görüldüğünü kelimelerle tarif edemem.” Ama neredeyse gülümsüyordu.

“Leah, sende İrlandalı tipi olduğunu biliyor muydun?”

Bana baktı. “Ne?”

“Ne demek istediğimi anladınız. İrlandalı tipi. İrlandalı mısın?”

“Şey, bildiğim kadarıyla, hayır.”

Abby güldü.

Biri, “Atalarım İskoç,” dedi. Başımı kaldırdım ve tavşan kulakları takmış Martin Addison’ı gördüm.

Martin Abby’nin yanına oturup ona aşırıya kaçmayacak kadar sokulurken, “Evet, aynen öyle,” dedim. “Pekâlâ, çok acayip çünkü hepimizin dünyanın farklı yerlerinden atalarımız var ve hepimiz burada Garrett’in salonundayız ve Martin’in ataları İskoç ve üzgünüm ama Leah’ninkiler İrlandalı.”

“Sen öyle diyorsan.”

“Ve Nick’inkiler de İsrailli.”

“İsrail mi?” dedi Nick parmaklarını gitar perdeleri üstünde kaydırırken. “Benimkiler Rus.”

Sanırım insan her gün yeni bir şey öğreniyordu çünkü ben gerçekten Yahudilerin İsrail’den geldiğini sanıyordum.

“Şey, pekâlâ. Ben İngiliz ve Alman’ım ve Abby, bilirsiniz...” Ah, Afrika hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve acaba bu beni ırkçı mı yapıyordu?

“Batı Afrika. Sanırım.”

“Aynen öyle. Demek istediğim, ne kadar tesadüfi. Nasıl oldu da hepimiz kendimizi burada bulduk?”

“Benim örneğimde, kölelik yüzünden,” dedi Abby.

Lanet olsun. Çenemi kapamam lazımdı. Çenemi beş dakika önce kapamış olmalıydım.

Müzik yeniden devreye girdi.

“Hey, sanırım ben gidip bir içki kapacağım,” dedi Martin, eli kolu ayrı oynayan Martin tarzıyla yeniden ayağa fırlarken. “Size bir şey getirmemi ister misiniz?”

“Teşekkürler ama ben araba kullanacağım,” dedi Leah. Ama araba kullanmasa da içki içmezdi. Bunu biliyordum. Çünkü görünmez bir çizgi vardı ve bir tarafında Garrett, Abby, Nick ve gelmiş geçmiş bütün müzisyenler duruyordu. Partilere giden, içki içen ve bir kutu birayla kafayı bulmayan. Seks yapan ve büyütülecek bir şey olduğunu düşünmeyen insanlar.

Diğer tarafında ise Leah ve benim gibi insanlar vardı.

Ama durumu tuhaf bir şekilde iyileştiren bir şey varsa o da Mavi’nin de bizden olduğunu bilmektir. Burada biraz satır aralarını okuyor olabilirim ama Mavi’nin kimseyle öpüştüğünü sanmıyordum. Çok tuhaf; benim öpüşmem sayılır mı onu bile bilmiyordum.

Hiçbir erkekle öpüşmemiştim. Bu sürekli düşündüğüm bir şeydi.

Martin önce şu tuhaf ritmik yüzme pandomimini, ardından yan yana omuz silkme ve kış atma karışımını yaptı.

“Evet, muhteşemsin,” dedi Abby. “Haydi.” Onu ellerinden tuttu ve Martin pişmiş kelle gibi sırtarak havaya zıpladı. Sonra Abby küçük haremını müzik setinin yakınında, insanların içki içerek Kanye’yle koptukları halı kaplı alana yönlendirdi. Ancak Abby dans ederken kendi dünyasına daldığı için, Nick ve Martin kendilerini birbirlerine bakmamaya özen göstererek utana sıkıla sallanırken buldular.

“İnanılmaz,” dedi Leah. “İşte oluyor. Sonunda Nick’in bar mitzvah’sından daha acı verici bir şeye şahit oluyoruz.”

“Sakillik olayında kendilerini aştılar.”

“Bunu kaydetmemiz gerekir mi?”

“Tadını çıkarmaya bak.” Kolumu Leah’nın omzuna sarıp onu kendime çektim. Leah bazen kucaklaşmalar konusunda acayıpleşirdi ama bugün yüzünü omzuma gömdü ve cüppemin kumaşına doğru bir şeyler mırıldandı.

“Ne?” Onu dürttüm.

Ama kafasını iki yana sallayıp iç geçirdi.

Gece yarısı, Leah hepimizi Nick’in evine bıraktı, oradan bizim eve yürümek yedi dakika sürüyordu. Evlerin lambaları sönük olmasına rağmen, mahalle hâlâ turuncu bir ışıkla parlıyordu. Etrafta ezilmiş birkaç balkabağı vardı ve dalların arasından bol miktarda tuvalet kâğıdı sarkıyordu. Shady Creek çoğu zaman sihirli bir masal banliyösü olabilirdi ama Cadılar Bayramı’nda şekerler suyunu çekmeye başlayınca,

Becky Albertalli

gizli suçlular saklandıkları yerlerden çıkıyordu. En azından benim oturduğum mahallede böyleydi.

Hava serin, etraf sinir bozacak kadar sessizdi. Abby yanımda olmasa, sessizliği müzikle boğardım. Bir zombi kıyametinden sağ çıkan son insanlar bizdik sanki. Wonder Woman ve eşcinsel ruh emici. Türlerin devamı açısından umut vaat edici bir haber değildi.

Nick'in sokağının sonuna gelince döndük. Bu yolu gözüm kapalı yürüyebilirdim.

"Pekâlâ, sana sormak istediğim bir şey var," dedi Abby.

"Ah, öyle mi?"

"Sen tuvaletteyken Martin benimle konuştu."

İçimde bir şeyin donduğunu hissettim.

"Peki," dedim.

"Yani olay şu ki... Belki ben yanlış anlıyorumdur ama okula dönüş balosundan bahsetti ve konuyu üç kez falan açtı."

"Seni dansa mı davet etti?"

"Hayır. Daha çok, davet etmeye çalışıyor gibiydi."

Martin kahrolası Addison. Tatlı dillinin tam zıttı falan olmalıydı.

Ama lanet olsun, Abby'ye söylemediği için müthiş rahatlamıştım.

"Bir yere varamadığını tahmin ediyorum."

Abby dudağını ısırды ve gülümsedi. "O gerçekten çok hoş biri."

"Öyledir."

"Ama ben baloya zaten Ty Allen'la gidiyorum. İki hafta önce davet etti."

“Gerçekten mi? Nasıl haberim olmadı?”

“Üzgünüm. Tumblr’da ilan etmem mi gerekirdi?” Sırıttı. “Her neyse, bundan Martin’e bahsedebilir misin, bilmem. Onunla arkadaşsınız, değil mi? Mümkünse teklifini geri çevirmekle uğraşmak zorunda kalmamayı yeğlerim.”

“Şey. Elimden geleni yaparım.”

“Ya sen? Hâlâ boykota devam mı?” diye sordu.

“Elbette.” Leah, Nick ve ben okula dönüş balosunu feci halde anlamsız buluyorduk ve her yıl pas geçerdik.

“Leah’yı davet edebilirsin,” dedi Abby. Bana tuhaf ve kurcalayıcı bir ifadeyle yan yan baktı.

Bir kahkaha fırtınasının yaklaştığını hissettim. “Leah’dan hoşlandığımı düşünüyorsun.”

“Bilmem,” dedi ve gülümseyerek omuz silkti. “Bu akşam birlikte çok tatlı görünüyordunuz.”

“Ben ve Leah mı?” diye sordum. *Ama ben eşcinselim. EŞCİNSEL. Eşcinseneeeeeellll.* Of, ona söylemeliydim. Tepkisini gözümde canlandırabiliyordum. Gözlerinin büyüdüğünü. Ağzının bir karış açıldığını.

Evet. Belki bu gece değil.

“Hey,” dedim ona bakmadan. “Sence Martin bir gün ilginı çekebilir mi?”

“Martin Addison mı? Eee. Neden sordun?”

“Hiç. Bilmem. Düzgün bir çocuk. Sanırım.” Sesim ince ve fazla yüksek çıkmıştı. Voldemort gibi. Bunu yaptığımı inanamıyordum.

“Ayy. Arkadaş olmanız çok şirin.”

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim.

Becky Albertalli:

İçeri girdiğimizde annem bizi mutfakta bekliyordu ve kendimi hazırlama zamanım gelmişti. Annemin sorunu çocuk psikoloğu olmasıydı. Ve bunu çok belli etmesi.

“Haydi bana partiyi anlatın, çocuklar!”

İşte başladık. *Müthişti, anne. Garrett’in o kadar çok içki bulundurması çok iyiydi.* Yani, cidden.

Abby bu konuda benden daha iyiydi. Annem tezgâhtan efsanevi atıştırmalık tabağını getirirken, Abby herkesin kostümünü en ince detayına kadar anlatmaya başladı. Annemle babam genelde saat onda yatakta olurdu ve annemin yorgun olduğu her halinden belliydi. Ama eve döndüğümüzde uyanık olacağını biliyordum. Annem, *hey, çocuklar ben harikayım* tadında bir anne olma fırsatını kaçırmamak için yaşıyordu.

“Nick gitar çaldı,” dedi Abby.

“Nick çok yetenekli,” dedi annem.

“Ah, biliyorum,” diye yanıtladı Abby. “Onu dinlerken kızların ağzının suyu akıyordu.”

“Simon’a bu yüzden gitar çalmayı öğrenmesini söylüyorum. Ablası da eskiden çalardı.”

“Ben yatmaya gidiyorum,” dedim. “Abby, bir şeye ihtiyacın var mı?” Annem Abby’nin Alice’in odasında kalmasına izin vermişti ve Nick’in yaklaşık on yıldır geceyi benim yatak odamda, yerde geçirdiği düşünülünce, çok komikti doğrusu.

Ancak kendimi odama atınca rahat nefes alabildim. Bieber karyolamın ayakucunda bir kot pantolon ve sweatshirt dağının üstüne kıvrılmış, horul horul uyuyordu. Ruh emici cüppem de yerdeki yerini aldı. Oysa kapaklı sepeti hedef almıştım. Sportif olmaya komik derecede uzaktım.

Örtünün altına girmeden, yatağın üstüne uzandım. Kaçınılmaz bir şekilde mecbur kalmadan, yatağı bozmaktan nefret ederdim. Tuhaf olduğunu biliyorum ama odamın geri kalanı kâğıt, kirli çamaşır, kitap ve dağınıklıktan oluşan bir savaş alanı olsa da yatağımı her gün mutlaka toplardım. Bazen yatağım bir cankurtaran sandalı gibi geliyordu.

Kulaklıklarımı taktım. Nora'yla ortak bir duvarımız olduğu için o yattıktan sonra, hoparlörden herhangi bir şey dinlemem gerekiyordu.

Tanıdık bir şeye ihtiyacım vardı. Elliott Smith.

Parti yüzünden cin gibi uyanık ve zımba gibiydim. Sanırım iyi bir şeydi. Bu halimi karşılayabileceğim pek bir şey yoktu. Bira içtiğimi düşünmek biraz deliceydi. Tek bir bira için bunu düşünmenin bile şaşırtıcı derecede anlamsız olduğunu biliyordum. Muhtemelen Garrett ve bütün futbolcular, tek bir birada durmanın delilik olduğunu düşünürdü. Ama onlar ben değildi.

Annemlere biradan bahsedeceğimi sanmıyordum. Bahsetsem başımın belaya girmeyeceğinden neredeyse emindim. Bilmiyorum. Bu yeni Simon'la biraz baş başa zaman geçirmeliydim. Annemle babamın bu tür şeyleri mahvetmekte üstüne yoktu. Acayip meraklanıyorlardı. Sanki bana dair belli bir görüşleri vardı ve ben birazcık dışına çıksam, beyinleri parazit yapıyordu. Bunun tarif bile edemeyeceğim kadar utanç verici bir yanı vardı.

Demek istediğim, bir kız arkadaşım olmasının en tuhaf ve en dehşet verici yanı, annemle babama söylemek olmuştuk. Her üç seferde de. Kesinlikle ayrılıkların hepsinden beterdi.

Becky Albertalli:

Onlara sekizinci sınıftaki kız arkadaşımдан bahsettiğim günü asla unutamam. Rachel Thomas. Aman Tanrım. Önce yıllık fotoğrafını görmek istediler. Hatta babam yıllıkı ışığın daha iyi olduğu mutfağa getirdi ve tam bir dakika boyunca hiç ses çıkarmadan durdu. Ve sonra, “Kızda ne kaş var ama,” dedi.

Demek istediğim, babam söyleyene kadar farkına varmamıştım ama o andan sonra, başka bir şey düşünemez oldum.

Daha önce hiç kız arkadaşım olmamıştı ancak kız arkadaşım olması fikrini saplantıya dönüştüren annemdi. Ona neden bu kadar dehşet verici bir sürpriz olduğunu anlamıyorum ama pek çok insanın işe sıfır kız arkadaşla başladığından eminim. Ama evet. Her şeyi öğrenmek istiyordu: Rachel ve ben nasıl bir araya gelmiştik, duygularım neydi ve annemin bizi herhangi bir yere götürmesine ihtiyacımız var mıydı? Her şeyle tuhaf bir şekilde ilgileniyordu. Kız kardeşlerimin oğlanlardan ya da çıkmaktan asla bahsetmemesi de tuz biber oldu; spotlar üstüme çevrilmişti sanki.

Dürüst olmam gerekirse, en acayip kısmı, bunu o büyük eşcinselliği ilan etme anı gibi bir hale dönüştürmeleri idi. Ve bu normal olamazdı. Bildiğim kadarıyla, eşcinselliğini ilan etmek, heteroseksüel çocukların genelde endişelendikleri bir şey değildi.

İnsanların asla anlamayacağı şey buydu. Bu eşcinselliği ilan etme olayı. Mesele eşcinsel olmam da değildi çünkü için için ailemin sorun etmeyeceğini biliyordum. Dindar değildik. Annem ve babam Demokrattı. Babam espriler yapmaya bayılırdı ve acayip kaçacağı kesindi ama sanırım şanslıyım. Beni evlatlıktan reddetmeyeceklerini biliyordum. Ve okuldaki

insanların ensemde boza pişireceğini de biliyordum ama arkadaşlarım için sorun olmayacaktı. Leah eşcinselleri severdi ve muhtemelen acayip sevinecekti.

Ama bir şeyleri ilan etmekten yorulmuştum. Tek yaptığım ilan etmektir. Değişmemeye çalışıyor ama ufak ufak sürekli değişiyordum. Bir kız arkadaş ediniyordum. Bira içiyordum. Ve her defasında kendimi evrene yeniden takdim etmem gerekiyordu.

KİMDEN: maviyeşil118@gmail.com

KİME: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

TARİH: 1 Kasım 11:12

KONU: Cvp: uyduruk cadılar bayramı kostümleri

Jacques,

Umarım Cadılar Bayramın kusursuz geçmiştir ve yalınlık ve kötü çocukluk olayı tutmuştur. Buralar gerçekten çok sakindi. Kapımıza sadece altı çocuk geldi. Elbette bu, sözleşme gereği elde kalan bütün Reese's çikolatalarını mecburen benim yiyeceğim anlamına geliyor.

Okula dönüş balosunun yaklaştığına inanamıyorum. Çok heyecanlanıyorum. Yanlış anlaşılma olmasın,

Amerikan futbolu hâlâ en az sevdiğim spor ama okula dönüş maçına gitmeyi gerçekten seviyorum. Sanırım ışıklar, davullar ve havadaki koku yüzünden. Sonbahar havası her zaman olasılık kokar. Belki de sadece amigo kızları dikizlemeyi seviyorumdur. Beni bilirsin.

Bu hafta sonu ilginç bir şeyler yapacak mısın? Hava çok güzel olacağı benziyor.

Özür dilerim, çok güzel olacağı benziyor. 😊

Mavi

KİMDEN: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

KİME: maviyeşil118@gmail.com

TARİH: 1 Kasım 17:30

KONU: Reese's seksten iyidir

Çok komik, Mavi. ÇOK KOMİK.

Her neyse, dün akşam sadece altı çocuk yüzünden eve hapsediğim için üzgünüm. Çok yazık olmuş. Belki de önümüzdeki yıl şeker kâsesini çocuklara ikişer tane alabileceklerini söyleyen bir notla birlikte verandaya bırakabilirsin. Gerçi, bizim mahalledeki çocuklar şekerleri kötü adam kahkahaları atarak avuç avuç yağmalar ve önlem olsun diye, notun üstüne işerler. Ama belki sizin mahallenin çocukları daha medenidir.

Ama cidden, elde kalan Reese's çikolataları mı? Bugünlerde e-postayla çikolata göndermek mümkün mü? LÜTFEN OLDUĞUNU SÖYLE.

Becky Albertalli:

Benim Cadılar Bayramım fena değildi. Çok fazla bahsetmeyeceğim ama bir çocuğun verdiği partiye gittik. Pek bana göre olduğunu söyleyemem ama kesinlikle ilginçti. Sanırım kendimi rahat hissettiğim güvenli alanımdan çıkmak iyi geldi. (Bir dakika, umarım seni çok sıkı bir parti ninjası olduğuma ikna etme şansımı mahvetmemişimdir.)

Bir süredir gizli kimlikler olayını düşünüyorum. Hiç kendi içine hapsolmuş gibi hissettiğin oluyor mu? Söylediklerimin bir anlam ifade ettiğinden emin değilim. Sanırım söylemeye çalıştığım şu: Bazen kim olduğumu benden başka herkes biliyormuş gibi geliyor.

Pekâlâ, okula dönüş olayından bahsetmene sevindim çünkü Okul Ruhu Haftası'nın bu hafta olduğunu tamamen unutmuştum. Pazartesi Onlu Yıllar Günü, değil mi? Sanırım kendimi rezil etmemek için internetten baksam iyi olacak. Dürüst olmam gerekirse, Okul Ruhu Haftası'nı hemen Cadılar Bayramı'nın ertesine planladıklarına inanamıyorum. Creekwood kostüm günlerini peş peşe püskürtmeye gerçekten bayılıyor. Pazartesi nasıl giyinmeyi düşünüyorsun? Buna cevap vermeyeceğini biliyorum.

Ve cuma günü amigo kızları dikizleyeceğinden zerre şüphem yok çünkü aklın fikrin kızlarda. Benim de öyle, Mavi. Benim de öyle.

Jacques

KİMDEN: maviyeşil118@gmail.com

KİME: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

TARİH: 2 Kasım 13:43

KONU: Cvp: Reese's seksten iyidir

Reese's seksten iyi midir? İtiraf ediyorum ki bunu bilmiyorum ama yanıldığını ummaktan başka şansım yok. Belki de heterolarla seks yapmaktan vazgeçmelisin, Jacques. Benimki sadece bir fikir. Sizin mahalledeki çocuklar kulağa çok etkileyici geliyor. İdrar burada önemli bir mevzu değil, bu yüzden önümüzdeki yıl tavsiyene uyabilirim. Gerçi muhtemelen tartışmaya açık olacak çünkü annem neredeyse hiç dışarı çıkmaz. Senin parti ninjallığıyla asla boy ölçüşemez, Jacques.

Kendi içine hapsolmuş gibi hissetmekle neyi kastettiğini çok iyi anlıyorum. Bana gelince, başka insanların beni tanıdıklarını sanmalarıyla ilgisi olduğunu bile sanmıyorum. Daha çok, kendimi ortaya atmak, bazı şeyler söylemek ve bazı şeyler yapmak isterken, her zaman kendime engel olduğumu hissediyorum. Sanırım, büyük bir yanımda korkuyorum. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Sana midemin çok kolay bulandığından bahsetmiş miydin?

Elbette Okul Ruhü Haftası ve kostümler hakkında hiçbir şey söylemek istemememin tam nedeni bu. Senin ipuçlarını birleştirip kim olduğumu çözmeni istemiyorum. Burada yaptığımız her neyse, birbirimizin gerçek kimliğini öğrendiğimizde sürebileceğini sanmıyorum.

Becky Albertalli:

İtiraf etmeliyim ki senin internetteki anonim bir kişilik değil, hayatımla gerçekten bağlantılı biri olduğunu düşünmek beni geriyor. Tahmin edeceğin gibi, sana kendimle ilgili anlattığım bazı şeyler, daha önce hiç kimseye bahsetmediğim şeylerdi. Bilmiyorum, Jacques, sende içimi dökme isteği uyandıran bir şey var ve bu beni biraz ürkütüyor.

Umarım bu çok tuhaf gelmiyordur. Ne kostüm giyeceğimi sorduğunda şaka yaptığını biliyorum ama tamamen şaka olmaması ihtimaline karşılık belirtmek istedim. İtiraf etmeliyim ki bazen ben de seni merak ediyorum.

Mavi

Not: Bu e-postaya bir Reese's çikolatası ekliyorum. Umarım aklından geçen buydu.

KİMDEN: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

KİME: maviyeşil118@gmail.com

TARİH: 3 Kasım 18:37

KONU: Cvp: Reese's seksten iyidir

Mavi,

Sanırım seni huzursuz ettim ve gerçekten ama gerçekten çok üzgünüm. Ben gerçekten çok meraklı bir insanım. Bu her zaman başıma bela oldu. Gerçekten üzgünüm, Mavi. Bozuk plak gibi konuştuğumu biliyo-

rum. Daha önce bunu açıkça söyledim mi bilmiyorum ama e-postalarımız benim için gerçekten önemli. Bunu mahvedersem kendimi asla affetmem. İçine edersem. Senin küfredip küfretmediğini bile bilmiyorum.

Bu konu satırıyla sana yanlış bir fikir vermiş olabilirim. TEKNİK OLARAK Reese's'in seksten daha iyi olup olmadığını bilmediğimi itiraf etmeliyim. Reese's gerçekten inanılmaz bir şey, beni yanlış anlama. Ve hetero seksten, nam-ı diğer "cinsel münasebetten" (annemin deyişiyle) daha iyi olduğunu tahmin ediyorum.

Ya hetero olmayan seks? Onun Reese's'ten bir tık daha iyi olacağını tahmin ediyorum. Bunu yüzüm kızarmadan konuşamıyor olmam çok mu tuhaf?

Her neyse, Reese's demişken, fotoğraf için çok teşekkürler. Aklımdan geçen kesinlikle buydu. Gerçek bir Reese's yemek yerine, sadece, yemenin ne kadar tuzlu, çikolatalı ve muhteşem olacağını HAYAL ETMEK istiyordum. Harika çünkü gerçekten kendime işkence etmek istiyor ama Reese's çikolatalarını biz-zat Google'layacak takati kendimde bulamıyordum.

Bizim elde kalan şeker zulasına saldırmak istedim ama hafta sonunu bile çıkaramadı.

2014'ten beri, Mavi'nin annesinden çok daha sıkı partileyen,

Jacques

Çarşamba, kısaca güneyli heteroseksüel insanların karşı cins kılığına girdiği, Karşı Cinsi Anla Günü'ydü. Favori günüm olmadığını kesinlikle söyleyebilirdim.

Bütün edebiyat öğretmenleri komedyen olduğu için, ilk derste *On İkinci Gece*'yi seyrediyorduk. Bay Wise'ın sınıfında biraz bira gibi kokan eğri büğrü, pasaklı bir kanepe vardı ve insanların okul sonrası seks yapmak ve sıvılarını her yerine sürtmek için gizlice içeri girdiklerinden neredeyse emindim. O tür bir kanepeydi. Ama derste o kanepeye oturmak için ölümüne savaşırdık çünkü sanırım sıraya oturmadığınız zaman her şey bir milyon kat daha dayanılır oluyordu. Bugün kanepeyi Creekside amigo kız kıyafetleri giymiş futbolcu çocuklar; detay vermek gerekirse, Nick, Garrett ve Bram kapmıştı. Karşı Cinsi Anla Günü'nde sporcular böyle ya-

pardı. Toplamda sadece yirmi amigo kız olduğu için, talebi nasıl karşıladıkları konusunda hiçbir fikrim yoktu. Belki de kızların her birinin onar üniforması vardı. Okulun parasını nelere harcadığını kim biliyordu ki?

Ancak itiraf etmeliydim ki kareli amigo kız eteklerinin altından çıkan futbolcu baldırlarında ve eski tenis ayakka-bılarında muhteşem bir şey vardı. Bram Greenfeld'in kılık değiştirdiğine inanamıyordum. Öğle yemeği masamdaki Bram. Gerçekten zeki olduğu söylenen ama mecbur kalmadığı sürece konuştuğunu hiç duymadığım şu sessiz siyahi oğlan. Kane-penin bir köşesinde arkasına yaslanmış, bir ayağının ucunu diğerine sürtüyordu. Daha önce hiç dikkatimi çekmemişti ama bayağı hoş çocuktı.

Abby hızla sınıfa daldığında, Bay Wise filmi çoktan başlatmıştı. Amigo kızlık, oyun ve diğer komiteler arasında, Abby'nin ilk derse geç kalması için her zaman bir nedeni olur ama derse alınmadığı hiç olmazdı. Bu durum Leah'yı fena kızdıırırdı; özellikle kanepede oturan insanlar kenara kayıp Abby'ye yer açmaya her zaman istekli göründükleri için.

Abby kanepeye sıralanmış futbolculara bakıp bir kah-kaha patlattı. Nick kendinden saçmalık derecesinde hoşnut görünüyordu. Yüzünde, ilkokulun oyun parkına gömülü bir dinozor kemiği bulduğu günkü ifadenin aynısı vardı.

Demek istediğim, daha sonra kemiğin bir tavuğa ait olduğu anlaşılmıştı ama olsun.

Abby arkamdaki sıraya yerleşirken, "Bu da ne böyle," dedi. Takım elbise giymiş, kravat ve uzun, yapay bir Dumbledore sakalı takmıştı. "Siz giyinmemişsiniz!"

Becky Albertalli:

“Saç tokası taktım,” dedim.

“İyi de görünmüyor bile.” Leah’ya baktı. “Ve sen elbise giymişsin?”

Leah ona baktı ve açıklama yapmadan omuz silkti. Karşı Cinsi Anla Günü için aşırı kadınsı giyinmek Leah’nın hep yaptığı bir şeydi. Bu onun huzur bozma yoluydu.

Mesele şuydu. Paçayı sıyrabileceğimi bilseydim, sanayi tipi saç tokasını Alice’in çekmecesinde, bulduğum yerde bırakırdım. Ama bu tür saçmalıklara katıldığımı herkes bilirdi. İronik olarak elbette. Yine de. Bugün bir parçacık da olsa kılık değiştirmemem tuhaf bir şekilde merak uyandırır. Karşı Cinsi Anla Günü’ne, en canla başla katılan oğlanların en heteroseksüel, en tutucu ve en sportif olanların arasından çıkması çok tuhaftı. Sanırım erkekliklerinden emin oldukları için aldırıyorlardı.

Aslında insanların böyle söylemesinden nefret ederdim. Demek istediğim, ben de erkekliğimden emin hissediyordum. İnsanın erkekliğinden emin olması heteroseksüel olmakla aynı şey değildi.

Sanırım bana tuhaf gelen tek şey, kız gibi giyinmekti. Hiç kimsenin, hatta Mavi’nin bile bilmediği bir şey varsa o da kılık değiştirmenin eskiden benim için çok anlamlı olduğuydu. Nasıl izah edeceğimi ya da bağdaştıracağımı bilmiyorum ama bacaklarıma değen ipeğin ve havanın verdiği o hissi unutmamıştım. Erkek olduğumu hep bildim ve her zaman erkek olmak istedim. Ama daha küçükken, nisanda gece yarısı uykumdan uyanıp Cadılar Bayramı’nın hayalini kurardım. Her ekim ayında kostümümü en az on kez de-

ner ve kasım boyunca saplantılı bir şekilde dolabımdan bir kerecik daha çıkarmanın hayalini kurardım. Ama o çizgiyi asla aşmazdım.

Bilmiyorum. O duyguların yoğunluğunda bana utanç veren bir şey vardı. O kadar net hatırlıyordum ki. Şimdi ise kız gibi giyinme düşüncesini içim almıyordu. Üstünde çok fazla düşünmekten bile hoşlanmıyordum. Çoğu zaman, önceden bunu yaptığıma bile inanamıyordum.

Sınıfın kapısı açıldı ve koridordan gelen parlak ışığın tam ortasında Martin Addison duruyordu. Bir amigo kız üniforması bulmayı başarmış, hatta göğsüne tuhaf şekilde gerçekçi memeler koymuştu. Martin gerçekten uzun boylu olduğu için, açıkta kalan ten miktarı müstehcenliğe kaçıyordu.

Arka sıradan biri ıslık çaldı. “Çok seksi görünüyorsun, Adderall.”

“Geç kâğıdı al, Addison,” dedi Bay Wise. Belki Leah aklıma girdiği için, Abby’nin geç kâğıdı almak zorunda kalmamasının haksızlık olduğunu düşünmekten kendimi alamadım.

Martin maymun parmaklıklarında asılı durur gibi, kollarını kapının üst pervazına uzatınca, üniformasının üstü iyice yukarı sıyrıldı. Kızların bazıları kıkırdayınca, Martin sıırttı ve kızardı. Yemin ederim, bu çocuk ucuz bir kahkaha için kendini rahatlıkla peşkeş çekerti. Ancak sanırım bu konuda dâhi falandı çünkü popüler çocuklar tarafından bu kadar sevilen bir inek daha tanıımıyordum. Demek istediğim, yalan söyleyecek değilim. Sanki ona takılmak için yaşıyorlardı. Ama bu işin acımasız bir tarafı yoktu. Martin onların maskotu gibiydi.

Becky Albertalli:

“Geç kâğıdını bugün getirir misin, Addison?” dedi Bay Wise.

Martin üniforma üstünü aşağı çekti, memelerini düzeltti ve sınıftan çıktı.

Cuma günü, matematik ve fen sınıflarının koridoru samanla kaplıydı. Saman tabakası muhtemelen yedi sekiz santim kalınlığındaydı ve dolabımın deliklerine de birkaç tutam sıkışmıştı. Yerden toz kalkar gibiydi ve ışık bile çok farklı görünüyordu.

Bu yılın teması müzikti ve üçüncü sınıflar dünyadaki onca tür arasından, country müziği seçmişti. Bu, sadece Georgia’da olacak bir şeydi. Bandana ve kovboy şapkası takmam bu yüzdendi. Kahrolası okul ruhu olayı.

Pekâlâ. Okula dönüş berbat bir şeydi ve country müziği de en az onun kadar utanç vericiydi ama samanlara âşıktım. Her ne kadar Anna ve Taylor Metternich ve diğer astımlıların bugünkü fen ve matematik derslerini asması anlamına gelse de. Saman her şeyi dönüştürüyordu. Koridor başka bir evrene benzemişti.

Öğle yemeğinde, ciddi ciddi koptum. Birinci sınıflar yüzünden. Muhteşem ve acayip komiklerdi. Kahkahalarım engel olamıyordum. Emo tarzına bürünmüşlerdi ve ortalık perçem, bilek bandı ve gözyaşı seline dönmüştü. Önceki gece Nora’ya okula siyah bir peruk, eyeliner ve en azından bir My Chemical Romance tişörtüyle gelmesi için yalvarmıştım. Bana çıplak gelmesini istemişim gibi bakmıştı.

Bir an, kantinin karşı tarafında gözüme takıldı. Sarı kıvırcık saçlarıyla emoluk kavramının tam tersiydi. Ama gö-

rünüşe bakılırsa, muhtemelen diğer herkesin neler yaptığını gördükten sonra, kendini gözlerine rakun tarzında eyeliner çekmeye ikna etmişe benziyordu. Nora kusursuz bir buka-lemundu.

Karşımdakinin bir zamanlar çöp kutusu kılığına girmekte ısrar eden kızın ta kendisi olduğuna inanmak güçtü.

Martin hemen yanıımızdaki masadaydı ve tulum giymişti. Cidden, Martin'in kendine ait bir tulumu vardı. Benimle göz göze gelmeye çalıştı ama ben hemen gözlerimi kaçırdım. Martin'den kaçınmak benim için artık bir reflekse dönüşmüştü.

Aralarına oturduğum Leah ve Garrett, tartışmalarına benim üstümden devam ettiler.

"Bu da kimin nesi?" diye sordu Leah.

"Jason Aldean'i cidden duymadın mı?" dedi Garrett.

"Cidden duymadım."

Garrett ellerini masaya vurdu. Taklit etmek için ben de ellerimi vurunca bana rahatsız bir bakış attı.

"Hey," dedi Nick karşımdaki sandalyeye oturup öğle yemeği torbasını açarken. "Bir fikrim var," dedi. "Bence bu akşamki maça gitmeliyiz."

"Şaka yapıyorsun," dedi Leah.

Nick ona baktı.

"WaHo ne olacak?" dedi Leah. Futbol maçları sırasında her zaman Waffle House'ta takılırdık.

"Ne olmuş?" dedi Nick.

Leah başını öne eğince gözleri biraz korkunçlaştı ve içeri çektiği dudakları düz bir çizgi halini aldı. Bir an herkes sustu.

Ve belki zamanlamam berbattı ama gerçekten Leah'yı düşünmeden konuştum.

“Ben maça gelirim,” dedim. Çünkü Mavi'nin maça olacağından neredeyse emindim. Mavi'yle aynı tribünde oturma fikri hoşuma gitmişti.

“Cidden mi?” dedi Leah. Dümdüz karşıya bakmaya özen göstersem de, gözlerini üstümde hissediyordum. “Sende mi Brütüs?”

Nick, “Aşırı tepki veriyorsun, Batman...” diyecek oldu.

Leah, “Sen çeneni kapa,” diyerek sözünü kesti.

Garrett gergin bir tavırla güldü.

“Bir şey mi kaçırdım?” Abby bizi bu yoğun ve tuhaf sessizliğe gömülü halde buldu. Nick'in yanına oturdu. “Her şey yolunda mı?”

“Evet, her şey yolunda.” Nick ona baktı ve yanakları biraz pembeleşti.

“Tamam,” dedi Abby sırtarak. Abby sadece kovboy şapkası takmamıştı. Kafasında bir kovboy şapkaları yığını vardı. “Bu akşamki maça hazır mısınız, çocuklar?”

Leah hızla ayağa kalktı, sandalyesini arkaya itti ve tek kelime etmeden gitti.

Maç saat yedide başlıyordu ama altıda geçit töreni vardı. Okuldan sonra yürüyerek Nick'in evine gittim; okula arabayla birlikte döndük.

Creekwood'a uzanan yola saparken, “Desene Leah'nın kara listesine girdik,” dedim. Daha şimdiden yola paralel

park edilmiş arabaların olması, otoparkın dolduğu anlamına geliyordu. Sanırım futboldan hoşlanan çok insan vardı.

“Atlatır,” dedi. “Şurası boş mu?”

“Hayır, yangın musluğu.”

“Kahretsin, tamam. Of, çok kalabalık.”

Sanırım Nick buraya ilk kez futbol maçı için geliyordu. Benim için ilk olduğu kesindi. Paralel park etmekten nefret ettiği için, Nick’in geri geri girebileceği boş bir yer bulmamız on dakikamızı aldı. Sonunda okula ulaşmak için yağmurun altında bir milyon kilometre yürümek zorunda kaldık ama sanırım kovboy şapkalarımız sonunda bir işe yaramıştı.

Stadyum ışıkları gerçekten ilk kez dikkatimi çekiyordu. Demek istediğim, hep oradaydılar ve muhtemelen yandıklarını daha önce de görmüştüm. Ama inanılmaz derecede parlak olduklarını hiç fark etmemiştim. Mavi onlara bayılırdı. Şimdiden sahada toplanan insan kalabalığının arasında olabilir miydi acaba? Birkaç dolar karşılığında biletlerimizi alıp içeri girdik. Bando Beyoncé şarkılarından oluşan acayip derecede muhteşem bir potpuri çalıyor ve sıralarında pek kıvrak sayılmayacak şekilde dans ediyorlardı. Ve gerçekten yağmura ve okula dönüş maçı olmasına rağmen, sanırım Mavi’nin bunu neden sevdiğini anlamıştım. Her an her şey olabilirmiş gibi geliyordu.

“İşte buradasınız!” dedi Abby, bize doğru koşarak. İkimizi de sımsıkı kucakladı. “Az önce ikinize de mesaj çektim. Geçit töreninde yürümek ister misiniz?”

Nick’le birbirimize baktık.

“Olur,” dedim. Nick omuz silkti

Becky Albertalli

Kendimizi Abby'nin peşinde, bir grup öğrenci konseyi insanının üçüncü sınıf resmigeçit aracının etrafında toplandığı öğretmen otoparkına doğru yürürken bulduk. Geçit aracı arka tarafına bir iskelet inşa edilmiş açık kasa bir çekicinin üstüne kurulmuştu ve kesinlikle country müziğe benziyordu. Çekicinin bütün yüzeyi, arka kısımda üst üste istiflenmiş saman balyalarıyla kaplıydı ve iskelet boydan boya birbirine düğümlenerek flama havası verilmiş kırmızı bandanalarla süslenmişti. Her şey Noel ışıklarıyla donatılmıştı. Birinin iPod hoparlöründen genizden söylenen bir pop country şarkısı yayılıyordu. Abby elbette kendini olaya tamamen kaptırmıştı. Kısa kot etekler ve göbeklerini açıkta bırakacak şekilde düğüm atılmış kareli gömlekler giymiş diğer birkaç amigo kızla birlikte aracın üstünde olacaktı. Tulum giymiş birkaç çocuk vardı ve aralarından biri saman balyalarının üstünde akustik gitar çalar gibi yapıyordu. Kendimi Nick'e sırtımdan alamadım çünkü hiçbir şey onu birinin gitar çalar gibi yapmasından daha fazla sinirlendiremezdi. Özellikle parmaklarını perdenin üstünde hareket ettirme zahmetine bile giremeyen birinin.

Öğrenci konseyinden Maddie adında bir kız bizi çekicinin arkasında sıraya dizdi ve sonra biri dişlerimizin arasında tutmamız için saman çöpleri dağıttı.

"Ve hepinizin tezahürat yapması gerekecek," dedi Maddie ölümcül bir ciddiyetle. "Ruhumuza not verecekler."

Nick'e, "Hay lanet," diye mırıldandım; o da güldü. İnsan dişlerinin arasında bir saman çöpüyle ancak bu kadarını becerebiliyordu.

Maddie paniğe kapılmış gibiydi. “Millet, pekâlâ. Planda değişiklik var. Saman çöpü yok. Herkes ağzındaki çöpü çıkarsın. Pekâlâ, iyi. Yüksek sesle, millet. Gülümsemeyi unutmayın.”

Çekici otoparkın içinde harekete geçti ve ikinci sınıf öğrencilerinin yarattığı, rock’n’roll’dan esinlenmiş bir hilkat garibesinin arkasındaki yerini aldı. Biz de sesler azalınca tezahüratlar yapmaya ve gelişigüzel “Vuhuuu!” diye haykırmaya başlayan Maddie’nin verdiği işarete uyarak peşlerinden gittik. Geçit alayı okul arazisinden çıktı ve bir bloklu bir çember çizdikten sonra, futbol sahasının etrafını çevreleyen koşu pistine girdi. Işıklar üstümüzde parlıyor, insanlar çılgınlık atıyordu ve Nick’le birlikte bu işin göbeğine düştüğümüze inanamıyordum. Baştan ayağa saçmalığını vurgulayacak bir yorum yapmam gerekiyormuş gibi hissediyordum ama bir kez olsun alaycı olmak zorunda olmamak iyi gelmişti sanki.

Sanırım bir şeyin parçasıymışım gibi hissettiriyordu.

Abby ve diğer amigo kızlar geçit töreni biter bitmez üniformalarını giymek için tuvalete koştu. Nick ve ben de tribünlere baktık. Yüzler birbirine karışıyordu; tanıdığımız birini bulmak güçtü. Biraz baş döndürücüydü.

Nick sonunda sol tarafta, en üstten birkaç sıra aşağısını işaret ederek, “Futbol takımı yukarıda,” dedi. Beton basamaklarda onu takip ettim ve sonunda yanlarına ulaşabilmek için, insanların arasından sıkışıp geçmek zorunda kaldık. Tanrım. Tam mümkün olabilecek her tür tuhaflığı keşfettiğini sanırken. Şimdi de oturacak bir yer bulma meselesi çıkmıştı. Garrett yer açmak için Bram’e iyice sokuldu ama yine de büyük ölçüde Nick’in kucığında otuyordum ve olacak gibi

Becky Albertalli

değildi. Elim kolum seğirerek ve biraz utanarak derhal ayağa kalktım. “Tamam,” dedim. “Ben tiyatro kulübündekilerle oturacağım.” Birkaç sıra önümüzde, basamakların yanında Taylor’ın özenle fırçalanmış, parlak sarı saçlarını gördüm. Emily Goff ve diğer birkaç kişiyle birlikte oturuyordu. O diğer birkaç kişinin arasında Cal Price da vardı. Kalp atışlarım hızlandı. Cal’in burada olacağını biliyordum.

Olduğum sıradan güç bela çıkıp basamaklardan inerken, stadyumdaki bütün gözler üstümdeymiş gibi hissediyordum. Sonra korkuluğun altından uzanıp Cal’in omzuna dokundum.

“Hey,” dedim. “Size katılabilir miyim, çocuklar?”

“Elbette.” Biraz kenara kaydı. “Yer çok.” Böylece kucağına oturmam gerekmeyecekti. Talihsizlik diye buna denirdi.

Tam bir dakika boyunca, söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım. Beynim puslanmış gibiydi.

“Daha önce seni hiçbir maçta gördüğümü sanmıyorum,” dedi Cal perçemlerini gözünün önünden çekerek.

Ve ben konuşmadım bile. Cal’in perçemleri. Cal’in gözleri. Futbol maçlarına gelmediğimi fark edecek kadar farkımda olması.

“Bu benim için bir ilk,” dedim. Çünkü akla gelebilecek en bakir sözü etmek zorundaydım.

“Harika.” O kadar sakindi ki. Bana bakmıyordu bile çünkü aynı anda hem konuşup hem maç seyrediyordu. “Ben gelmeyi seviyorum. En azından okula dönüş maçına gelmeye çalışıyorum.”

Ona sormadığım şeyi sormanın bir yolunu bulmaya çalıştım. Belki de ne tepki vereceğini görmek için, havanın

kokusundan bahsedebilirdim. Ama bunu söylersem ve Cal gerçekten Mavi'ye, benim Jacques olduğumu hemen anlardı. Ve buna hazır olduğumu sanmıyordum.

Ancak tuhaf bir şekilde, salaklık derecesinde meraklanmıştım.

"Hey." Birden yanıma biri oturuverdi. Martin'di. Yer açmak için otomatik olarak kenara kaydım.

Arkamızdan biri Martin'in saçlarını karıştırarak, "Adde-rall," dedi. Martin ona sırtıttı. Sonra eliyle saçını düzeltti ya da düzeltmeye çalıştı ve bir süre dudaklarını ısırdı.

"Ne var ne yok, Spier?"

"Hiç," dedim. Tadım kaçmıştı. Vücudunu benimkine doğru çevirdi; besbelli sohbet havasındaydı. Cal'le konuşmamız böylece yalan olmuştu. Havadaki olasılık kokusu da.

"Hey, şu Abby olayı."

"Evet?"

"Onu dansa davet ettim," dedi süper alçak sesle. "Ve beni geri çevirdi."

"Tamam, şey. Üzüldüm. Kötü olmuş."

"Zaten bir kavalyesi olduğunu biliyor muydun?"

"Şey, evet, sanırım biliyordum. Üzüldüm," dedim bir kez daha. Muhtemelen bunu Martin'e söyleme zahmetinde bulunmam gerekirdi.

"Bir dahaki sefere beni önceden uyarabilir misin?" dedi. "Kendimi küçük düşürmemem için?" Çok mutsuz görünüyordu. Tuhaf bir suçluluk duydum. Bana şantaj yapmasına rağmen, suçlu hissetmiştim. Bu gerçekten boktan bir durumdu.

Becky Albertalli:

“Aralarında kız arkadaş-erkek arkadaş olayı olduğunu sanmıyorum,” dedim.

“Her neyse,” dedi. Ona baktım. Abby’den vaz mı geçiyordu yoksa? Ondan vazgeçerse, e-postalar ne olacaktı? Belki de sonsuza dek bana karşı kullanmaya devam ederdi.

Bundan daha kötü bir şey düşünemiyordum.

KİMDEN: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

KİME: maviyeşil118@gmail.com

TARİH: 11 Kasım 23:45

KONU: Cvp: yukarıdakilerin hepsi

Mavi,

Pekâlâ, öncelikle Oreo kesinlikle bir besin grubu olmayı hak ediyor. İkinci olarak, önemli olan tek besin grubu. Kız kardeşlerim ve ben, birkaç yıl önce teyzemizin evinde kalırken, Shoreo adında bir yer uydurduk. Her şeyin bir tür Oreo'dan yapıldığı, nehrin Oreo'lu milkshake'ten oluştuğu ve devasa bir Oreo'nun üstüne oturup nehirde yolculuk edebildiğin bir yer. Sanırım biraz *Willy Wonka*'daki şu sahne gibi. Aklımızdan ne

Becky Albertalli:

geçtiğini kim bilir? Muhtemelen o gece karnımız acıkmıştı. Teyzem gerçekten boktan bir aşçıdır.

Her neyse, cehaletin için seni affediyorum. Bir uzmanla konuştuğunun farkında olmadığını biliyorum.
Jacques

KİMDEN: maviyeşil118@gmail.com

KİME: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

TARİH: 12 Kasım 17:37

KONU: Cvp: yukarıdakilerin hepsi

Jacques,

Doğru, bir Oreo üstadıyla konuştuğumun farkında değildim. Shoreo sihirli bir yere benziyor. Söylesene, Doktor, dengeli beslenme için Oreo ürünlerinden kaç porsiyon gerekli?

Tatlıyı çok sevdiğin izlenimini edindim.

Mavi

KİMDEN: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

KİME: maviyeşil118@gmail.com

TARİH: 13 Kasım 19:55

KONU: Tatlı sevmek mi?

Bunu nereden çıkardın aklım almıyor.

Pekâlâ, içimde Oreo diyetine %100 bağlı olmadığın yönünde sinsi bir şüphe var. Talimatlar aslında gayet

net. Bahane yok. Tahmin edileceği üzere kahvaltı, bir Oreo'lu granola bar ya da Oreo'lu Pop-Tart'tan oluşmalı. Hayır, iğrenç falan değil. Kapa çeneni. Müthişler. Öğle yemeği Oreo'lu pizza yanında Oreo'lu milkshake ve annemin yaptığı Oreo toplarından (başka bir deyişle bu evrendeki en enfes lezzet) oluşmalı. Akşam yemeği olarak, Oreo'lu dondurma üstünde servis edilen kızarmış Oreo ve yanında içecek olarak süte karıştırılmış Oreo düşünülebilir. Su yok. Sadece Oreo'lu süt. Tatlı sade Oreo olabilir. Kulağa makul geliyor mu? Hepsi sağlığın için, Mavi.

Yemin ederim, bunları yazmak karnımı acıktırdı. Bu küçükken başıma gelen bir şeydi. İnsanın çocukken abur cubur hayali kurma şekli çok komik olmaz mı? İnsanın akli gider. Sanırım seksle tanışmadan önce başka şeyleri saplantı yapmak gerek.

Dr. Jacques

KİMDEN: maviyeşil118@gmail.com

KİME: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

TARİH: 14 Kasım 22:57

KONU: Cvp: Tatlı sevmek mi?

Jacques,

Sağlığımı düşünmeni gerçekten çok takdir ediyorum. Zor olacak ama vücudumun bana teşekkür edeceğinden eminim. Cidden, Oreo'nun müthiş bir

Becky Albertalli:

lezzet olduğu gerçeğini tartışamam ve tarif ettiğin m n  kulağa gerçekten inanılmaz geliyor. Gerçi, ben kızarmış Oreolu akşam yemeğini pas geçmek zorundayım. Bir keresinde bir karnavalda, tam hızlı trene binmeden önce yeme gafletine düştüm. Detaya girmeyeceğim, kolay midesi bulan anların hızlı trenle işi olmamalı. O günden beri kızarmış Oreoya aynı gözle bakamıyorum. Bunu sana söylemek zorunda kaldığım için  zg n m. Oreonun senin için gerçekten önemli olduğunu biliyorum.

 tiraf etmeliyim ki seni abur cubur fantezisi kuran bir  ocuk olarak hayal etmek çok hoşuma gitti. Ayrıca şimdi seks fantezileri kurduğunu hayal etmek de hoşuma gidiyor. Bunu yazdığıma inanamıyorum. Ve g nder tuşuna basacağıma.

Mavi

Seks fantezileri kurduğumu hayal etmek hoşuna gidiyormuş.

Muhtemelen bunu tam yatağa girmeden önce okumasaydım daha iyi olabilirdi. Zifiri karanlıkta özellikle o satırı tekrar tekrar okuyarak uzandım. Bir e-posta yüzünden uyuyamıyordum, içim titriyordu ve düğüm düğüm olmuştu. Ve sertleşmişim. Yani bayağı tuhaf bir durumdu.

Aklım gerçekten karışmıştı. İyi anlamda. Mavi genelde yazdıklarına çok dikkat ederdi.

Seks fantezileri kurduğumu hayal etmek hoşuna gidiyormuş!

Bizimle ilgili bu tür düşüncelere bir tek ben sahibim sanıyordum.

Bunca zaman sonra, onunla yüz yüze tanışmak nasıl olurdu acaba? Konuşmamıza gerek kalır mıydı? Doğrudan öpüşmeye mi geçerdik? Sanırım gözümde canlandırabiliyordum. Burada

Becky Albertalli:

odamda ve baş başaydık. Mavi yatağa yanıma oturuyor, mavi yeşil gözleriyle dönüp bana bakıyordu. Cal Price'in gözleriyle. Ve sonra elleriyle yüzümü avuçluyordu ve bir anda, beni öpmeye başlıyordu.

Ellerimle yüzümü avuçladım. Pekâlâ. Sol elimle yüzümü avuçladım. Sağ elim meşguldü. Hayal ettim. Mavi beni öpüyordu ve bu, Rachel, Anne ya da Carys'le öpüşmeye hiç benzemiyordu. Hatta aynı stratosferde bile değildi. Bütün bedenimden bir elektrik akımı geçiyor, beynim uyuşuyordu ve sanırım kendi kalp atışımı duyabiliyordum.

Çok ama çok sessiz olmalıydım. Nora duvarın diğer tarafındaydı.

Dili ağzımın içindeydi. Elleri tişörtümün altına kayıyor, parmakları göğsümde dolaşıyordu. Çok yaklaşmıştım. Neredeyse dayanılmazdı. *Tanrım*. Mavi.

Bütün vücudum jöleye döndü.

Pazartesi günü okula girerken Leah yolumu kesti.

"Hey," dedi. "Nora'yı biraz çalışıyorum."

"Ne oldu?" dedim. Zemin eğimliydi ve avlunun etrafında beton bir çıkıntı vardı. Bazı kısımları kışınıza bir tür raf vazifesi görebilecek kadar yere yakındı.

Leah gözlerini kaçırdı. Şeffaf plastik bir kabın içindeki CD'yi uzatarak, "Sana karışık bir CD yaptım," dedi. "Eve gidince iPod'una yükleyebilirsin. Ya da her neyse."

Kutuyu elimde çevirdim. Şarkı listesi yerine, Leah haiku'yu anımsatan bir şeyler yazmıştı.

Gri saçlar, kırışmış bir boyun

Bunu söylediğim için üzgünüm, Simon

Ama çok yaşlısın

“Leah, çok güzel.”

“Şey, pekâlâ.” Leah beton çıkıntının üstünde geri kaykıldı ve ağırlığını ellerine vererek bana baktı. “Aramız iyi mi?”

Başımı evet der gibi salladım. “Şeyi mi demek...”

“Okula dönüş maçı için beni ekmenizi diyorum.”

“Gerçekten çok üzgünüm, Leah.”

Ağzının kenarları yukarı kıvrıldı. “Doğum günün olduğu için acayip şanslısın.”

Sonra çantasından koni biçiminde bir parti şapkası çıkarıp kafama taktı.

“Aşırı tepki verdiğim için özür dilerim,” diye ekledi.

Öğle yemeğinde masada kocaman bir pasta vardı ve ben masaya geldiğimde herkes parti şapkalarını takmıştı. Gelenek böyleydi. Şapka takmadan kimse pasta yiyemezdi. Garrett iki dilim kapmayı hedefler gibiydi. Kafasına iki yanda boynuz gibi duran iki şapka birden geçirmişti.

“Siiimon,” dedi Abby. Daha doğrusu bunu alçak ve boğuk opera sesiyle, şarkı gibi söyledi. “Gözlerini kapa, ellerini uzat.” Neredeyse ağırlıksız bir şeyin avcuma bırakıldığını hissettim. Gözlerimi açtım; papyon şeklinde katlanmış ve altın renginde bir kalemle boyanmış küçük bir kâğıt parçasıydı.

Masadaki birkaç kişi bize baktı. Sırıttığımı ve yanaklarımın kızardığını hissettim. “Takmalı mıyım?”

Becky Albertalli

“Ah, evet,” dedi. “Takmalısın. Altın doğum günün için, altın bir papyon.”

“Neyim için?”

“Altın doğum günün. Ayın on yedisi ve on yedinci yaş günün,” dedi Abby. Sonra dramatik bir tavırla çenesini kaldırıp elini uzattı. “Nicholas, bant lütfen.”

Nick kim bilir ne zamandır parmak uçlarında üç yapışkan bantla bekliyordu. Tanrı aşkına. Abby’nin evcil maymunu gibi davranıyordu.

Abby papyonumu yapıştırdıktan sonra yanaklarımı dürttü. Bu tuhaf bir sıklıkla yaptığı bir hareketti çünkü görünüşe bakılırsa yanaklarım çok sevimliydi. Ne demekse artık.

“Pekâlâ, hazır olduğun zaman keseceğim,” dedi Leah. Elinde plastik bir bıçak ve bir tabak yığını tutuyordu ve Nick ve Abby’ye bakmamak için özel çaba harcıyor gibiydi.

“Çok hazırım.”

Leah pastayı kusursuz karelere keserken, bir anda atmosfere sihirli lezzet dalgaları fırlatılmış gibi oldu. Aniden hangi inekler okulun en popüler çocuklarına dönüşüverdi, tahmin edin.

Morgan ve Anna masanın diğer ucundan yasayı bir kez daha hatırlattılar: “Şapka yoksa pasta da yok.” Birkaç çocuk defter yapraklarını bantlayıp külah şapkalara dönüştürürken, bir başkası kahverengi öğle yemeği kesekâğıdını aşçı şapkası gibi kafasına geçirdi. Pasta söz konusu olduğu zaman insanlar arsızlaşabiliyordu. Görülmeye değer bir şeydi.

Pastanın kendisi o kadar mükemmeldi ki Leah’nın seçimi olduğunu hemen anladım. Ben hangisini daha çok sevdiğime

asla karar veremediğim için, yarısı çikolatalı, yarısı vanilyalıydı ve enfes bir krema kaplıydı. Ve krema kırmızı değildi. Leah tadını fazla kırmızı bulduğumu bilirdi.

Leah doğum günleri konusunda gerçekten müthişti.

Pastadan geriye kalanları provaya götürdüm ve Bayan Albright sahnede pasta pikniği yapmamıza izin verdi. Ve pasta pikniğiyle, pastayı avuçla yiyen akbabalar gibi kutunun üstüne çullanan tiyatro öğrencilerini kastediyorum.

“Aman Tanrım. Sanırım az önce on kilo aldım,” dedi Amy Everett.

“Ayy,” dedi Taylor. “Sanırım metabolizmam hızlı olduğu için şanslıyım.”

Cidden, Taylor hep böyleydi. Demek istediğim, insanların bu tür şeyler söylediğiniz için sizi haklı sebeple öldürebileceklerini ben bile biliyordum.

Ve pastayla bağlantılı yaralanmalardan bahsetmişken, Martin Addison sahnede, suratı boş pasta kutusunun içinde, boylu boyunca yatıyordu.

Bayan Albright üstünden atladı. “Pekâlâ, çocuklar. İşe koyulalım. Kalemlerinizi çıkarın. Söyleyeceklerimi oyun metinlerine yazmanızı istiyorum.”

Yazma kısmının benim için sakıncası yoktu. Oynadığımız sahne bir tavernada geçiyordu ve tek yaptığım, kendime sarhoş gibi davranmam gerektiğini hatırlatan notlar almaktı. Final sınavlarında bu notlardan sorulmayacak olması çok kötüydü. Bazı insanların sınav notlarının ciddi anlamda yükselmesini sağlayabilirdi.

Becky Albertalli:

Gün boyu hiç mola vermeden devam ettik ama ben her sahnede olmadığım için bayağı bir dinlenme fırsatım oldu. Koro konserinden kalma basamaklar sahnenin kenarına itilmişti. Alt basamaklardan birine oturup dirseklerimi dizlerime dayadım. Bazen arkama yaslanıp olayları izlemenin ne kadar hoş olduğunu unutuyordum.

Martin sahnenin önünde sol tarafta ayakta duruyor ve elini kolunu çok fazla oynatarak Abby'ye bir şeyler anlatıyordu. Abby ise kafasını sallayarak gülüyordu. Belki de Martin'in vazgeçtiği falan yoktu.

Ve bir anda Cal Price karşımda belirdi ve spor ayakkabısının burnuyla ayağımı dürttü. "Hey," dedi. "Doğum günün kutlu olsun."

Doğum günüm şimdi kutlu olmuştu.

Basamağa, otuz santim kadar uzağıma oturdu. "Kutlama var mı?"

Ah.

Pekâlâ. Yalan söylemek istemiyordum. Ama planlarımın ailemle takılmak ve Facebook'ta doğum günü mesajları okumaktan ibaret olduğunu bilmesini de istemiyordum. Günlerden pazartesiydi, değil mi? Pazartesi günleri havalı bir şeyler yapmam beklenemezdi.

"Şey, sanırım," dedim sonunda. "Sanırım dondurmali pasta yiyeceğiz. Oreolu," diye ekledim.

Oreo lafını etmesem olmazdı.

"Harika," dedi. "Umarım midende yer ayırmışsındır."

Oreo'ya dikkat çekici bir tepki vermemişti. Ama bu illa bir anlam ifade etmek zorunda değildi.

“Pekâlâ, şey,” dedi Cal öne eğilerek. İçimden, bütün gücümle ayağa kalkmamasını diledim. Kalktı. “Tadını çıkar.”

Ama sonra saniyenin onda biri kadar bir süre elini omzuma koydu. Bunun gerçekten olduğuna inanamıyordum.

Demek istediğim, acayip ciddiymim. Doğum günü müthiş bir şey.

KİMDEN: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

KİME: maviyeşil118@gmail.com

TARİH: 18 Kasım 04:15

KONU: Neden neden neden?

Of, Mavi, o kadar yorgunum ki artık yüzüm bile acıyor. Senin de üstüne bin kiloluk bir yorgunluk çökmüş gibi hissederken, beyninin şalterleri bir türlü indirmedeği olur mu? Sana e-posta yazacağım, umarım sakıncası yoktur. Muhtemelen saçmalayacağım ama bunun için beni yargılayamazsın, tamam mı? Dilbilgisinin içine etsem bile. Sen çok iyi bir yazarsın, Mavi ve normalde seni hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için her

şeyi üç kez falan kontrol ediyorum. Zirvalayacağım için şimdiden özür dilerim.

Aslında bugün acayip harika bir gündü. Yarın ne tür bir zombi olacağımı düşünmemeye çalışıyorum. Önümüzdeki iki günde biri *completement*³ korkunç olduğum *une autre langue*'dan⁴ olmak üzere toplam beş küçük sınavım var. LÖ SIÇTIM.

Eskiden insanların birbiriyle zifiri karanlıkta çıkmak zorunda kaldığı bir realite şov yok muydu? Bunu yapmalıyız. Kendimize birlikte takılabileceğimiz tamamen karanlık bir oda bulmalıyız. Böylece tamamen anonim takılabiliriz. (Böylece kimliklerimiz tamamen gizli kalabilir.) Böylece hiçbir şeyi mahvetmemiş oluruz. Ne dersin?

Jacques

KİMDEN: maviyeşil118@gmail.com

KİME: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

TARİH: 18 Kasım 07:15

KONU: Cvp: Neden neden neden?

Zombi Jacques,

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bir yandan bugün boktan bir gün geçirmeyi neredeyse garantilediğin için üzgünüm ve araya en az bir iki saatlik uyku sıkıştırabildiğini umuyorum. Diğer yandan yorgunken

3 (Fr.) Tamamen. (ç. n.)

4 (Fr.) Bir başka dil. (ç. n.)

Becky Albertalli:

çok şirin oluyorsun. Ve bu arada yazdıkların sabahın dördüne göre çok tutarlı ve dilbilgisi açısından gayet doğruydı.

Yine de sınavlarda dışını sık ve sonuna kadar gayret et. *Bonne chance*, Jacques.⁵ Arkandayım.

O programı kesinlikle hiç duymadım. Sanırım realite programları hakkında çok fazla bilgim yok. İlginç bir konsept ama birbirimizin seslerini tanımamıza nasıl engel olacağız?

Mavi

KİMDEN: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

KİME: maviyeşil118@gmail.com

TARİH: 18 Kasım 19:32

KONU: Cvp: Neden neden neden?

Dün gece sana yazdıklarımı okumaya korkuyorum. Şirin olduğuma ve dilbilgisi hataları yapmadığıma memnun oldum. Bence sen de şirinsin ve dilbilgisine uygun yazıyorsun. Her neyse, neden oldu bilmiyorum. Sanırım dün çok şeker tükettim. Üzgünüm üzgünüm üzgünüm.

Evet. Hâlâ beyin ölümü halindeyim. Sınavlarımda ne yaptığımı düşünmek bile istemiyorum. Realite programları hakkında çok fazla bilgin yok mu? Annenler

5 (Fr.) Bol şans. (ç. n.)

hiç izlemez mi yani? Çünkü benimkiler izler. Ve bahse girerim, şaka yaptığımı sanıyorsun. Seslerimiz konusunda iyi bir noktaya parmak basmışsın. Sanırım Darth Vader'inki gibi çıkmaları için bir tür robotik megafon kullanmamız gerekecek. Ya da belki de konuşmak yerine başka şeyler yapabiliriz. Demek istediğim. Mesela diyorum.

Zombin, Jacques.

Şükran Günü'nün ertesiydi ve Alice evdeydi ve akşam yemeği sonrası arka verandadaydık. Sweatshirt-pijama ikilisi, önceden kalma dondurma ve Scattergories oyunu için yeterince ılık bir hava vardı.

“Pekâlâ. Ünlü çiftler ve üçlüler?”

“Abbott ve Costello,” dedi annem.

Nora ve ben bir ağızdan, “Adem ile Havva,” dedik. Muhtemelen, Güney’de evde İncil’i olmayan tek aile olduğumuz düşünüldünce biraz şaşırtıcıydı.

Babam, “Mihver Devletler,” dedi. Cevabıyla gurur duyduğu her halinden belliydi.

Alice rahat bir tavırla, “Alice and the Chipmunks,” dedi ve hepimiz kakhaha attık. Bilmiyorum. Chipmunks tam bizlikti. Sesleri kusursuz bir şekilde taklit ediyorduk ve şarkıya

uygun koreografi hazırlamıştık ve gösterilerimizi şöminenin önündeki çıkıntının üstünde sergilerdik. Bu, ciddi ciddi senelerce devam etmişti. Ebeveynlerimiz çok şanslıydı. Ancak bize Alice, Simon ve Eleanor adını veren onlardı; yani bir başka deyişle, kaşınmışlardı. Alice ayağının üstüyle Bieber'ın sırtını sıvazlıyordu, çorapları birbiriyle uyumsuzdu ve üç aydır ilk kez evde olduğuna inanmak neredeyse imkânsızdı. Onsuz hayatın ne kadar tuhaf olduğunu şu ana kadar fark ettiğimi sanmıyordum.

Nora da aynı şeyi düşünmüş olmalıydı çünkü, "İki gün sonra dönmek zorunda olmana inanamıyorum," dedi.

Alice bir an dudaklarını büzdü ama konuşmadı. Hava serinlemeye başlamıştı; ellerimi sweatshirt'ümün içine çektim. Aynı anda telefonum titreşti.

Maymun'un Kıç Deliği'nden mesaj: *hey bu hafta sonu program var mı*

Birkaç saniye sonra: *Abby'yle yani*

Martin'in dilbilgisini umursamadığı belliydi ki bu hiç şaşırtıcı değildi.

Cevap olarak: *Üzgünüm, aile olayı. Kız kardeşim geldi, yazdım.*

Cevabı aynı anda geldi. *harika spier. ağabeyim de geldi. selam söylüyor ;)*

Bu bir espri miydi, tehdit mi ya da başka bir şey mi bilmiyordum ama ondan nefret ettim. Şu anda ondan ciddi anlamda nefret ediyordum.

Biraz sonra Alice bacaklarını altına toplarken, "Hey," dedi. Annemle babam yatmıştı ve dışarıda hava gerçekten

Becky Albertalli

soğumaya başlamıştı. “Hâlâ aç olan var mı bilmiyorum ama dörtte üçü dolu bir kutu Chips Ahoy’um var! Hâlâ çantamda duruyor. Çıkarıyorum.”

Alice iyi ki vardı!

Chips Ahoy da iyi ki vardı!

Kız kardeşlerimle harika bir akşam geçirecek, yüzümü kurabiyelere gömecektim ve Maymun’un Kıç Deligi’ni ve gizemli göz kırpan emojisini kesinlikle unutacaktım. Oturma odasındaki kanepeye taşındık ve Bieber vücudunun ön kısmını Alice’in kucağına yayarak sızdı.

“Nick Eisner isteyen?” dedi Nora.

“Ciddi misin? Evet. Git, fıstık ezmesini getir,” dedi Alice amirane sesiyle.

Nick Eisner üstüne gelişigüzel bir fıstık ezmesi topağı konmuş kurabiye demekti çünkü biz beş yaşındayken, Nick insanların yerfıstığı ezmeli kurabiyeyle bunu kastettiğini sanıyordu. İtiraf etmem gerekirdi ki enfes bir lezzetti. Ama benim ailemde, böyle şeyler asla unutulmazdı.

“Küçük Nick Eisner nasıl?”

“Aynı. Hâlâ gitarına yapışık.” Alice’in ondan hâlâ küçük diye bahsettiğini duysa Nick acayip bozulurdu. Nick ortaokuldan beri, Alice’e minör düzeyde bir aşk besliyordu.

“Ben de tam onu soracaktım. Çok şirin.”

“İleteceğim.”

“Aman, sakın ha.” Alice başını kanepenin minderine yaslayıp gözlüğünün altından gözlerini ovuşturdu. “Özür dilerim.” Esnedi. “Uçak çok erkendi. Ve bu haftanın konularını tekrar etmem zor oldu.”

“Vizeler mi?” dedi Nora.

“Evet,” dedi Alice. Başka bir şey daha olduğu besbelliydi ama detaya girmede.

Bieber o anı gürültülü esnemelerinden biri eşliğinde yan yatınca, kulağı ters döndü. Sonra dudaklarını titretti. Bieber çok acayip bir köpekti.

“Nick Eisner,” dedi Alice bir kez daha. Sonra sırtıttı. “Bar mitzvah’sını hatırlıyor musunuz?”

Nora kıkırdadı.

“Ah, Tanrım,” dedim. Kafamı yastığa gömmek için gerçekten mükemmel bir andı.

“*Bum bum bum.*”

Hayır, bir dakika. Asıl Alice’e yastıkla vurmak için mükemmel bir andı.

Alice yastığı ayağıyla engelledi. “Cidden, Simon. İstersen şu anda zeminde yer açabiliriz,” dedi Alice.

“Simon Spier usulü break dans,” dedi Nora.

“Evet. Tamam.” Nick’in hatası, bütün ailemi bar mitzvah’sına davet etmek olmuştu. Benimki de onların önünde *Boom Boom Pow* eşliğinde break dans yapmak. İnsan yedinci sınıftayken, iyi fikir diye bir şey yoktu.

“Zamanda geri gidip o anı durdurmak istemiyor musun? Şey gibi, hey, ortaokullu Alice, kes şunu. Yaptığın her şeye son ver.”

“Aman Tanrım.” Nora başını iki yana salladı. “Ortaokulu düşünmek bile istemiyorum.”

Cidden mi?

Becky Albertalli

Demek istediğim, koca bir ay boyunca dirsek hizasında ipek eldivenlerle dolaşan Alice'ti. Ve altıncı sınıfta Ren Faire'de altı kurabiye külahı yedikten sonra kendi ellerinin balmumu kalıbına kusanın ben olduğumdan neredeyse emin dim. (Değerdi.)

İyi de Nora'ya ne oluyordu? Ne için utanması gerektiğini bile bilmiyordum. Genetik ya da gelişimsel açıdan mümkün görünmese de Nora ortaokulda bayağı normaldi. Dikkat çekmeyecek kadar normal. Onunki insanın gitar çalmayı kendi kendine öğrenmesinden, normal kıyafetler giymesinden ve "Passion Pit SAPLANTISI" adında bir Tumblr sayfasının olmamasından kaynaklanan bir normallikti.

Sanırım ortaokulun hayaletleri Nora'ya bile rahat vermiyordu.

"Evet, keşke biri ortaokuldaki Simon'a *lütfe muhteşem olmaya çalış, en azından dene* demiş olsaydı."

Alice, Bieber'ın üstünden uzanıp ayağını çekerken, "Sen her zaman muhteşemsin, Bab," dedi.

Ben Bab'dım, Nora is Bup. Ama sadece Alice için.

"Ve dans hareketlerin de süper muhteşem," diye ekledi.

"Kapa çeneni," dedim.

Alice evdeyken her şey biraz daha mükemmeldi.

Sonra Alice gitti ve okul bütün berbatlığıyla tekrar başladı. Edebiyat dersinde Bay Wise bizi Thoreau konulu kısa kompozisyon sınavımızı okuduğu anlamına gelebilecek kötü adam gülümsemesiyle karşıladı. Ve haklı çıktım. Kompozisyonlarımızı geri dağıtmaya başladığında çoğunun kırmızı mürekkepten

harap halde olduğunu görebiliyordum. Leah kâğıdını doğru dürüst bakmadan katladı, alt kısmını yırttı ve bir origami kuşuna dönüştürdü. Bugün ekstra öfkeli görünüyordu. Nedeninin Abby'nin geç gelmesi ve kanepede Nick'le aralarına sıkışivermesi olduğundan yüzde 100 emindim.

Bay Wise kâğıt tomarını karıştırdı ve benimkine dokunmadan önce parmağını yaladı. Üzgünüm ama bazı öğretmenler ciddi anlamda iğrençti. Büyük olasılıkla o parmakları göz kürelerine de sürüyordu. Düşünmek bile istemiyordum.

Kâğıdımın üst kısmında daire içine alınmış kusursuz notu görünce biraz şaşırdım. Edebiyatta kötü değildim ve *Walden*'i gerçekten seviyordum. Ama sınavdan önceki gece sanırım en çok iki saat uyumuştum. Bu yüzden mümkün değildi.

Ah, bir dakika. Yanılmamıştım. Mümkün değildi çünkü bu benim kahrolası kâğıdım değildi. Adımı hatırlasanız iyi olur, Bay Wise.

"Hey," dedim. Karşı sıraya uzanıp Bram'ın omzuna vurdum. Bana bakmak için sandalyesinde yan döndü. "Sanırım bu senin."

Kâğıdı almak için uzanırken, "Ah, teşekkürler," dedi. Uzun ve boğumlu parmakları vardı. Şirin eller. Önce kâğıda, sonra tekrar bana baktı ve hafifçe kızardı. Notunu gördüğüm için tuhaf hissettiğini anladım. "Sorun değil. Demek istediğim, elimde olsa bu notu kendime saklardım."

Hafifçe gülümsedi ve tekrar masasına baktı. Bram'ın ne düşündüğünü hiçbir zaman gerçekten anlayamazdınız. Ama ben onun kendi içinde gerçekten komik biri olduğu

Becky Albertalli:

yönünde bir teori geliştirmiştim. Neden böyle düşündüğümü bile bilmiyordum. Ama cidden, sadece kendine sakladığı o espriler her neyse, sanırım ben de bilmek isterdim.

O öğleden sonra, provaya gittiğimde Abby oditoryumun en ön sırasında gözleri kapalı bir halde oturuyor ve dudaklarını kıpırdatıyordu. Oyun metni kucagında açıktı ve bir eliyle bazı satırları kapamıştı.

“Selam,” dedim.

Gözlerini açtı. “Ne zamandır orada dikiliyorsun?”

“Şimdi geldim. Repliklerini mi çalışıyorsun?”

“Evet.” Yerini tutmak için bacağı kullanarak, oyun metnini ters çevirdi. Tutuk konuşmasında bir tuhaflık vardı.

“İyi misin?”

“Evet, idare eder.” Başını salladı. Sonunda, “Biraz stresliyim,” diye ekledi. “Tatilin sonunda ezberi tamamlamış olmamız gerektiğini biliyor musun?”

“Noel tatilinin sonunda,” dedim.

“Biliyorum.”

“Daha bir ay var. Halledersin.”

“Senin için söylemesi kolay,” dedi. “Repliğin yok.”

Sonra bana kalkık kaşlar ve kusursuz bir şekilde büzülmüş dudaklarla baktı. Kendimi tutamayarak güldüm.

“Sürtük gibi konuştum. Bunu söylediğime inanamıyorum.”

“Süper sürtük gibi,” dedim. “Gizli bir sürtük gibisin.”

“Sen az önce ona ne dedin?” dedi Martin.

Yemin ederim bu çocuk bir anda ortaya çıkıp her konuşmaya atlıyordu.

“Sorun yok, Marty. Sadece birbirimize takılıyoruz,” dedi Abby.

“Şey, evet, az önce ona sürtüğ dedin. Ben bunu doğru bulmuyorum.”

Aman Tanrım, ciddi miydi? Ciddi ciddi lafa ortasından dalıp espriyi kaçırarak ve sonra karşıma dikilip bana kahrolası kelime seçimim için kafa mı tutacaktı? İşte bu harika, Martin. Haydi, Abby’nin gözüne girmek için beni yere ser. Ve demek istediğim, Martin Addison’ın bana şantaj yapmanın tam ortasındaiken, ahlak kumkuması kesilmesi düşüncesi. Bu gerçekten müthişti.

“Martin, cidden. Şakalaşıyorduk. Önce ben kendime sürtüğ dedim.” Abby güldü ama sesi biraz sıkıntılı çıktı. Ayakkabılarıma baktım.

“Sen öyle diyorsan.” Martin’in yüzü ekstra pembeydi ve dirsek derisiyle oynuyordu. Demek istediğim, cidden, Abby’yi etkilemeyi kafaya koyduysa, belki de önce sürekli böyle titrek, sakil ve can sıkıcı olmaktan vazgeçebilirdi. Belki de dirsek derisini çekiştirmeye bir son verebilirdi. Çünkü kelimenin tam anlamıyla iğrençti. Bunu yaptığının farkında olduğundan bile emin değildim.

İşin en kötü tarafı, o kelimeyi kullandığımı duysa, Alice’in de bana kafa tutacak olmasıydı. Alice, “sürtük” kelimesini kullanmanın hangi durumlarda uygun düştüğü konusunda bayağı katıydı.

Uygun: “Sürtük bir sürü muhteşem yavru doğurdu.”

Uygunsuz: “Abby sürtüktür.”

Becky Albertalli:

Gizli sürtük olduğunu söylemiş olsam bile. Şaka yapıyor olsam bile. Delice Alice mantığı olabilirdi ama her şekilde biraz acayip ve kötü hissetmiştim.

Bir özür geveledim. Suratım yanıyordu. Martin hâlâ orada dikiliyordu. Cidden nasıl uzaklaştığımı bilemedim. Sahnenin basamaklarını çıktım.

Bayan Albright platformlardan birinin üstünde Taylor'ın yanında oturuyor ve Taylor'ın oyun metninde bir şey işaret ediyordu. Sahnenin önünde, Nancy'yi oynayan kız, Bill Sikes'i oynayan oğlanı sırtında taşıyordu. Ve sahne gerisinde, sol tarafta, Laura adında bir ikinci sınıf öğrencisi üst üste yığılmış sandalyelerin üstünde oturuyor ve yüzü koluna gömülü bir halde ağlıyordu. Ve sanırım Mila Odom onu teselli ediyordu.

“Bunu bilmiyorsun bile,” dedi Mila. “Cidden, bana bak. Bana bak.”

Laura başını kaldırıp ona baktı.

“Kahrolası Tumblr, tamam mı? Oradaki zırvalıkların çoğu uydurmaca.”

Laura titrek bir sesle, burnunu çekerek, “Ama... her... şakada... biraz... gerçek... var...” dedi.

“Cidden saçmalık,” dedi Mila. “Tek yapman gereken onunla konuşmak.” Sonra dinlediğimi görünce bana pis bir bakış attı.

Olay şuydu: Simon “duyan” demekti. Spier ise “izleyen”. Başka bir deyişle, meraklı olmak kaderimde vardı.

Cal ve son sınıftan iki kız soyunma odasının önünde sırtlarını duvara yaslamış, bacaklarını öne uzatmış bir halde oturuyorlardı. Cal başını kaldırıp bana baktı ve gülümsedi.

Gerçekten çok hoş ve rahat bir gülümsemesi vardı. Fotoğraflarda şirin çıkan gülümsemelerden olduğunu tahmin etmek güç değildi. Abby ve Martin'le aramızda geçen konuşma yüzünden hâlâ biraz tatsızdım ama sanırım daha iyi hissetmeye doğru ilerliyor olabiliyordum.

“Selam,” dedim. Kızlar bana gülümsedi. Sasha ve Brianna, benim gibi Fagin'in oğlanlarıydı. Komikti. Çünkü gerçek bir erkeğin oynadığı tek Fagin oğlanı bendim. Nedeni kızların daha ufak tefek olması ve daha küçük görünmesi falan olsa gerekti. Bilemiyorum ki. Ama bir yandan müthiş bir şeydi çünkü o sahneler sırasında sahnedeki en uzun insan ben oluyordum. Dürüst olmam gerekirse, sık rastlanan bir durum değildi.

“N'aber, Simon?” dedi Cal.

“Ah, şey. Hiç. Hey, şu anda bir şey yapıyor olmamız gerekiyor mu?” Bunu sorduğum anda kızarmaya başladım çünkü cümleyi kuruş şeklim, ona bir teklifte bulunur gibiydi. *Hey, Cal, şu anda öpüşüyor olmamız gerekir mi? Şu anda soyunma odasında insanın beynini uçuran cinsten seks yapıyor olmamız gerekir mi?*

Ama belki de sadece paranoyaklık ediyordum çünkü Cal herhangi bir anlam yüklemiş gibi görünmüyordu. “Hayır. Sanırım Bayan Albright bir şeyi bitirmek üzere. Sonra bize ne yapacağımızı söyler.”

“Bana uyar,” dedim. Ve sonra bacaklarını fark ettim. Sasha'nın bacakları bileğe yakın bir yerde, birazcık da olsa Cal'inkilerin üstüne biniyordu. Ne anlama geldiğini kim bilirdi ki?

Becky Albertalli:

Sanırım bu boktan günün bitmesine çoktan hazırdım.

Elbette, Bay Albright bizi saldığında bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu ve arabamın döşemesinde ıslak kışımın kocaman bir izini bıraktım. Giysilerim sırlıslıkla olduğu için gözlüğümü bile kurulayamadım. Ve farları açmayı ancak evin yolunun yarısını geride bırakınca akıl edebildim. O ana kadar tutuklanmadığım için cidden çok şanslıydım.

Bizim mahalleye girince, Leah'nın arabasının sola sapmak için ışıktaki beklediğini gördüm. Sanırım Nick'in evinden çıkmıştı. El salladım ama yağmur öyle şiddetli yağarken anlamsızdı. Silecekler hızla gidip geliyordu ve göğsümde bir tür sıkışma hissettim. Nick ve Leah'nın bensiz takılması canımı sıkmamalıydı. Sadece, kendimi biraz dışlanmış gibi hissediyordum, hepsi bu.

Her zaman değilse de, bazen.

Ama evet. Kendimi fazlalık gibi hissediyordum. Bundan nefret ediyordum.

KİMDEN: maviyeşil118@gmail.com

KİME: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

TARİH: 2 Aralık 17:02

KONU: Şu anda benim...

... Edebiyat dersi için bir deneme yazıyor olmam gerekiyor. Bense sana yazmayı tercih ederim. Odamdayım, masamın hemen yanında bir pencere var. Dışarısı güneşli ve gerçekten ılık görünüyor. Rüyada gibiyim.

Jacques, itiraf etmeliyim ki e-posta adresin uzun zamandır merakımı cezp ediyor. Sonunda pes ettim ve Yüce Google'a danıştım ve bir Elliott Smith şarkısının sözleri olduğunu anladım. Adını duymuştum ama müziğini hiç dinlememiştim, bu yüzden Waltz #2'yi

Becky Albertalli:

indirdim. Umarım bu seni ürkütmemiştir. Gerçekten çok beğendim. Bu beni şaşırttı çünkü cidden hüzünlü bir şarkı ve senden bunu beklemezdim. Ama birkaç kez dinledim ve işin komik yanı, gerçekten de bana bir şekilde seni hatırlatıyor. Sözleri ya da şarkının genel havası yüzünden değil. Bu elle tutulabilir bir şey değil. Sanırım seni bir yerde, halının üstüne uzanmış, Oreo yiyerek ya da günlük yazarak bu şarkıyı dinlerken hayal edebiliyorum.

Ayrıca, okulda Elliott Smith tişörtü giyen biri olabilir mi diye insanların tişörtlerine daha dikkatli baktığımı da itiraf etmeliyim. Düşük ihtimal olduğunu biliyorum. Ayrıca gerçekten haksızlık olduğunu da biliyorum çünkü sana kendiminkiyle ilgili hiçbir ipucu vermezken, kimliğini çözmeye uğraşmamalıyım.

Şu var. Bu hafta sonu babam Savannah'dan geliyor ve geleneksel Otel Hanuka olayını yapacağız. Sadece ikimiz olacağız ve Hanuka'nın en sakil detaylarına nokta atışı yapacağımızdan eminim. Menora'nın yakılmamasını gerçekleştireceğiz (çünkü duman dedektörlerini harekete geçirmek istemeyiz.) Sonra babama Aurora kahvesi ve edebiyat kompozisyonlarımdan bir demet gibi (edebiyat öğretmeni olduğu için kompozisyonlara bayılır) ilgi çekici olmayan şeyleri hediye edeceğim. Sonra o bana sırasıyla onu yeni yıla kadar görmeyeceğimi kesinleştiren sekiz hediye birden açtıracak. Ve olay şu ki tuhafılık faktörünü ikiye katlayıp bu rezaleti bir eşcinselliğimi ilan etme olayına dönüştürmeyi ciddi

SİMON, HOMO SAPIENS'E KARŞI

ciddi düşünüyorum. Belki de büyük harflerle yazmalıyım. Eşcinselliğimi İlan Etme. Ben deli miyim?

Mavi

KİMDEN: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

KİME: maviyeşil118@gmail.com

TARİH: 2 Aralık 21:13

KONU: Cvp: Şu anda benim...

Mavi,

Pekâlâ, sırayla gideceğim. Yahudi olduğumu nasıl anlamadım? Sanırım bana ipucu veriyorsun, değil mi? Koridorlarda takkeli insanlar mı aramalıyım? Evet, yazılışına bakmam gerekti. Ve fonetik açıdan, halkınız bayağı yaratıcı. Her neyse, umarım OH iyi gider ve bu arada Aurora kahvesi ilgi çekici olmaya o kadar uzak değildir. Aslında, muhtemelen fikrini çalacağım çünkü babam kahveye deli oluyor. Ve Little Five Points olayı yüzünden, özellikle heveslenecektir. Babamın, hipster olduğu gibi komik bir düşüncesi var.

Şimdi, asıl önemli konuya geliyorum, Mavi. Eşcinselliğini İlan Etmek. Vay canına. Demek istediğim, deli değilsin. Bence sen harikası. Tepkisi konusunda endişeli misin? Annene de söyleyecek misin?

Tamam, Google'layıp Elliott Smith'e ulaşımdan çok etkilendim. Lennon ve McCartney'den bu yana gelmiş geçmiş en müthiş şarkı yazarı olması mümkün.

Becky Albertalli:

Ve şarkının sana beni hatırlatmasıyla ilgili söylediklerin o kadar gurur okşayıcı ve inanılmaz ki ne diyeceğimi bile bilemiyorum. Nutkum tutuldu, Mavi.

Şunu söyleyeyim: Oreo ve halı konusunda acayip haklısın ama günlük konusunda yanıldın. Günlüğe en yakın sahip olduğum şey, muhtemelen sensin.

Bu yüzden, bunu söylemekten nefret ediyorum ama kim olduğumu insanların tişörtlerindeki gruplara bakarak bulmaya çalışman boşa zaman kaybı. Bir yanim istese de, neredeyse hiç grup tişörtü giymem. Bana göre müzik dinlemek yalnız yapılması gereken bir şeydir. Ya da belki de konserlere gidemeyecek kadar beceriksiz insanlar hep böyle söyler. Her halükârda iPod'uma neredeyse yapışık yaşıyorum ama kimseyi canlı izlemedim ve konserlerine gitmeden grupların tişörtlerini giymek bana biraz kandırmaca gibi geliyor. Sence mantıklı mı? Nedense, bir grubun tişörtlerini internetten sipariş etme düşüncesi beni tuhaf bir şekilde utandırıyor. Sanki müzisyenin kendisi buna saygı duymazmış gibi. Bilmiyorum ki.

Her neyse, her şeyi göz önüne alınca, bunun edebiyat kompozisyonu yazmaktan çok daha tatmin edici bir zaman geçirme şekli olduğu konusunda hemfikirim. Sen insanın kafasını çok iyi dağıtıyorsun.

Jacques

SIMON, HOMO SAPIENS'E KARŞI

KİMDEN: maviyeşil118@gmail.com

KİME: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

TARİH: 3 Aralık 17:20

KONU: Cvp: Şu anda benim...

Jacques,

Yahudi olmamı öğrenmen konusunda; hiç bahsetmediğimi biliyorum. Teknik olarak Yahudi bile değilim çünkü Yahudilik anneden gelir ve benim annem Episkopal. Her neyse, eşcinselliğimi açıklamak konusunda kararımı tam olarak vermedim. Yakın zamanda yapmaya hazır olacağımı düşündüğüm bir şey değildi. Nedenini bilmiyorum ama son zamanlarda ortaya dökmek için güçlü bir istek duymaya başladım. Belki de artık olup bitsin istiyorum. Ya sen? Sen bu Eşcinselliğini İlan Etme olayını hiç düşündün mü? Denkleme dini de kattığın zaman çok karmaşık bir hal alıyor. Teknik olarak, Yahudiler ve Episkopallerin eşcinsel dostu olmaları gerekiyor ama insanın bunun kendi anne babasındaki yansımasını tahmin etmesi çok zor. Mesela, gerçekten kiliseye bağlı Katolik anne babaların eşcinsel çocukları hakkında haberler okuyoruz; anne babaları PFLAG ve onur yürüyüşü olaylarına giriyorlar. Sonra bir de eşcinsellikle sorunu olmayan ama kendi çocuklarının eşcinselliğini kaldıramayan ebeveynler var. Bilemezsin ki. Sanırım bahsettiğin Elliott Smith'in şarkılarını indirmek yerine, babama Otel Hanuka olayı için birkaç albümünü istediğimi ima edeceğim. Garanti ederim

Becky Albertalli:

hediyelerimin altı tanesini seçmiştir ve bana başka ne alabileceği konusunda ipucu bulmak için can atıyordur.

Seninle birbirimize gerçek hayatta hediye alamayacağımızı biliyorum ama bil ki alabilseydim sana internetten çeşit çeşit grup tişörtü sipariş ederdim. Dünyanın dört bir yanındaki müzisyenlerin saygısını kaybetmek pahasına (çünkü bu işin böyle yürüdüğünden hiç şüphem yok, Jacques). Ya da bir konsere gidebilirdik. Demek istediğim, müzikten anlamam ama seninle eğlenceli olacağını tahmin ediyorum. Belki günün birinde.

Beni kafa dağıtıcı bulmana sevindim. Başka türlü haksızlık olurdu.

Mavi

Günlerden perşembeydi; tarih dersindeydim ve görünüşe bakılırsa Bayan Dillinger bana bir soru sormuştu çünkü herkes bana onlara borcum varmış gibi bakıyordu. Bu yüzden kıpkırmızı bir suratla işin içinden nasıl sıyrılacağımı bulmaya çalışıyordum. Bayan Dillinger'in öğretmenlere özgü çatık kaşlarına ve kaşının gözünün seğirmesine bakılırsa, pek iyi gittiğini sanmıyordum.

Demek istediğim, şöyle bir düşünürseniz, öğretmenlerin size ne düşüneceğinizi dayatabileceklerini sanmaları boktan bir durumdu. Ses çıkarmadan oturup öğretilmelerine izin vermeniz yetmiyordu. Zihninizi kontrol etmeye haklarının olduğunu düşünür gibiydiler.

1812 Savaşı'nı düşünmek istemiyordum. Kahrolası bir avuç denizciye neyin bu kadar etkileyici geldiğini bilmek istemiyordum.

Becky Albertalli:

Yapmak istediğim, oturup Mavi'yi düşünmekti. Sanırım onu biraz takıntı haline getirmeye başlamıştım. Bir yandan bana kendiyile ilgili detaylar vermemeye büyük özen gösterirken, dönüp bana her tür kişisel ıvır zıvırı anlatabiliyordu. Gerçekten istesem, kimliğini ortaya çıkarmak için kullanabileceğim türde kişisel ıvır zıvırlar. Ve istiyordum da. Ama bir yandan istemiyordum da. O kadar kafa karıştırıcıydı ki. Mavi kafamı karıştırıyordu.

“Simon!” Abby çalgın gibi sırtıma vurdu. “Bir kaleme ihtiyacım var.”

Ona bir kalem uzattım ve bir teşekkür mırıldandı. Etrafıma bakınca herkesin bir şeyler yazmakla meşgul olduğunu gördüm. Bayan Dillinger tahtaya bir web adresi yazmıştı. Ne halt için olduğunu bilmiyordum ama sanırım baktığım zaman öğrenebilirdim. Adresi ders notlarımin kenarındaki boşluğa yazdım ve etrafını *POW!* çizgi romanındaki gibi zikzaklarla çevirdim.

Blue'un anne babasının dindar olması biraz kafama takılmıştı. Kendimi aptal gibi hissediyordum çünkü dürüst olmak gerekirse dünyanın en kâfir insanlarından biri olabilirdim. Mesela, Tanrı'nın adını boş yere kullanmamayı bile bilmiyordum. Belki onun için büyük bir mesele değildi. Onun için derken Mavi'yi kastediyorum, Tanrı'yı değil. Demek istediğim, Mavi benimle hâlâ yazıştığına göre, sanırım çok fazla alınmış olamazdı.

Bayan Dillinger bizi serbest bırakmıştı ama başınızı alıp istediğiniz yere gidebildiğiniz serbest bırakmalardan olmadığı için, boşluğa bakarak oturdum. Abby yanıma geldi,

dizlerinin üstüne inip çenesini masama dayadı. “Hey. Bugün nerelerdesin?”

“Neden bahsediyorsun?”

“Bir milyon kilometre uzakta gibisin.”

Gözucuyla, bize katılmak için birinin sandalyesinin üstünden tırmanan Martin’i gördüm. Hiç kaçırmıyordu. Yemin ederim.

“N’aber çocuklar?”

“Haha,” dedi Abby. “Tişörtün çok komik.” Martin üstünde “Benimle inekçe konuş” yazan bir tişört giymişti.

“Bugün provaya gidecek misiniz?”

“Provaya gitmek artık isteğe bağlı falan mı oldu?” diye sordum. Sonra Leah’dan kaptığım bir şeyi yaptım. Gözlerimi kısıp yan yan baktım. Gözlerinizi devirmekten daha incelikli oluyordu. Çok daha etkili.

Martin bana boş boş baktı.

Birkaç saniye sonra, Abby, “Evet, gidiyoruz,” dedi.

“Peki. Spier,” dedi Martin aniden. “Ben de seninle konuşmak istiyordum.” Yanakları pembeleşmiş, tişörtünün yakasının etrafı kızarmıştı. “Düşünüyorum da. Seni ağabeyimle tanıştırmayı gerçekten çok istiyorum. Bence ikinizin çok ortak yönü var.”

Kan beynime hücum etti ve gözlerimin arka tarafında o kahrolası tanıdık batma hissini duydum. Martin beni yine tehdit ediyordu.

“Çok şirin,” dedi Abby. Bakışları Martin’le aramızda gidip geliyordu.

Becky Albertalli

“Ah, çok şirin,” dedim. Martin’e dik dik baktım ama üzgün bir tavırla bakışlarını kaçırdı. Cidden mi? O göt suratlı, üzölmeyi hak ediyordu.

“Şey, pekâlâ.” Martin omzumun üstünden rasgele bir noktaya bakmayı sürdürerek ayaklarını kıpırdattı. “Ben sadece...” *Ben sadece, üzerime vazifeymiş gibi, cinsel tercihten bahsedeceğim, Simon. Şu anda ve tam burada, kahrolası okulun tamamına söyleyeceğim çünkü ben pislüğün tekiyim ve olay aynen böyle olacak.*

“Hey, dur,” dedim. “Pat diye olacak ama düşünüyordum da. Yarın okul çıkışı Waffle House’a gitmek ister misiniz, çocuklar? Sizi replikleriniz için küçük bir sınavdan geçirebilirim.”

Kendimden nefret ediyordum. Kendimden nefret ediyordum.

“Demek istediğim, gelemesiniz...”

“Aman Tanrım. Simon, cidden mi? Müthiş olur. Yarın okul çıkışı, anlaştık mı? Sanırım annemin arabasını alabilirim.” Abby gülümsedi ve yanağımı dürttü.

“Evet, sağ ol, Simon,” dedi Martin usulca. “Harika olur.”

“Harika,” dedim.

Bunu resmen yapacaktım. Martin Addison’ın bana şantaj yapmasına göz yumacaktım. Ne hissettiğimi bile biliyordum. Kendimden tiksiniş miydim? Yoksa rahatlamış mıydim?

“Cidden müthiş birisin, Simon,” dedi Abby.

Değildim. Hem de hiç.

. . .

Ve bugün cumaydı ve ben ikinci tabak patates mücverimi yerken, Martin, Abby'yi soru yağmuruna tutuyordu. Sanırım bu onun flört etme tarzıydı.

“Waffle sever misin?”

“Severim,” dedi Abby. “Bu yüzden aldım zaten.”

“Ah,” dedi Martin ve çılgın gibi ve gereksiz yere başını sallamaya başladı. Kelimenin tam anlamıyla bir Muppet'ti.

Yan yana oturuyorlardı, ben karşılarındaydım ve kim-senin sizi rahatsız etmediği tuvaletlerin yakınındaki arka masalardan birini kapmayı başarmıştık. Bir cuma akşamına göre çok kalabalık değildi. Arkamızdaki masada kızgın görünüşlü orta yaşlı bir çift, tezgâhta iki hipster ve özel okul formalı, tost yiyen birkaç kız vardı.

“Sen Washington'lı değil misin?”

“Evet.”

“Çok havalı. Neresinden?”

“Takoma Park,” dedi Abby. “Orayı bilir misin?”

“Demek istediğim, pek sayılmaz. Ağabeyim Georgetown'da ikinci sınıfta,” dedi Martin.

Martin ve kahrolası ağabeyi.

“İyi misin, Simon?” dedi Abby. “Biraz su iç!”

Öksürüğümü durduramıyordum. Ve şimdi de Martin bana suyunu teklif ediyordu. Bana doğru iterek. Martin kıcımlı ısırabilirdi. Cidden. Çok sakın ve kendinden emin görünüyordu.

Abby'ye döndü. “Annenle mi yaşıyorsun?”

Abby başını salladı.

“Ya baban?”

“Hâlâ Washington’da.”

“Ah, üzüldüm.”

“Üzülme,” dedi Abby kısa bir gülüşle. “Babam Atlanta’da yaşasaydı, şu anda sizinle takılıyor olmazdım.”

“Ah, çok mu katıdır?” dedi Martin.

“Evet,” dedi Abby. Yan gözle baktı. “Sence İkinci Perde’den mi başlamalıyız?”

Martin tuhaf dikey bir manevrayla gerindi, esnedi. Kolunu Abby’nin masanın üstünde duran kolunun yanına koyma girişimini izledim. Abby hemen kolunu çekip omzunu kaşıdı.

Demek istediğim, izlemek korkunçtu. Korkunç ve büyüleyici.

Sahneyi çalıştık. Felakettiler. Benim repliğim olmadığı için, onları yargılamamalıydım. Ve çabaladıklarını biliyordum. Ama her kahrolası satırda durmak zorunda kalıyorlardı ve biraz saçma görünüyordu.

“Götürüldü,” dedi Abby, metni tek eliyle kapayarak.

Başımı salladım. “Neyle götürüldü...”

Gözlerini sımsıkı kapadı. “Bir... arabayla?”

“Bildin.” Gözlerini açtı ve dudaklarının sessizce kıpırdadığını gördüm. *Araba. Araba. Araba.*

Martin, parmaklarının boğumlarını yanağına sürterek boşluğa bakıyordu. Ciddi anlamda dikkat çekici boğumları

vardı. Martin'in her şeyi dikkat çekiciydi. Kocaman gözler, uzun bir burun, dolgun dudaklar. Ona bakmak yorucuydu.

"Martin?"

"Pardon. Bende mi?"

"Dodger az önce bir arabayla götürüldüğünü söyledi."

"Araba mı? Ne arabası? Nereye?"

Az kalsın olacaktı. Asla kusursuz olmuyordu. Her zaman çok yaklaşıyordu. Sahneye en baştan başladık. Ve içimden şunu geçirdim: Cuma akşamıydı. Teoride, dışarıda kafa çekiyor olabilirdim. Bir konserde olabilirdim.

Mavi'yle birlikte bir konserde olabilirdim.

Oysa, Oliver bir arabayla götürülüyordu. Durmadan, durmadan, durmadan.

"Asla ezberleyemeyeceğim," dedi Abby.

Martin, "Noel tatilinin sonuna kadar zamanımız yok mu?" diye sordu.

"Şey, evet. Taylor şimdiden hepsini ezberlemiş."

Abby'nin de Martin'in de oyunda önemli rolleri vardı ama Taylor başroldeydi. Oyun *Oliver!* dı ve Taylor Oliver'ı oynuyordu.

"Ama Taylor'ın fotografik hafızası var," dedi Martin. "İddialara göre."

"Ve çok hızlı bir metabolizması," diye ekledim.

"Ve doğal bir bronzluğu," dedi Martin. "Hiç güneşe çıkmıyor. Bronz tenle doğmuş."

"Evet, Taylor ve bronzluğu," dedi Abby. "Çok kıskanıyorum." Martin ve ben kahkahayı patlattık çünkü melatonin konusunda Abby açık ara galip gelirdi.

Becky Albertalli:

Martin, “Bir waffle daha söylesem tuhaf kaçır mı?” diye sordu.

“Söylemesen kaçır,” dedim.

Gerçekten anlamıyordum. Neredeyse ondan her an biraz daha fazla hoşlandığımı düşünecektim.

14

KİMDEN: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

KİME: maviyeşil118@gmail.com

TARİH: 6 Aralık 18:19

KONU: Açıklama olayı

Yaptın mı, yaptın mı, yaptın mı?"

Jacques.

KİMDEN: maviyeşil118@gmail.com

KİME: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

TARİH: 6 Aralık 22:21

KONU: Cvp: Açıklama olayı

Pekâlâ. Tam olarak yaptım denemez.

Becky Albertalli:

Oraya gittim ve babam Otel Hanuka için her şeyi hazırlamıştı: yedi kollu şamdan, komodine sıralanmış hediye paketleri, bir tabak patatesli pankek ve iki bardak çikolatalı süt (babam kızarmış şeylerin yanında, illa çikolatalı süt içer). Her neyse, çok çaba harcamış gibi görünüyordu, bu yüzden hoşuma gitti. Ona söylemeyi gerçekten planladığım için midem yanıyordu. Ama paldır küldür yapmak istemedim; bu yüzden hediyeleri açana kadar beklemeye karar verdim.

Hani şu, insanların eşcinsel olduklarını açıkladıkları zaman, anne babalarının bir şekilde anladıklarını söyledikleri hikâyeler vardır ya. Babamın öyle demeyeceği kesin. Eşcinsel olduğumdan bihaber olduğundan resmen emin oldum. Çünkü bana seçtiği hediyeye inanamayacaksın. Kazanova'dan *Hayatımın Hikâyesi* (ya da senin deyişinle "kahrolası" Kazanova'dan).

Düşününce, aslında muhtemelen orada mükemmel bir fırsat saklıydı. Belki de ona kitabı Oscar Wilde'la değiştirmesini rica etmeliydim. Bilmiyorum. Jacques, sanırım hediyesi elimi kolumu bağladı. Ama şimdi her işte bir hayır vardır diye düşünüyorum çünkü sanırım önce babama söylemem annemi incitebilirdi. Boşanmış ebeveynlerle durum biraz karmaşık olabiliyor. Gerçekten bunaltıcı bir durum.

Her neyse, yeni planım önce anneme söylemek. Yarın olmaz, çünkü yarın pazar ve hemen kilisenin üstüne yapmamam daha iyi olur diye düşünüyorum

Bunları seninle konuşmak neden çok daha kolay?

Mavi

KİMDEN: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

KİME: maviyeşil118@gmail.com

TARİH: 7 Aralık 16:46

KONU: Cvp: Açıklama olayı

Mavi,

Babanın sana kahrolası Kazanova'nın kitabını aldığına inanamıyorum. Tam annenle babanın dünyadan daha fazla bihaber olamayacağını düşünürken, değil mi? Ona söyleyememene şaşmamalı. Çok üzüldüm, Mavi. Bunu yapmak için heyecanlandığını biliyorum. Belki de sadece miden bulandı ama bu durumda da miden yok yere bulandığı için üzüldüm. Boşanmış ebeveynlere eşcinsel olduğunu açıklamanın inceliklerini aklım almıyor. Kendi adıma, bir noktada annemle babamı kanepeye oturtup bir seferde aradan çıkarmayı planlıyordum. Ama sen bunu yapamazsın, değil mi? İçim senin için cız etti, Mavi. Keşke bu ekstra zorlukla uğraşmak zorunda olmasaydın.

Bu konuları benimle konuşmanın neden daha kolay olduğuna gelince, belki de çok şirin ve dilbilgisi kurallarına saygılı olduğum içindir. Dilbilgisi konusunda iyi olduğumu gerçekten düşünüyor musun? Çünkü Bay Wise devrik cümlelere fazla meraklı olduğumu söylüyor.

Jacques.

Becky Albertalli:

KİMDEN: maviyeşil118@gmail.com

KİME: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

TARİH: 9 Aralık 16:52

KONU: Cvp: Açıklama olayı

Jacques,

Bilmen için söylüyorum; seninle konuşmanın kolay olması şirinliğin yüzünden değil çünkü tam aksi olması gerekirdi. Gerçek hayatta, şirin erkeklerin yanında suskunlaşıyorum. Donup kalıyorum. Elimde değil. Ama sormanın asıl nedenini biliyorum. Sana tekrar şirin dememi istiyordun, o zaman ben de derim. Şirinsin, Jacques. Ve evet, devrik cümlelere meraklı olduğunu düşünüyorum ama hoşuma gidiyor.

Bana edebiyat öğretmeninini adını bilerek mi söyledin, emin değilim. Çok fazla ipucu veriyorsun, Jacques. Bazen acaba istediğinden daha fazla ipucu mu veriyor diye düşünüyorum.

Her neyse, dinlediğin için teşekkür ederim. Her şey için. Çok tuhaf, gerçeküstü bir haftaydı ama seninle konuşmak iyi geldi.

Mavi

SİMON, HOMO SAPIENS'E KARŞI

KİMDEN: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

KİME: maviyeşil118@gmail.com

TARİH: 10 Aralık 19:11

KONU: Cvp: Açıklama olayı

Mavi,

Pöf, evet. Bay Wise'dan isteyerek bahsetmedim. Sanırım istersen ipuçlarını fazlasıyla birleştirebilirdin. Bu konuda biraz tuhaf hissediyorum. Böyle kahrolası sersemin teki olduğum için özür dilerim. Pekâlâ, seni geren şu şirin çocuklar kimler? O kadar da şirin olmazlar. ONLARIN devrik cümlelerini sevmesen iyi olur.

Annenle yapacağın bütün konuşmalardan beni de haberdar et, olur mu?

Jacques

Sanırım bunu alışkanlığa dönüştürmek üzereydik. WaHo'da Dickens okumaktan bahsediyorum. Bu akşam Abby'de araba olmadığı için cuma günü okul çıkışı benimle eve geldi ve yanında yatı çantasını da getirdi. O kadar uzakta oturmak Abby için berbat olmalıydı ama ben bu gece yatılarını seviyordum.

Tahmin edileceği gibi, Martin'den önce gelmiştik. WaHo bu akşam daha kalabalıktı. Bir masa bulduk ama girişin yakınındaydı ve fazla göz önünde gibiydik. Abby karşımda oturuyordu ve oturur oturmaz, reçel ve şeker paketlerinden küçük, uyduruk bir ev yapmaya koyuldu.

Martin içeri daldı ve altmış saniye içinde içecek siparişini iki kez değiştirdi, geçirdi ve gereğinden fazla hevesli

bir parmak darbesiyle Abby'nin şeker evini yıkmayı başardı. "Ah. Özür dilerim. Özür dilerim," dedi.

Abby bana bir gülücük gönderdi.

"Ve oyun metnini unuttum. Kahretsin."

Martin bugün yine formundaydı.

"Benimle birlikte bakabilirsin," dedi Abby ona doğru kayarak. Martin'in suratındaki ifade. Az kalsın gülecektim.

Doğrudan İkinci Perde'ye daldık ve bir hafta öncekinden daha az feciydi. En azından bu kez bütün replikleri hatırlatmam gerekmedi. Aklım başka yerlere kaymaya başladı.

Mavi'yi düşünüyordum, her zaman Mavi'yi çünkü aslında aklım sadece bir yöne kayıyordu. Bu sabah ondan bir e-posta daha almıştım. Son zamanlarda hemen hemen her gün yazışır olmuştuk ve aklımda bu kadar yer tutması delilikti. Bugün kimya laboratuvarında, aklımdan Mavi'ye e-posta yazarken, döktüğüm şeyin nitrik asit olduğunu unuttuğum için, az kalsın felakete neden olacaktım.

Tuhaftı çünkü eskiden Mavi'nin e-postaları gerçek hayatımdan tamamen ayrı olan ekstra bir şeydi. Ama şimdi belki de o yazışmalar bütün hayatım olmuştu. Diğer her şey, bir rüyanın içinde dolaştığım duygusunu uyandırıyor.

"Of, Marty. Hayır," dedi Abby. "Hayır."

Çünkü Marty bir anda masanın yanında diz çökmüş ve başını arkaya atıp elini göğsüne bastırarak şarkı söylemeye başlamıştı. Oyunun ikinci perdesinden, muhteşem bir numara giriş yapmıştı. Alçak ve titrek Fagin tonlaması ve belli belirsiz İngiliz aksanıyla söylüyordu. Kendini ana tamamen kaptırmıştı.

Becky Albertalli:

İnsanlar bize şaşkın şaşkın bakıyordu. Ve benim dilim tutulmuştu. Abby ve ben bütün zamanların en tuhaf ve şaşkın suskunluğu içinde, birbirimize bakakaldık.

Martin şarkının tamamını söyledi. Sanırım önceden prova yapmıştı. Ve sonra, şaka yapmıyorum, hiçbir şey olmamış gibi yerine döndü ve waffle'ına şurup dökmeye başladı.

Abby, "Sana ne diyeceğimi bile bilmiyorum," dedi. Ve iç çekti. Ve sonra Martin'e sarıldı.

Yemin ederim, Martin kahrolası bir anime karakterinden farksızdı. Gözlerinden kalpler fırladığını görür gibiydim. Gözlerime baktı ve muzı anımsatan kocaman ağzı sırtıyordu. Kendimi sırtıtmaktan alamadım.

Şantajcım olabilirdi. Belki de arkadaşım da olmak üzereydi. Böyle bir şey mümkün müydü, kim bilebilirdi ki?

Belki de sadece tuhaf bir şekilde enerjik ve heyecanlı olduğum içindi. Nasıl açıklasam, bilmiyorum. Her şey komikti. Martin komikti. Martin'in Waffle House'ta şarkı söylemesi, tamamen ve anlaşılmaz bir şekilde komik ötesiydi.

İki saat sonra onunla otoparkta vedalaştık ve Abby arabamın yolcu koltuğuna geçti. Gökyüzü karanlık ve açıktı ve arabanın ısınmasını beklerken bir süre titredik. Otoparktan geri geri çıkıp Rosewell Yolu'na girdim.

"Bu kim?" dedi Abby.

"Rilo Kiley."

"Hiç duymadım." Esnedi.

Leah'nın doğum günüm için yaptığı, ilk iki albümlerinden üç Rilo Kiley şarkısı içeren CD'yi dinliyorduk. Leah, Jenny

Lewis hastasıydı. Jenny Lewis'e hasta olmamak diye bir şey yoktu. Ondan yirmi yaş genç ve tartışmasız eşcinseldim ama olsun. Onunla sevişirdim.

"Martin'in bu akşamki hali," dedi Abby başını sallayarak.

"Tam bir ucube."

"Şirin bir ucube," dedi Abby.

Shaky Creek Meydanı'na çıkmak için sola saptım. Arabanın içi ısınmıştı, sokaklar neredeyse tamamen boştu ve her şey çok sakin, samimi ve güvenli geliyordu.

"Kesinlikle şirin," dedi Abby. "Ama ne yazık ki benim tarzım değil."

"Benim de değil," dedim ve Abby güldü. Göğsümde bir sıkışma hissettim.

Ona gerçekten söylemeliydim.

Mavi bu akşam annesine eşcinsel olduğunu açıklayacaktı. En azından planı buydu. Evde akşam yemeği yiyeceklerdi ve Mavi annesinin biraz şarap içmesini sağlayacaktı. Ve sonra bütün cesaretini toplayıp söyleyecekti. Onun adına heyecanlanıyordum. Belki de onu biraz kıskanıyordum da.

Ve sanırım annesine söylemesi bende kayıp hissi uyandırıyordu. Sanırım bilen tek kişi olma fikri hoşuma gidiyordu.

"Abby. Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

"Elbette, ne oldu?"

Müzik arka planda iyice kaybolmuştu sanki. Kırmızı ışıktaydık, sola dönüş yapmak için bekliyordum ve tek duyabildiğim, sinyalimin çılgınca tık tıklamasıydı.

Sanırım kalp atışlarım da sinyalin ritmine ayak uydurmuştu.

Becky Albertalli:

“Kimseye söyleyemezsin,” dedim. “Başka kimse bilmiyor.”

Hiçbir şey söylemedi ama bana doğru döndüğünü hissettirdi. Dizlerini koltuğun üstünde bana doğru bükmişti. Bekledi.

Bunu bu akşam yapmayı planlamıyordum.

“Şöyle. Mesele şu ki, ben eşcinselim.”

Bu sözcükleri ilk kez yüksek sesle söylüyordum. Olağanüstü bir şey hissetmeyi bekleyerek, ellerim direksiyonda durdum. Işık yeşile döndü.

“Ah,” dedi Abby. Arabaya şu yoğun, uzayıp giden sessizlik çöktü.

Sola döndüm.

“Simon, kenara çek.”

İleride sağ tarafta küçük bir fırın vardı. Otoparka çektim. Akşam olduğu için fırın kapalıydı. Vitesi parka getirdim.

“Ellerin titriyor,” dedi Abby alçak sesle. Sonra kolumu çekti, kazağımın kolunu yukarı sıyırdı ve elimi ellerinin arasına aldı. Koltuğunda bir bacağı diğerinin üstünde tamamen yana, bana döndü.

Bir an sonra, “İlk kez mi birine söyledin?” dedi.

Başımı evet der gibi salladım.

“Vay canına.” Derin bir nefes aldığını duydum. “Simon, gerçekten onur duydum.”

Başımı arkaya yasladım, iç çektim ve vücudumu onun kine doğru çevirdim. Emniyet kemeri sıkılaşmaya başlamıştı. Kemerini çözmek için elimi Abby’nin elinden çektim, sonra tekrar ona uzattım. Parmaklarını benimkilere kenetledi.

“Şaşırdın mı?” dedim.

“Hayır.” Gözlerimin içine bakıyordu. Sokak lambalarının ışığında, gözleri etrafı incecik bir kahverengi halkayla çevrili gözbebeklerinden ibaret gibi görünüyordu.

“Anlamış mıydın?”

“Hayır, hem de hiç.”

“Ama şaşırmadın.”

“Şaşırmamı mı isterdin?” Gergin görünüyordu.

“Bilmem,” dedim.

Elimi sıktı.

Acaba Mavi cephesinde işler nasıl gidiyordu? Acaba Mavi de midesinde şu anda benim hissettiğim kelebekleri hissediyor muydu? Aslında muhtemelen o şu anda kelebeklerden daha fazlasını hissediyordu. Muhtemelen midesi kelimeleri güçlkle telaffuz edebileceği kadar bulanıyordu.

Benim Mavi'm.

Çok tuhaftı. Bunu onun için yapmışım gibi hissediyordum.

Abby, “Ne yapacaksın?” diye sordu. “İnsanlara söyleyecek misin?”

Duraksadım. “Bilmiyorum,” dedim. Gerçekten düşünmemiştim. “Demek istediğim, eninde sonunda söyleyeceğim, evet.”

“Pekâlâ, şey. Seni seviyorum,” dedi.

Parmağıyla yanağımı dürttü. Sonra eve gittik.

KİMDEN: maviyeşil118@gmail.com

KİME: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

TARİH: 13 Aralık 00:09

KONU: işlem tamam

Jacques, yaptım. Ona söyledim. Neredeyse inanamıyorum. Hâlâ öyle çılgın ve kıpır kıpır hissediyorum ki. Kendimde değilim sanki. Bu gece uyuyabileceğimi sanmıyorum.

Bence iyi karşıladı. İsa'yı olaya dahil etmedi. Fazlasıyla sakindi. Bazen annemin çok akılcı ve analitik olabildiğini unutuyorum (bu arada annem epidemiyolog). Oral Dahil Her Defasında Güvenli Seks Yapmanın önemini kavradığım konusunda endişeli gibiydi. Ha-

yır, şaka yapmıyorum. Cinsel açıdan aktif olmadığımı söyleyince bana inanmadı gibi geldi. Sanırım biraz gururlandım.

Her neyse, sana teşekkür etmek istedim. Bunu sana daha önce söylemedim, Jacques ama bunu senin sayende yaptığımı gerçekten bilmelisin. Gereken cesareti toplayabileceğimden emin değildim. Aslında inanılmaz bir şey. Bir duvar yıkılıyormuş gibi hissediyorum ve nedenini ve neler olacağını bilmiyorum. Tek bildiğim, bunu sana borçlu olduğum. Bu yüzden, bunun için teşekkür ederim.

Mavi

KİMDEN: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

KİME: maviyeşil118@gmail.com

TARİH: 13 Aralık 11:54

KONU: Cvp: işlem tamam

Mavi,

Haydi oradan. Seninle acayip gurur duyuyorum. Mümkün olsa, seni şu anda kucaklamak isterdim.

Vay canına, Bayan Oral Dahil Her Defasında ve Bay Bakalım Lanet Olası Kazanova Neler Yaşamış'tan oluşan ebeveynlerin seks hayatına bayağı kafa yormuşlar demek. Ebeveynler bu kadar rahatsız edici olmayı kesinlikle bırakmalı. Yine de, gerçekten ama gerçekten muhteşem biriyle olmadığı sürece seksi

Becky Albertalli:

aklından geçirmemelisin derim. Mahallesindeki çocukların verandasına işemeyi akıllarının ucundan bile geçiremeyecekleri kadar belalı biriyle mesela. Devrik cümlelerle ve kazara kendini ele vermelerle birazcık sorunu olan biriyle. Evet ya.

Şöyle söyleyeyim, bana ilham verdin, Mavi. Ben de dün gece kendi eşcinselliğimi açıklama olayımı yaşadım. Ama annemle babama değil. Planlamamış olmama rağmen, en yakın arkadaşlarımdan birine söyledim ve biraz tuhaf ve beceriksizce oldu ama bayağı iyi geldi. Neredeyse rahatladım diyebilirim ve birazcık da utandım çünkü gerektiğinden daha büyük bir meseleye dönüştürmüştüm gibi hissettim. Yine de komikti. Bir yanımda bir sınırı geçmişim gibi hissediyor, diğer yanımda ise geri dönüş olmadığını fark ediyor. Bence bu iyi ya da en azından heyecan verici bir duygu. Ama emin değilim. Söylediklerim bir anlam ifade ediyor mu?

Fakat şu duvarların yıkılması meselesi var ya. Bana gereğinden fazla paye veriyormuşsun gibi geldi. Bu akşamın kahramanı sensin, Mavi. Sen kendi duvarını kendin yıktın. Hatta belki benimkini de.

Jacques

KİMDEN: maviyeşil118@gmail.com

KİME: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

TARİH: 14 Aralık 12:12

KONU: Cvp: işlem tamam

Jacques,

Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Ben de seninle gurur duyuyorum. Bu çok tarihi bir an, değil mi? Hayatlarımızın sonuna kadar hatırlayacağımız türde bir şey olduğunu tahmin ediyorum.

Sınırı geçmekle neyi kastettiğini çok iyi biliyorum. Sanırım bu tek yönde ilerleyen bir süreç. İnsan eşcinsel olduğunu ilan edince, gerçekten geri dönemiyor. Biraz ürkütücü, değil mi? Yirmi yıl önce değil, şimdi ilan ettiğimiz için çok şanslı olduğumuzu biliyorum ama yine bu çok büyük bir adım. Sandığımdan daha kolay oldu ama aynı zamanda çok daha zor.

Endişelenme, Jacques. Seksi sadece sekizinci sınıfta Sevgililer Günü'nde kız arkadaşlarından kaçıp tualete saklanan, tonlarca Oreo yiyen ve tuhaf biçimde moral bozucu ama harika müzikler dinleyen ve hiçbir zaman grup tişörtleri giymeyen insanlarla düşünüyorum.

Sanırım tipim çok belli.

(Şaka yapmıyorum.)

Mavi

Onunla buluşmak zorundaydım.

Bunu daha fazla sürdürebileceğimi sanmıyordum. Her şeyi mahvetmesi umurumda değildi. Dizüstü bilgisayarımın ekranıyla öpüşmeye bir adım uzaktım.

Mavi Mavi Mavi Mavi Mavi Mavi Mavi.

Cidden, enerji sıkışmasından patlamak üzereymişim gibi hissediyordum.

Okulda bürün günü düğüm düğüm bir mideyle geçirdim ve tamamen anlamsızdı çünkü gerçek bir şeyle bağlantılı değildi. Çünkü her şey ekrandaki birkaç kelimeden ibaretti. Lanet olası ismini bile bilmiyordum.

Sanırım ona biraz âşık olmuştum.

Prova boyunca, bir şekilde boş bulunup bana bir tür ipucu vermesi umuduyla gözümü Cal Price'tan ayıramadım.

Bir şey. Herhangi bir şey. Bir kitap çıkardığı anda gözüm kapağa, yazarın adına gitti. Çünkü belki de yazarı kahrolası Kazanova'ydı ve kahrolası Kazanova tarafından yazılmış bir kitabı olan tek bir insan tanıyordum. Oysa kitap *Fahrenheit 451* çıktı. Muhtemelen edebiyat dersi için falandı.

Demek istediğim, duvarları yıkılırken bir insan nasıl görünürdü acaba?

Gerçekten bugün bir sürü insan odaklanmakta zorlanıyordu çünkü herkes kafayı, gizlice kimya laboratuvarına girip aletini bir deney tüpüne sıkıştıran ikinci sınıf öğrencisiyle bozmuştu. Haberim bile yoktu. Görünüşe bakılırsa olay Tumblr'a düşmüştü. Ama sanırım Bayan Albright bu hikâyeyi dinlemekten sıkılmış olacak ki bizi erken bıraktı.

Bu yüzden, garaj yoluna girdiğimde hava hâlâ aydınlıktı. Bieber beni görünce neredeyse sevinçten infilak edecek gibi oldu. Besbelli eve ilk gelen bendim. Nora'nın nerelerde olduğunu merak ettim. Dürüst olmam gerekirse, dışarıda olması acayip sıradışı bir durumdu.

Çok huzursuz hissediyordum. Canım abur cubur bile istemedi. Oreo bile. Aylak aylak oturamayacaktım. Futbol sezonu başlayana kadar öğleden sonralarını öyle geçirdiği için bodrumda video oyunu oynadığını bilsem de, ne var ne yok diye sormak için Nick'e mesaj attım. Leah'nın gelmek üzere olduğunu söyledi. Ben de Bieber'ın tasmağını takıp kapıyı arkamızdan kilitledim.

Biz Nick'in evine varırken, Leah da garaj yoluna giriş yaptı. Penceresini indirip Bieber'a seslenince, Bieber doğal olarak benden ayrılıp arabasına atıldı. "Merhaba, tatlı şey,"

Becky Albertalli:

dedi Leah. Bieber patilerini arabanın açık camına dayayıp Leah'yı nazik bir şekilde bir kere yaladı.

Leah arabadan inip bizimle birlikte arka taraftaki bodrum kapısına doğru yürürken, "Provadan mı dönüyorsun?" diye sordu.

"Evet." Tokmağı çevirip kapıyı ittim. "Bieber. HAYIR. Haydi."

Sanki daha önce hiç sincap görmemişti. Tanrı aşkına.

"Tanrım. Haftada üç gün, günde iki saat falan mı?"

"Artık haftada dört gün," dedim. "Cuma hariç her gün. Ve bu cumartesi tam gün provadayız."

"Vay canına," dedi Leah.

Biz içeri girince, Nick televizyonu kapadı.

Leah başıyla boş ekranı işaret ederek, "*Assassin's Creed* mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Nick.

"Müthiş," dedi Leah. Ben hafifçe omuz silktim. Video oyunları ile hiç aram yoktu. Sırtüstü yattığı yerde, dişetlerini ortaya çıkaracak şekilde büktüğü dudaklarıyla çok komik görünen Bieber'ın yanına halıya uzandım. Nick ve Leah bir süre *Dr. Who*'dan bahsettiler ve Leah video oyunu koltuğuna yerleşip kot pantolonunun yıpranmış paçalarını çekiştirmeye başladı. Çillerin altında yanakları pembeleşmişti ve fikrini hararetle savunuyordu. İkisi de kendini zamanda yolculuk felsefesine kaptırmıştı. Ben de gözlerimin kapanmasına izin verdim. Ve Mavi'yi düşündüm.

Pekâlâ. Âşık olmuştum. Ama bu rasgele bir müzisyene ya da aktöre ya da kahrolası Harry Potter'a âşık olmak gibi

değildi. Bu gerçektir. Öyle olmalıydı. Neredeyse takatsiz kalmıştım.

Demek istediğim burada, sayısız Power Rangers dönüşümünün, ışın kılıcı savaşlarının ve dökülen portakal sularının anısının üstünde yatıyordum ve bu dünyada istediğim tek şey, Mavi'den bir e-posta gelmesiydi. Ve Nick ve Leah hâlâ TARDIS'ten bahsediyordu. Dünyadan haberleri yoktu. Eşcinsel olduğumu bile bilmiyorlardı.

Ve ben bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Cuma günü Abby'ye söylediğimden beri, Leah ve Nick'e söylemenin kolay olacağını sanıyordum. En azından artık ağzım kelimeleri söylemeye alıştığı için biraz daha kolay olabilirdi.

Kolay falan değildi. İmkânsızdı. Abby'yi çok uzun zamandır tanıyormuşum gibi hissetsem de, buraya taşınalı sadece dört ay olmuştu. Sanırım tanışalı beri, benimle ilgili yerleşik düşüncelere sahip olabileceği kadar çok zaman geçmemiştik. Ama Leah'yı altıncı sınıftan, Nick'i ise dört yaşından beri tanıyordum. Bu eşcinsellik olayı... gözüme çok büyük görünüyordu. Neredeyse aşılabilir gibi. Böyle bir şeyi onlara söyleyip işin içinden yine Simon gibi hissederek nasıl çıkabileceğimi bilmiyordum. Çünkü Leah ve Nick beni tanıyamaz olursa, ben de kendimi tanıyamazdım.

Telefonumun mesaj uyarısı öttü. Maymunun Kış Deliği'nden mesaj: *hey belki yakında yine bir Waffle House olayı yaparız?*

Görmezden geldim.

Nick ve Leah'ya bu kadar uzak hissetmekten nefret ediyordum. Normal bir aşkı gizlemek gibi değildi çünkü

Becky Albertalli

hoşlandığımız insanlardan hiç bahsetmezdik ve hiç sorun olmazdı. Leah'nın Nick'e olan aşkı bile. Ben görüyordum ve eminim Nick de görüyordu ama aramızda hiç konuşmamak üzerine söze dökülmemiş bir anlaşma vardı.

Eşcinsellik olayının neden böyle olmadığını bilmiyordum. Eşcinselliğimi onlardan gizlememin bende neden gizli bir hayat sürdürdüğüm duygusu uyandırdığını da.

Telefonum titreşmeye başladı. Babam arıyordu. Muh-temelen akşam yemeğinin hazır olduğunu haber verecekti.

Rahat bir nefes almaktan nefret ettim.

Nick ve Leah'ya eninde sonunda, mutlaka söyleyecektim.

Noel tatilinin ilk cumartesisini okulda geçirdim. Herkes pijamalarıyla sahnede bir çember oluşturmuştu ve şekerli çörek eşliğinde köpük bardaklarda kahve içiyorlardı. Bir tek ben ve Abby sahnenin kenarındaydık. Ayaklarımı orkestra çukuruna sarkıtmıştım, Abby'nin bacakları kucağımdaydı.

Parmaklarım toz şekerden yapış yapış olmuştu. Kendimi çok uzaklarda hissediyordum. Gözümü tuğlalara dikmiştim. Oditoryumun arka duvarındaki tuğlaların bazıları daha koyu renkli, neredeyse kahverengiydi ve çifte sarmal deseni oluşturuyorlardı. Sadece tesadüftü. Ama tuhaf şekilde dikkat çekiyordu.

Çifte sarmallar ilginçti. Deoksiribonükleik asit. Bunu düşünecektim.

Bir şeyi düşünmemeye çalışmak, Köstebeğin Kafasına Vur oynamaktan farksızdı. Bir düşüncenin kafasını ezdiğiniz anda, bir başkası su yüzüne fırlayıveriyordu.

Sanırım ortada iki köstebek vardı. Biri bu hafta üç gün prova çıkışı Nick ve Leah'yla takılmış olmam yani eşcinsellik olayını anlatmak için üç fırsat yakalayıp üç kez pas geçmiş olmamdı. Sonra bir de kusursuz dilbilgisine sahip olan ve ona gönderdiğim her e-postayı kaç kez kontrol ettiğim konusunda en ufak bir fikri olmayan Mavi vardı. Her zaman çok temkinli ama zaman zaman şaşırtıcı derecede cilveli olan Mavi. Seksi düşünen ve seksi benimle düşünen Mavi.

Ama bilirsiniz işte, çifte sarmallar. Dönerli, kavisli, çifte sarmallar.

Martin oditoryumun arka tarafındaki kapıdan girdi. Üstünde uzun, eski moda bir gecelik, kafasında bigudiler vardı.

"Ah. Vay canına. Martin gerçekten... Pekâlâ." Abby, Martin'i sırtarak selamladı. Martin parmak uçlarında dönmeyi denedi ve geceliğine dolanıp sendeledi. Fakat hemen bir koltuğun koluna tutundu ve muzaffer gülümsemesini takındı. Martin böyleydi işte. Onun için her şey gösterinin bir parçasıydı.

Bayan Albright sahnedeki çembere katıldı ve bizi toplamaya çağırdı. Abby ve ben gruba yaklaştık. Kendimi Martin'in yanında buldum ve ona gülümsedim. Koluma hafifçe vurdu ama bakışlarını bir beyzbol koçu gibi karşıya sabitlemişti. Büyükkannem kılığına girmiş bir beyzbol koçu gibi.

"Planımız şu, pijama çetesi," dedi Bayan Albright. "Bu sabah müzikal parçalara ince ayar çekeceğiz. Önce kalabalık parçalardan başlayacak, sonra daha küçük gruplara ayrılacağız. Öğle tatilinde pizza molası vereceğiz, sonrasında da bütün oyunu baştan sona geçeceğiz."

Becky Albertalli

Bayan Albright'ın omzunun üstünden bir platformun üstünde oturan ve oyun metninin kenarındaki boşluğa bir şeyler karalayan Cal'i gördüm.

"Sorusu olan?" dedi Bayan Albright.

Taylor, "Ezberini tamamlamış olanlarımız, not almak için oyun metinlerini taşımaya devam etmeli mi?" diye sordu. Bütün derdi repliklerini ezberlediğini hepimizin öğrendiğinden emin olmaktı.

"Bu sabah, evet. Bu öğleden sonra, hayır. İşimiz bitince notları gözden geçiririz. Her iki perdeyi bir kez hiç durmadan oynayalım istiyorum. Tahmin edeceğiniz gibi, biraz karışık olacak ama olsun." Bayan Albright esnedi. "Pekâlâ, şimdi. Beş dakika ara, sonra 'Yiyecek, Muhteşem Yiyecek'le başlıyoruz."

Oturduğum yerden kalktım ve kendimi vazgeçirmeden, Cal'in oturduğu platforma gidip yanına oturdum. Onu dizimle dürttüm.

"Güzel puantiyeler," dedim.

Gülümsedi. "Güzel Labradorlar."

Çok şirin olduğu için, üstünde durmadım ama pijamamdaki köpekler bariz bir şekilde Golden Retriever'dı.

Oyun metnine kaçamak bir bakış attım. "Ne çiziyorsun?"

"Ah, bu mu? Bilmem," dedi. Perçemlerini geriye iterken yanakları kızardı. Of, çok tatlıydı.

"Çizim yapabildiğini biliyordum."

"Yapabiliyorum sayılır." Omuz silkti ve dosyasını bana doğru eğdi.

Hareketler, keskin açılar ve koyu kurşunkalem çizgilerinden oluşan bir tarzı vardı. Fena değildi. Leah'nın çizimleri daha iyiydi. Ama pek bir önemi yoktu çünkü önemli olan, Cal'in çiziminin bir süper kahramana ait olmasıydı.

Demek istediğim, bir süper kahraman. Kalbim neredeyse duracak gibi oldu. Mavi süper kahramanlara bayılırdı.

Mavi.

Ona bir iki santim daha sokuldum; artık bacaklarımız belli belirsiz birbirine değiyordu.

Fark etti mi, emin değildim.

Neden bugün bu kadar cesur olduğumu bilmiyordum.

Cal'in Mavi olduğundan %99.9 emindim. Ama o olmaması gibi bir ihtimal de vardı. Nedense bir türlü dilim dönüp soramıyordum.

Bu yüzden, "Kahve nasıl?" diye sordum.

"Bayağı iyi, Simon. Bayağı iyi."

Başımı kaldırıncı Abby'nin büyük bir ilgiyle beni izlediğini fark ettim. Ona pis bir bakış atınca, gözlerini kaçırdı ama dudaklarında beni öldüren minicik bilmiş bir gülümseme vardı.

Bayan Albright aramızdan birkaç kişiyi aşağı, müzik odasına gönderdi ve Cal'i bize göz kulak olması için görevlendirdi. Her şeyi göz önüne alınca, kusursuz bir durumdu.

Müzik odasına gitmek için, matematik ve fen sınıflarının önünden geçip arka merdivenlerden inmemiz gerekiyordu. Cumartesi günü her yer karanlık, ürkütücü ve müthişti. Okul tamamen boştu. Müzik odası alt kat koridorunun

sonunda, kendine ait kuytu bir köşede kalıyordu. Eskiden koroda olduğum için orada bayağı zaman geçirmiştım. Hiç değişmemişti. İçimden bir ses yirmi yıldır hiç değişmediğini söylüyordu.

Sınıfın kenarlarında köşeleri kopuk bir altıgen biçiminde konumlandırılmış sabit platformların üstüne yerleştirilmiş üç sıra sandalye vardı. Odanın tam ortasında büyük ahşap bir duvar piyanosu duruyordu. Piyanonun ön yüzüne dik duruşumuzu korumamızı anımsatan, yüzeyi ince plastikle kaplı bir yazı yapıştırılmıştı. Cal piyano sırasının ucuna oturdu ve kollarını başının arkasında birleştirdi.

Bacaklarını piyano sırasının önünde ileri geri kıpırdatacak, “Pekâlâ. ‘Kendini Düşün’ ya da ‘Yankesicilik Zamanı’yla başlayabiliriz,” dedi. Kaybolmuş gibiydi. Martin bigudilerinden birini Abby’nin atkuyruğuna aktarmaya çalışıyordu. Abby ahşap bir bateri sopasını Martin’in karnına bastırdı. Birkaç kişi gitarları çıkarıp rasgele pop şarkılar tıngırdatmaya başlamıştı bile.

Benim dışımda kimse Cal’i gerçekten dinlemiyordu. Şey, Taylor hariç.

“Bu müzik stantlarını kaldırmamızı ister misin?” diye sordum.

“Ah, evet. Harika olur,” dedi Cal. “Çok teşekkürler.”

Stantlardan birinde duran bir kâğıt parçası gözüme takıldı. Parlak turuncu renkli kâğıdın üstünde siyah keçeli kalemle “SAHNE LİSTESİ” yazılıydı. Altında da, *Somebody to Love* ve *Billie Jean* gibi muhteşem klasiklerin listesi vardı.

“O da ne?” diye sordu Taylor. Omuz silkerek kâğıdı ona verdim.

“Bunun burada olması gerektiğini hiç sanmıyorum,” diyerek kâğıdı bir kenara attı. Sansaydı şaşırırdım. Taylor muhteşem olan her şeyin düşmanıydı.

Cal, Bayan Albright’ın bütün şarkıların piyano eşlik kayıtlarının olduğu dizüstü bilgisayarını almıştı. Herkes parçaları bir kez prova etmek konusunda bayağı nazik davrandı ve sonuç çok da felaket olmadı. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, Taylor muhtemelen Nick dışında okuldaki herkesten daha iyi bir sese sahipti ve Abby bütün grubu taşıyabilecek kadar iyi bir dansçıydı. Martin’in dokunduğu her şey tuhaf, absürt ve çok komikti. Özellikle gecelikli haliyle.

Oditoryumda toplanmamıza hâlâ bir saat vardı ve muhtemelen, her şeyi bir kez daha prova etmemiz gerekirdi ama demek istediğim, cidden... Günlerden cumartesiydi; boş, karanlık bir okuldaydık ve sırtında pijamalarıyla gereğinden fazla tatlı çörek tüketmiş çocuklardık.

Sonunda kendimizi merdivenlerde Disney şarkılarını canlandırırken bulduk. Abby tuhaf bir şekilde *Pocahontas*’ın bütün şarkılarının sözlerini kelimesi kelimesine biliyordu ve diğer herkes *Aslan Kral*, *Alaaddin* ve *Güzel ve Çirkin*’i biliyordu. Taylor armonileri aklından çalabiliyordu ve sanırım hepimiz *Oliver!* şarkılarını söylerken iyice ısınmıştık çünkü ortaya gerçekten müthiş bir şey çıkıyordu. Ve merdiven boşluğunun akustiği acayip iyiydi.

Sonra üst kata döndük. Mila Odom ve Eve Miller bilgisayar laboratuvarından birkaç tane tekerlekli koltuk çıkardı.

Creekwood'un böyle uzun ve düz koridorlarının olması işimizi kolaylaştırıyordu.

Kusursuz mutluluk, Cal Price beni koridor boyunca koşarak iterken, tekerlekli koltuğun altını iki elimle sıkıca kavramaktı. Gruptan ikinci sınıf öğrencisi iki kızla yarış-yorduk. Cal biraz ağırkanlı bir insan olduğu için, kızlar bizi fena yendi ama umurumda bile değildi. Cal'in elleri omuz-larımı sıkıca kavramıştı; ikimiz de gülüyorduk ve dolaplar yanımızdan bir diş macunu maviliğinin bulanıklığında akıp gidiyordu. Bacaklarımı yere indirince, kayarak durduk. Ve sanırım kalksam iyi olacaktı. Cal'le beşlik çakmak için elimi kaldırdım ama o sadece bir an için parmaklarını benimki-lere kenetledi. Sonra bakışlarını önüne indirip gülümsedi; gözleri perçemlerinin arkasına gizlenmişti. Ellerimizi ayırdık ama kalbim hâlâ deli gibi çarpıyordu. Gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

Sonra onca insan dururken, Taylor koltuklardan birine yerleşti. Abby onu iterken sarı saçları arkaya doğru uçuyordu ve açık ara şampiyon oldular. Sanırım Abby ve bacak kasları sayesinde. Bu kadar hızlı olduğundan haberim yoktu. Abby kahkahalar atarak, nefese nefese üstüme yığıldı ve dolaplara doğru yere kaydı. Abby başını omzuma yasladı, ben de kolumu sırtına sardım. Leah temas konusunda tuhaflaşa-biliyordu ve Nick'e gerçekten dokunmamam aramızda dile getirilmemiş bir kural gibiydi. Ama Abby kucaklaşmayı seven bir insandı ve ben de öyle sayılırdım; bu yüzden iyi geldi. Waffle House'tan sonra arabada yaptığımız konuşmadan bu yana ilişkimiz gerçekten çok doğal ve rahat geliyordu. Bi-

rinci sınıf öğrencilerinin sırayla koltuk yarıştırmasını izlerken, Abby'nin yanına sokulup sihirli kızarmış ekmek kokusunu içime çekmek çok hoştu.

Abby ve ben kolum uyuşmaya başlayana kadar orada oturduk. Ama iki kişinin bizi izlediğini oditoryuma dönme zamanı gelene kadar fark etmedim.

İlki Cal'di.

Diğeri de Martin ve Martin bayağı öfkeli görünüyordu.

“Spier. Konuşmalıyız.” Martin beni bir merdiven boşluğuna çekti.

“Şey, şimdi mi? Çünkü Bayan Albright...”

“Evet, Bayan Albright birkaç saniye bekleyebilir.”

“Tamam. Ne oldu?” Korkuluğa yaslanıp ona baktım. Merdiven boşluğu karanlıktı ama gözlerim iyice uyum sağladığı için Martin'in çenesinin kasıldığını görebiliyordum. Durdu ve diğerleri koridorda bizi duyamayacak kadar uzaklaşana kadar bekledi.

“Sanırım çok komik falan olduğunu sanıyorsun,” diye mırıldandı.

“Ne?”

Detaya girmedi.

Sonunda, “Neden bahsettiğin konusunda en ufak bir fikrim yok,” dedim.

“Tabii ki yoktur.” Martin kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana pis pis bakarken, dirseğini çekiştirmeye başladı.

Becky Albertalli:

“Marty, ciddi. Neye bozulduğunu bilmiyorum. Beni aydınlatmak istersen, ne âlâ. Aksi takdirde sana ne demem gerektiğini bilmiyorum.”

Martin gürültüyle iç geçirerek korkuluğa yaslandı. “Beni küçük düşürmeye çalışıyorsun. İnan bana, bunu anlıyorum. Senin anlaşılmamıza yüzde yüz destek vermediğini de anlıyorum.”

“Anlaşılmamıza mı? Bana şantaj yapmandan mı bahsediyorsun? Evet, merak ettiğin buysa, bana şantaj yapılmasına destek vermiyorum.”

“Sana şantaj yaptığımı mı düşünüyorsun?”

“Buna başka ne diyebilirim ki?” dedim. Ama işin komik yanı ona gerçekten kızgın değildim. Şu anda biraz şaşkındım ama kızgın değildim.

“Bak, bitti. Abby olayı bitti, tamam mı? Bu yüzden kahrolası hikâyeyi unutabilirsin.”

Duraksadım. “Abby’yle aranızda bir şey mi geçti?”

“Evet. Abby’yle aramızda lanet olası bir şey geçti. Beni reddetti.”

“Ne? Ne zaman?”

Martin kıpkırmızı bir suratla bir anda ayağa kalktı. “Senin kollarına atılmasından beş dakika kadar önce,” dedi.

“Ne? İyi de olan bu değil...”

“Biliyor musun? Çeneni yorma, Spier. Aslında ne yapabilirsin biliyor musun? Bayan Albright’a kahrolası ocak ayında görüşeceğimizi söyleyebilirsin.”

“Gidiyor musun?” dedim.

Neler olduğunu ciddi den bilmiyordum. Martin giderken bana hareket çekti. Benden tarafa bakmadı bile.

“Martin, sen...”

“Sana çok mutlu Noeller, Simon,” dedi. “Umarım mutlusundur.”

KİMDEN: maviyeşil118@gmail.com

KİME: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

TARİH: 20 Aralık 13:45

KONU: Ah bebek

Jacques,

Buna inanamayacaksın.

Dün okuldan eve döndüğümde, annem de babam da evdeydi. Kulağa delice gelmediğini biliyorum ama annemin işten asla erken çıkmadığını ve babamın eve asla önceden haber vermeden gelmediğini bilmelisin. Üstelik sadece iki hafta önce buradaydı. Oturma odasında kanepede oturuyor ve bir şeye gülüyorlardı ama ben içeri girince, hemen sustular.

Çok acayip hissettim, Jacques. Annemin babama eşcinsel olduğumu söylediğinden emindim ve bu da biraz şey olurdu... ne bileyim işte. Her neyse, eziyet dolu bir yarım saat boyunca havadan sudan konuştuktan sonra, annem sonunda ayağa kalktı ve bizi birkaç dakika yalnız bırakacağını söyledi. Sonra odasına gitti. Çok acayıpti.

Her neyse, babam cidden gergin görünüyordu ve ben de cidden gergindim. Konuşuyorduk, ne dediğini unuttum ama sonra annemin ona bir şey demediğini fark ettim. Ve bir anda babam da bilsin istedim. Sanki hemen o anda olması gerekiyormuş gibi. Konuşmasını dinliyor ve ona söylemek için fırsat kolluyordum ama babam durmadan konuşuyordu. Çok tuhaf, yüzeysel ve sıkıcı bir konuşmaydı. Sonra bir anda, pat diye, üvey annemin hamile olduğunu söyleyiverdi. Haziran ayında doğuracaktı.

Bunu gerçekten ama gerçekten hiç beklemiyordum. Bütün hayatım boyunca tek çocuktum.

Yani, evet. Bu durumdan komik bir şey çıkarabilecek biri varsa, o da sensin. Lütfen. Ya da sadece dikkatimi dağıt. Bunda da çok iyisin.

Sevgiler.

Mavi

Becky Albertalli:

KİMDEN: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

KİME: maviyeşil118@gmail.com

TARİH: 20 Aralık 18:16

KONU: Cvp: Ah bebek

Mavi,

Vay canına, ben sadece... Vay canına. Tebrikler mi demeliyim? Bilmiyorum. Bu konuda ne hissettiğini tam anlayamadım ama sevinçten havalara uçmuş gibi görünmüyorsun. Sanırım ben uçmazdım. Özellikle tek çocuk olmaya alışmışsam. Ve tabii bir de babanın seks yapması faktörü var ki bu her zaman dehşet vericidir. (Bir de sana lanet olası Kazanova'nın kitabını hediye etmişti, değil mi?) Iyy.

Ayrıca bir kez daha eşcinselliğini açıklamaya hazırlandı fırsat bulamadığın için de üzgünüm. Bu gerçeğe berbat bir şey.

Seni güldürecek bir şey bulmaya çalışıyorum. Kaka. Kaka komiktir, öyle değil mi? Ortalıkta bol bol kaka olacağını tahmin ediyorum. Şu anda bana neden hiç komik gelmediğini bilmiyorum. KAKA!!! Demek istediğim, çabalıyorum. Annenle babanın sana söyleme şekli çok tuhaf olmuş. Sanki ikisi de işin içindeymiş gibi. Sanırım baban önce anneni uyarmak falan istemiş, değil mi? Ve sana söyleyeceği için gerilmiş. Bizim yaşımızdaki birinin anne-babasına birini hamile bıraktığını söylemesi gibi olmuş. Eşcinselliği itiraf etmenin heteroseksüellikteki karşılığı gibi sanki.

Bir dip not olarak, sence de herkesin bir şeyleri açıklaması gerekmiyor mu? Neden heteroseksüellik normal kabul ediliyor? İster heteroseksüel ol, ister eşcinsel, biseksüel ya da her neyse, herkes öyle ya da böyle bir şeyleri ilan etmek zorunda kalıyor. Ne bileyim işte.

Her neyse, bunların bir faydası olup olmadığını bilmiyorum. Sanırım formda değilim. (Benim için de biraz tuhaf bir gün oldu.) Ama hiç yoktan bununla karşı karşıya kalmama üzıldüm. Ve aklımdasın.

Sevgiler,
Jacques

KİMDEN: maviyeşil118@gmail.com

KİME: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

TARİH: 21 Aralık 09:37

KONU: KAKA

Jacques,

Öncelikle, e-postanın çok büyük faydası oldu. Bilmiyorum, kaka, Kazanova ve babamla "hamile bırakma" olayını bir arada düşünmenin sonucu sanırım. Tren çarpmış gibiyim. Sanırım işin komik yanını görebiliyorum. Minik bir fetüs kardeşimin olması illa kötü olacak diye bir şey yok. Oğlan mı, kız mı bayağı merak ediyorum. Her neyse, biraz uyuduktan sonra

Becky Albertalli:

kendimi daha iyi hissettim. Sanırım seninle konuşmak da her şeyi iyileştiriyor.

Senin günün de tuhaf geçtiği için üzüldüm. Anlatmak ister misin?

Normalin heteroseksüellik (ve hatta beyaz ırk) olması ve sadece o kalıba uymayanların kimliklerini düşünmesi gerekmesi kesinlikle can sıkıcı. Heteroseksüeller de bazı şeyleri açıklamak zorunda kalmalı ve açıkladıkları şeyler ne kadar tuhaf şeyler olursa o kadar iyi. Tuhaflık bir gereklilik olmalı. Sanırım bu bizim Homoseksüel Gündem versiyonumuz gibi bir şey oldu.

Sevgiler,

Mavi.

Not: Bu arada, bil bakalım şu anda ne yiyorum.

KİMDEN: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

KİME: maviyeşil118@gmail.com

TARİH: 21 Aralık 10:11

KONU: Cvp: KAKA

Mavi, senin iyiliğin için o Küçük Fetüs'ün oğlan olmasını umarım çünkü kız kardeşler insanı çok uğraştırıyor. Bu konuda biraz daha iyi hissetmene sevindim. Nasıl yaptım bilmiyorum ama bir şekilde yardımcı olabilmeme memnun oldum.

SİMON, HOMO SAPIENS'E KARŞI

Eh, benim tuhaf günüm için endişelenme. Biri bana kızdı ve izah etmesi zor ama aptalca bir yanlış anlamadan başka bir şey değil. Her neyse.

Homoseksüel Gündem mi? Bilmem ki? Bence Homo Sapienslerin Gündemi demek daha doğru olur. Asıl mesele bu değil mi?

Sevgiler,

Jacques

Not: Beni meraklandırдың. Muz mu? Sosisli? Salatalık? :)

KİMDEN: maviyeşil118@gmail.com

KİME: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

TARİH: 21 Aralık 10:24

KONU: Homo Sapiens Gündemi

Jacques,

Bayıldım.

Sevgiler,

Mavi

Not: Aklın hep kötüye çalışıyor, Jacques.

Not 2: Dev bir baget diyelim.

Not 3: Hayır, değil. Oreo. Senin şerefine.

Becky Albertalli:

KİMDEN: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

KİME: maviyeşil118@gmail.com

TARİH: 21 Aralık 10:30

KONU: Homo Sapiens Gündemi

Mavi,

Kahvaltıda Oreo yemen çok hoşuma gitti. Dev
bagetine de bayıldım.

Olay şu. Yazıyor, siliyor ve kelimelere dökmenin
daha iyi bir yolunu düşünmeye çalışıyorum. Bilmiyorum.
Sadece bütün cesaretimi toplayıp şunu söyleyeceğim:
Kim olduğunu öğrenmek istiyorum. Bence yüz yüze
görüştürebiliriz.

Sevgiler,

Jacques

Noel arifesiydi ve içimde tuhaf bir his vardı.

Kötü değil. Sadece tuhaf. Nasıl izah edeceğimi bilemiyorum. Spier geleneklerini tek tek gerçekleştiriyorduk. Annem yaban geyiği kakası, yani namı diğer Oreo topları yaptı. Ağaç tamamen süslendi, ışıkları yakıldı. Sincap şarkısını söyledik. Öğlen saatiydi ve hâlâ pijamalarımızlaydık ve oturma odasında herkes kendi dizüstü bilgisayarının başında oturuyordu. Sanırım beş bilgisayarımızın olması biraz berbat bir şeydi. Shady Creek bu tür bir banliyöydü evet, ama işte. Facebook'ta ava çıkmıştık.

“Söyle, baba,” dedi Alice.

“Tamam,” dedi babam. “Tropik bir yere tatile gitmiş biri.”

Annem, birinin fotoğraflarını görebilmemiz için bilgisayarını bize doğru çevirirken, “Buldum,” dedi. “İşte bu. Pekâlâ. Bir ayrılık.”

Becky Albertalli:

Birkaç dakika boyunca hepimiz sessizliğe ve haber akış-larımıza gömüldük. Sonunda, Nora bir tane buldu. “Amber Wasserman,” diye okudu. “*Seni tanıdığımı sanmıştım. Ama yanlışmışım. Bir gün arkana bakacak ve neyi kaldırıp attığını göreceksin.*”

“Bence bu daha çok bir ayrılık iması,” dedim.

“Ama meşru.”

“Ama birebir kelime anlamıyla da yorumlayabilirsin,” dedim. “Mesela sevgilisi iPhone’unu çöpe attığı için sitem ediyor da olabilir.”

“Bu Simon mantığı,” dedi Alice. “Ve ben buna izin ve-remem. Haydi, bup. Sıra sende.”

Babam Simon mantığı diye bir konsept geliştirmişti ve görünüşe bakılırsa, ne kadar büyüsem de bir türlü kurtu-lamıyordum. Cılız kanıtlarla desteklenen iyimser düşünce anlamına geliyordu.

“Pekâlâ,” dedi Nora. “Tam aksi. Yumuş yumuş, tiksini-dirici bir çift.”

Genelde çıkma konusunun yakınından bile geçmeyen Nora için ilginç bir seçimdi. “Pekâlâ, ben bir tane buldum,” dedim. “Carys Seward. *Jaxon Wildstein hayatımda olduğun için minnettarım. Dün gece mükemmeldi. Seni çok seviyorum, bebeğim.* Göz kırpma emojisi.”

“İğrenç,” dedi Nora.

“Bu senin Carys mi, bab?”

“Benim Carys’m falan yok,” dedim. Ama Alice’in ne sorduğunu anlamıştım. Geçen bahar yaklaşık dört ay boyunca

Carys'le çıkmıştım. Gerçi bizim “gecelerimiz” hiçbiri o kadar mükemmel değildi.

Ama işin delice yanı şuydu: Hayatımda ilk kez neredeyse anlıyordum. Tuhaftı, iğrençti ve o ürkütücü göz kırpan surat olayı gereğinden fazla bilgi âlemini zorluyordu. Ama evet. Belki eski becerilerimi kaybediyordum ama Mavi'nin son zamanlarda e-postalarını “sevgiler” kelimesiyle bitirmeyi alışkanlık edindiğini aklımdan çıkaramıyordum.

Sanırım ikimizin zaman zaman kusursuz geceler yaşadığımızı hayal edebiliyordum. Ve muhtemelen ben de çatıya çıkıp herkese ilan etmek için delirirdim.

Sayfamı yeniledim. “Sıra bende. Pekâlâ. Noel'le ilgili paylaşımda bulunan,” dedim, “bir Yahudi.”

Yahudi-Episkopal karışımı e-posta sevgilim. Acaba şu anda ne yapıyordu?

Nora, “Nick neden hiçbir şey paylaşmıyor?” diye sordu.

Çünkü Nick, Facebook'un sosyal nutukların en düşük seviyeli ortak paydası olduğunu düşünüyordu. Bununla birlikte sosyal medyadan kimlik oluşturma ve sergileme aracı olarak bahsetmeyi severdi. Artık ne anlama geliyorsa.

“Bir tane buldum. Jana Goldstein. *Bir elimde sinema salonlarının listesi, diğerinde yemek siparişi mönüleri. Yarına hazırım. Yahudilere mutlu Noeller!*”

Annem, “Jana Goldstein kim?” diye sordu.

“Wesleyan'dan biri,” dedi Alice. “Pekâlâ, avukatlarla ilgili bir şey.” Akıllı başka yerde gibiydi. Telefonunun titreştiğini fark ettim. “Özür dilerim, hemen dönerim.”

Becky Albertalli

“Avukatlar mı? Bu da ne şimdi, Alice?” dedi Nora. “Açık açık babamı kayırıyorsun.”

Alice üst kata çıkan merdivende gözden kaybolmadan önce, omzunun üstünden, “Biliyorum. Ona acıyorum,” diye seslendi. “Selam,” diyerek telefonunu açtı. Birkaç saniye sonra oda kapısının kapandığını duyduk.

“Buldum!” dedi babam ağzı kulaklarında. Bu oyunda genelde çok kötüydü çünkü toplamda on iki Facebook arkadaş falan vardı. “Bob Lepinski. Lepinski ve Willis’ten hepinize mutlu yıllar.”

“Aferin sana, baba,” dedi Nora. Bana baktı. “Kiminle konuşuyor?”

“Ben nereden bileyim,” dedim.

Alice iki saat boyunca telefonda kaldı. Olacak şey değildi.

Facebook avı yalan oldu. Nora dizüstü bilgisayarıyla kanepeye kıvrılırken, annemiz ve babamız odalarında kayboldular. Orada ne işler çevirdiklerini düşünmek bile istemiyordum. Hele Mavi’nin babasıyla üvey annesinin yaptıklarından sonra. Bieber girişte sızlanıyordu.

Telefonum Leah’dan gelen bir mesajla öttü. *Kapının önündeyiz.* Leah kapı çalmak konusunda tuhaf davranırdı. Sanırım ebeveynlerden utanıyordu.

Onu içeri almak için kapıya gittim ve Bieber’ı arka ayaklarının üstünde, onunla pencerenin arkasından cilveleşmeye çalışırken buldum.

“Aşağı,” dedim. “Haydi, Bieb.” Bieber’ı tasmaından tutup kapıyı açtım. Dışarısı soğuk ama güneşliydi ve Leah kedi

kulaklı siyah yün bir bere takmıştı. Nick de biraz tuhaf bir halde arkasında duruyordu.

Yanından geçebilmeleri için Bieber'ı yoldan çekerek, "Merhaba," dedim.

"Aslında yürüyüş yapmayı düşünüyorduk," dedi Leah.

Ona baktım. Ses tonunda bir tuhaflık vardı. "Tamam," dedim. "Giyineyim." Üstümde hâlâ Golden Retriever desenli pijamam vardı.

Beş dakika sonra bir kot pantolon ve kapüşonlu bir sweatshirt içindeydim. Bieber'ın tasmağını taktım ve kapıdan çıktık.

"Demek yürüyüş yapmak istediniz?" dedim sonunda.

Birbirlerine baktılar. "Evet," dedi Nick.

Daha fazlasını söyleyecek mi diye kaşlarımı kaldırıp bekledim ama gözlerini kaçırdı.

Leah tuhaf ve nazik bir sesle, "Nasıl gidiyor, Simon?" diye sordu.

Durdum. Daha bizim evin garaj yolundan çıkmamıştık. "Neler oluyor?"

"Hiç." Leah beresinden sarkan ponponlarla oynuyordu. Nick yola bakıyordu. "Belki konuşmak istersin diye düşündük."

"Hangi konuda?" dedim. Bieber, Leah'nın tarafına geçti ve önünde çömelip ona yalvaran gözlerle bakmaya başladı.

"Neden bana öyle bakıyorsun, tatlım?" dedi Leah, Bieber'ın kulaklarını okşayarak. "Hiç kurabiyem yok."

Becky Albertalli

Bir kez daha, “Ne konuşmak istiyorsunuz?” diye sordum. Artık yürümüyorduk. Kaldırımın kenarında duruyorduk. Ağırılığımı bir ayağımdan diğerine verdim.

Leah ve Nick bir kez daha bakışınca, dank etti.

“İnanamıyorum. Demek ikiniz işi pişirdiniz.”

“Ne?” dedi Leah kıpkırmızı kesilerek. “Hayır!”

Leah’dan Nick’e döndüm, sonra tekrar Leah’ya baktım. “Yani ikiniz...”

“Simon. Hayır. Kes şunu.” Leah Nick’e bakmıyordu. Hatta yüzünü Bieber’ın burnuna bastırarak şekilde öne eğilmişti.

“Tamam, o zaman burada neden bahsediyoruz?” diye sordum. “Neler oluyor?”

“Şey,” dedi Nick.

Leah doğruldu. “Peki, evet. Ben gidiyorum. Mutlu Noeller çocuklar. Mutlu Hanukalar. Ya da her neyse.” Beni başıyla selamladı. Sonra tekrar eğilip köpeğimin onu dudaklarından öpmesine izin verdi. Ve gitti. Nick ve ben sessizlik içinde durduk. Nick başparmağını tek tek bütün parmaklarının ucuna değdirdi.

Sonunda, “Hanuka bitti,” dedi.

“Neler oluyor, Nick?”

“Bak, endişelenme.” İç geçirerek, uzaklaşan Leah’nın arkasından baktı. “Bizim eve park etmişti. Sanırım onu takip ediyor gibi olmamak için birkaç dakika oyalanacağım.”

“İçeri gelebilirsin,” dedim. “Anneler için sorun olmaz. Alice de evde.”

“Öyle mi?” dedi bizim eve doğru bakarak. “Bilmem. Sanırım ben sadece...” Bana döndü ve yüzünde tuhaf bir

bakış vardı. Nick'i dört yaşından beri tanırdım ve bu ifadeyi daha önce hiç görmemiştim.

“Bak.” Elini koluma koydu. Eline baktım. Elimde değildi. Nick bana hiç dokunmazdı. “İyi bir Noel geçir, Simon. Cidden.”

Sonra elini çekti, el salladı ve ağır adımlarla Leah'nın peşinden gitti.

Spier aile geleneği gereği Noel arifesi yemeği büyükannemin tekniğiyle kızartılmış yumurtalı ekmek demekti. Maksimum yumurta emilimi için bir gün bekletilen kalın *challah* dilimleri, üstü tencere kapaklarıyla kısmen kapatılmış tavalarda tonlarca tereyağı içinde kızartılırdı. Ekmeği büyükannem kızarttığı zaman, kapakları sürekli açıp kapar, ekmekleri sürekli çevirir ve hepsini ustalıkla kıvırırdı (büyükannem sıkı kadındı). Babam yaptığı zaman, asla onunki kadar gevrek olmazdı ama her halükârda enfes bir şeydi.

Yemeği gerçek yemek masasında, annemle babamın çeyiz porselen takımında yerdik ve annem İsa'nın doğumunu canlandıran ve altında bir mum yaktığınız zaman pervane gibi dönen masa süsünü çıkarırdı. Gerçekten hipnotize ediciydi. Alice ışıkları kıstırdı, annem masaya kumaş peçeteler koyardı ve her şey acayip süslü gelirdi.

Ama tuhaftı. Gerçekten Noel arifesi gibi gelmiyordu. Bir kıvılcım eksikti ve ben ne olduğunu çıkaramıyordum. Hafta boyunca böyle hissetmişim ve anlamıyordum. Bu yıl her şeyin neden bu kadar farklı geldiğini bilmiyordum.

Belki de Alice evden gittiği içindi. Belki de her anımı benimle yüz yüze görüşmek istemeyen bir oğlan için efkâr yaparak geçirdiğim için. Ya da benimle yüz yüze görüşmeye henüz “hazır olmayan”. Ancak o aynı zamanda e-postalarını “sevgiler” diye bitiren bir oğlandı. Bilmiyorum. Bilmiyorum.

Şu anda tek istediğim, her şeyin yeniden Noel gibi gelmesiydi. Eskiden olduğu gibi gelsin istiyordum.

Yemekten sonra, annemle babam *Aşk Her Yerde*’yi açıp aralarında Bieber’la iki kişilik kanepeye yerleşti. Alice telefonda konuşmak için yine ortadan kayboldu. Nora ve ben bir süre kanepenin iki ucunda oturduk ve ben gözlerimi ağacın ışıklarına diktim. Gözlerimi kıstığım zaman her şey parlak ve bulanık görünüyordu ve neredeyse, hatırladığım o hissi yakalar gibi oluyordum. Ama bir işe yaramıyordu. Bu yüzden, ben de odama çekildim ve kendimi yatağa atıp müzik dinlemeye başladım.

Üç şarkı sonra kapım vuruldu.

“Simon?” Nora’ydı.

“Ne?” Off.

“İçeri giriyorum.”

Yastıkların üstünde yarıya kadar doğruldum ve kız kardeşime hafif pis bir bakış attım. Ama yine de içeri girdi ve sırt çantamı masamın koltuğundan yere itti. Sonra bacaklarını yukarı toplayıp oturdu ve kollarını dizlerine sardı. “Selam,” dedi.

“Ne istiyorsun?” dedim.

Bana gözlüğünün ardından baktı; kontak lenslerini çıkarmıştı. Saçlarını dağınık bir şekilde toplamış, üstünü değiştirip

bir Wesleyan tişörtü giymişti. Alice'le benzerliği dikkat çekici bir hal almaya başlıyordu. "Sana bir şey göstermem gerek." Sandalyeyi masama doğru çevirip bilgisayarımı açmaya girişti.

"Şaka mı yapıyorsun?" Yerimden sıçradım. Cidden. Ona dizüstü bilgisayarına açık erişim sağlayacağımı ciddi ciddi düşünüyor muydu?

"Tamam. Her neyse. Sen aç." Bilgisayarı fişinden çıkarıp koltuğu tekerlekleri üstünde yatağa doğru sürükledi.

"Eee, neye bakıyorum?"

Dudaklarını büzerek bana baktı. "Tumblr'ı aç."

"Creeksırları'nı mı?"

Başını evet der gibi salladı.

Sayfa bende işaretliydi. "Yükleniyor," dedim. "Tamam, açıldı. Ne var?"

"Yanına oturabilir miyim?" diye sordu.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Yatağa mı?"

"Evet."

"Şey, tamam."

Yatağa gelip ekrana baktı. "Aşağı in."

İndim. Ve durdum.

Nora yüzünü bana çevirdi.

Aman Tanrım.

Usulca, "İyi misin?" dedi. "Çok üzgünüm, Si. Bilmek istersin diye düşündüm. Bunu senin yazmadığını tahmin ediyorum."

Başımı hayır der gibi, ağır ağır salladım. "Hayır, yazmadım," dedim.

Becky Albertalli:

24 Aralık, 10:15

SIMON SPIER'DAN TÜM ERKEKLERE AÇIK DAVET

*Creekwood'daki bütün erkekler,
Bu açıklamayla, fena halde eşcinsel olduğumu ve her
şeye açık olduğumu ilan ediyorum. İlgilenenler anal
götten seksle ilgili ayarlamaları görüşmek üzere benimle
doğrudan temasa geçebilirler. Ya da en mavisinden
oral seksle. Ama sakın taşaklarımı mavi bırakmayın.
Bayanların başvurmasına hiç gerek yok. Hepsi bu kadar.*

“Şikayet ettim bile,” dedi Nora. “Kaldıracaklar.”

“Ama insanlar çoktan görmüştür.”

“Bilmem.” Nora birkaç saniye sessiz kaldı. “Kim böyle
bir paylaşımda bulunur ki?”

“Anal ile götten seksin birbirinin tekrarı olduğunu bil-
meyen biri.”

“Büyük rezillik,” dedi.

Demek istediğim, elbette bunu kimin paylaştığını bili-
yordum. Ve sanırım kahrolası ekran görüntülerinden birini
paylaşmadığı için minnettar olmalıydım. Ama yemin ederim,
şu sinsi Mavi iması onu gelmiş geçmiş en büyük ve en derin
kış deliği yapmaya yeterdi.

Tanrım, ya Mavi gördüyse?

Dizüstü bilgisayarımı çarparak kapadım ve koltuğun üs-
tüne ittim. Sonra başımı arkaya yasladım. Nora da kendini
geri çekip karyolamın başucuna sokuldu. Dakikalar geçti.

“Demek istediğim, doğru,” dedim sonunda. Ona bakmadım. İkimiz de tavana bakıyorduk. “Ben eşcinselim.”

“Anlamıştım,” dedi.

Bu kez ona baktım. “Cidden mi?”

“Tepkinden. Bilmiyorum.” Gözlerini kırptırdı. “Bu konuda ne yapacaksın?”

“Kaldırmalarını bekleyeceğim. Başka ne yapabilirim ki?”

“Ama insanlara söyleyecek misin?”

“Sanırım Nick ve Leah okumuş bile,” dedim ağır ağır.

Nora omuz silkti. “İnkâr edebilirsin.”

“Pekâlâ, inkâr falan etmeyeceğim. Bundan utanmıyorum.”

“Pekâlâ, şey. Bilmiyordum. Şimdiye kadar hiçbir şey söylemedin.”

Aman Tanrım. Cidden mi?

Doğrudum. “Evet ve senin neden bahsettiğin konusunda en ufak bir fikrin yok.”

“Özür dilerim! Tanrım, Simon. Ben sadece...” Bana baktı. “Demek istediğim, bunun utanılacak bir şey olmadığı ortada. Bunu biliyorsun, değil mi? Pek çok insanın sorun etmeyeceğini düşünüyorum.”

“İnsanların ne düşüneceğini bilmiyorum.”

Duraksadı. “Annemle babama söyleyecek misin? Ve Alice’e?”

“Bilmiyorum.” Derin bir iç çektim. “Bilmiyorum.”

“Telefonun çalıp duruyor,” dedi Nora. Telefonumu bana uzattı.

Abby’den beş mesaj vardı.

Simon iyi misin?

Müsait olunca beni ara, olur mu?

Becky Albertalli:

Pekâlâ. Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama tumblr'a baksan iyi olur. Seni seviyorum.

Bil ki ben kimseye söylemedim. Asla söylemem. Seni seviyorum, tamam mı?

Beni arar mısın?

Ve sonra Noel geldi. Eskiden müthiş bir açgözlülükle sabahın dördünde uyanırdım. İpuçlarını kurcalamak konusunda ne kadar titiz davrandığımın bir önemi yoktu ve yanlışlık olmasın, hiçbir detayı atlamazdım. Ama Noel Baba bir ninjaydı. Beni şaşırtmayı her zaman başarıyordu.

Ve görünüşe bakılırsa bu yıl çok sıkı bir Noel sürprizim olmuştu. Çok sağ ol, Martin. Saat yedi buçukta içim düğüm düğüm bir halde aşağı indim. Işıklar hâlâ sönüktü ama sabah güneşi oturma odasının penceresinden içeri doluyordu ve ağacın ışıklarının tamamı yanıyordu. Şömineye asılamayacak kadar ağır olan beş şişkin hediye çorabı kanepenin minderlerine yaslanmıştı. Sadece Bieber uyanıktı. Onu işemesi için birkaç dakika dışarı çıkardım, kahvaltısını verdim ve sonra, birlikte kanepeye uzanıp bekledik.

Mavi'nin şu anda annesi, dayısı ve kuzenleriyle birlikte kilisede olduğunu biliyordum. Dün akşam da gitmişlerdi. Mavi şu son iki günde kilisede, benim hayatım boyunca harcadığımdan daha fazla zaman geçirmişti.

Komikti. Bunun büyük bir mesele olacağını düşünmemiştim ama sanırım aslında şu anda burada olmak ve yapmak üzere olduğum şeyi beklemek yerine kilisede olmayı tercih ederdim.

Saat dokuzda herkes uyanmıştı, kahve hazırdı ve kahvaltıda kurabiye yiyorduk. Alice ve Nora telefonlarında bir şeyler okuyordu. Kendime bir fincan kahve doldurup içine tepeleme şeker kattım. Annem karıştırmamı izledi.

“Kahve içtiğini bilmiyordum.”

Pekâlâ, şu mesele. Annem bunu her defasında yapardı. Aslında hem annem hem de babam. Beni bir kutuya kapatırlardı ve kapağı ne zaman itmeye yeltensem, hemen geri kapatırlardı. Benimle ilgili hiçbir şeyin değişmesine izin yok gibiydi.

“Şey, içiyorum.”

Annem *vay canına, sakın ol*, der gibi ellerini kaldırarak, “Tamam,” dedi. “Sorun değil, Si. Sadece farklı geldi. Sana ayak uydurmaya çalışıyorum hepsi bu.”

Kahve içmemin çok büyük bir haber olduğunu düşünüyorsa, bu, bayağı boktan bir sabah olacak demektir.

Hediye yığınınına döndük. Mavi bana onun ailesinde hediyelerin teker teker açıldığını ve bütün kuzenlerin ve diğer herkesin oturup birbirinin hediye açmasını seyrettiğini anlatmıştı. Birkaç turdan sonra bir süre mola verip öğle yemeği falan yiyorlardı. Çok medenice. Noel ağacının altını boşaltmaları bütün öğleden sonrayı alıyordu.

Spier’larda durum öyle değildi. Alice ağacın altında çömelme pozisyonuna geçip torba ve kutuları elden ele geçirmeye başlardı ve herkes aynı anda konuşurdu.

“Bir Kindle kutusu mu? Ama benim...”

“Diğerini aç, tatlım.”

“Hey, Aurora kahvesi!”

Becky Albertalli:

“Hayır, öbür türlü tut, bup. Wesleyan’da herkes bunlardan giyiyor.”

Yirmi dakikanın sonunda, lanet olası bir kırtasiye, oturma odasının dört bir yanına infilak etmiş gibiydi. Ben sırtım kanepenin ön tarafına yaslı bir halde yerde oturuyor ve yeni kulaklığımın kablosunu parmaklarımın etrafına sarıyordum. Bieber patilerinin arasına sıkıştırdığı bir fiyongu dişleyerek çekiyordu. Herkes çeşitli mobilyaların üstüne serilmişti. Bu an, benim anımdı.

Gerçi, gerçekten bana ait bir an olsaydı, böyle bir şey yaşanmıyor olurdu. Şimdi değil demek istiyorum. Henüz değil.

“Hey, sizinle konuşmak istediğim bir şey var.” Rahat görünmeye çalışıyordum ama sesim biraz kurbağa vıraklaması gibi çıktı. Nora bana bakıp hafifçe gülümseyince, midemde bir kıpırtı oldu.

“Ne oldu?” dedi annem sırtını dikleştirerek.

İnsanların bunu nasıl yaptığını bilmiyordum. Mavi’nin nasıl yaptığını. İki kelime. İki kahrolası kelime ve sonrasında bir daha asla eski Simon olmayacaktım. Elim ağzımın üstündeydi ve dümdüz karşıya bakıyordum.

Bunun kolay olacağını nasıl düşünebilmişim, bilmiyordum.

“Ben ne olduğunu biliyorum,” dedi babam. “Dur tahmin edeyim. Eşcinselsin. Birini hamile bıraktın. Ya da *sen* hamilesin.”

“Baba, kes şunu,” dedi Alice.

Gözlerimi kapadım.

“Hamileyim,” dedim.

“Tahmin etmiştim, evlat,” dedi babam. “İşliyorsun.”

Gözlerinin içine baktım. “Ama gerçekten. Ben eşcinselim.”
İki kelime.

Bir an herkes sustu

Sonra annem, “Tatlım,” dedi. “Bu... Tanrım... bu...
Bize söylediğin için teşekkürler.”

Sonra Alice, “Vay canına, bab,” dedi. “Aferin sana.”

Ve babam, “Eşcinsel, ha?” dedi.

Ve annem, “Biraz bundan bahsetmek ister misin?” dedi.
Bu en sevdiği psikolog repliklerinden biriydi. Ona bakıp omuz
silktim. “Seninle gurur duyuyoruz,” diye ekledi.

Sonra babam sırtıttı ve “Ee, hangisi yaptı?” dedi.

“Ne yaptı?”

“Seni kadınlardan soğuttu. Şu kalın kaşlı mı, aşırı göz
makyajlı mı, yoksa çıkık dişli mi?”

“Baba, söylediklerin çok incitici,” dedi Alice.

“Ne? Ben sadece ortamı neşelendirmeye çalışıyorum.
Simon onu sevdiğimizi biliyor.”

“Senin heteroseksist yorumların ortamı neşelendirmiyor.”

Demek istediğim, sanırım tam beklediğim gibiydi. An-
nemin hislerimi sorması, babamın işi şakaya vurması, Ali-
ce’in politik tavrı ve Nora’nın çenesini kapalı tutması. Size
öngörülebilirliğin rahatlatıcı bir yanı varmış gibi gelebilir
ve benim ailem haddinden fazla öngörülebilir bir aileydi.

Ama şu anda çok yorgun ve mutsuzdum. Sırtımdan bir
yük kalkmış gibi hissedeceğimi sanırdım. Oysa bu hafta
yaşanan diğer her şey gibiydi. Tuhaf, dengesiz ve gerçeküstü.

Becky Albertalli

Peşimden odama gelen Alice, “Bayağı büyük bir haber, bab,” dedi. Kapıyı arkasından kapadı ve yatağımın ayakucuna bağdaş kurdu.

“Off,” dedim. Kendimi yüzüstü yastıkların üstüne bıraktım.

“Hey.” Vücudunu benimle aynı seviyeye inecek şekilde, yana yatırdı. “Her şey yolunda. Dertlenecek bir şey yok.”

Onu duymazdan geldim.

“Bir yere gitmiyorum, bab. Çünkü kendini kasvete gömeceksin. Şu müzik listesini açacaksın. Neydi adı?”

“Büyük Depresyon,” diye mırıldandım. Bütün Elliot Smith, Nick Drake ve the Smiths’ler bir araya gelmiş gibiydi. Çoktan sıraya koymuştum.

“Aynen,” dedi. “Büyük Depresyon. Aman ne eğlenceli. Asla.”

“Neden buradasın?”

“Çünkü senin ablanım ve bana ihtiyacın var.”

“Benim yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

“Asla. Konuş benimle, bab!” dedi. Bana doğru kaydı ve vücudumla duvarın arasına sıkıştı. “Çok heyecan verici. Seninle oğlanlardan bahsedebiliriz.”

“Tamam,” dedim. Yataktan destek alarak doğruldum ve oturur pozisyona geçtim. “O zaman bana erkek arkadaşını anlat.”

“Dur bir dakika,” dedi. “Ne?”

Ona baktım. “Şu telefonlar. Saatlerce odana kapanman. Haydi ama.”

“Senin aşk hayatını tartışacağımızı sanıyordum.” Kızardı.

“Yani ben olay çıkaracağım, eşcinsel olduğumu ilan edeceğim, herkesin gözümün önünde olayı beceriksizce masaya yatırmasına izin vereceğim. Hem de kahrolası bir Noel günü,” dedim. “Ve sen bana erkek arkadaşın olduğunu bile söylemeyeceksin, öyle mi?”

Alice bir an sustu. O anda onu köşeye sıkıştırdığımı anladım. İç geçirdi. “Kız arkadaşım olmadığını nereden biliyorsun?”

“Kız arkadaşın mı var?”

“Hayır,” dedi sonunda sırtını duvara yaslayarak. “Erkek arkadaşım var.”

“Adı ne?”

“Theo.”

“Facebook’ta var mı?”

“Evet.”

Telefonumdan uygulamayı açtım ve Alice’in arkadaş listesini taramaya başladım.

“Ah, yapma. Kes şunu,” dedi. “Simon, cidden. Kes.”

“Neden?” diye sordum.

“Çünkü size tam olarak bu yüzden söylemek istemedim. Bunu yapacağınızı biliyordum.”

“Neyi?”

“Bir sürü soru soracağınızı. İnternette onu gizli gizli izlemeye başlayacağınızı. Turta sevmediğini ya da yüzünde tüyler falan olduğunu konuşacağınızı.”

“Yüzünde tüy mü var?”

“Simon.”

Becky Albertall:

Telefonumu komodinime bırakırken, “Özür dilerim,” dedim. Anlıyordum. Gerçekten anlıyordum.

Bir süre sessiz kaldık.

Sonunda Alice, “Onlara söyleyeceğim,” dedi.

“Sen nasıl istersen.”

“Hayır, haklısın. Ben şey yapmaya çalışmıyorum... Ne bileyim.” Bir kez daha iç geçirdi. “Demek istediğim, sen eşcinsel olduğunu söyleme cesaretini gösteriyorsan, ben de...”

“Sen de heteroseksüel olduğunu açıklama cesareti göstermelisin.”

Alice gülümsedi. “Onun gibi bir şey. Çok komiksin, bab.”

“Elimden geleni yapıyorum.”

KİMDEN: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

KİME: maviyeşil118@gmail.com

TARİH: 25 Aralık 17:12

KONU: Ah kutsal kâbus

Mavi,

Resmen gelmiş geçmiş en efsanevi, tuhaf ve berbat Noel'i geçirdim ve büyük kısmını sana anlatamam bile. Bu gerçekten berbat. Yani evet. Birtakım esrarengiz durumlar sonucunda, eşcinsel olduğumu bütün aileme ilan ettim ve çok yakında lanet olası evrenin tamamına da ilan edeceğim. Ve sanırım, bu konuda bütün söyleyebileceğim bu kadar.

Şimdi, kafamı dağıtma sırası sende, tamam mı? Bana Küçük Fetüs ya da ailenin dehşet verici seks

Becky Albertalli:

kaçamakları hakkında son durumları anlat ya da beni ne kadar şirin bulduğundan bahset. Ve ne kadar çok hindi yediğinden ve midenin bulandığından falan. Midem kalkıyor değil midem bulanıyor diyen tanıdığım tek insan olduğunu biliyor muydun? Google'ladım ve elbette sen haklısın. Elbette.

Her neyse yarın Savannah'ya gideceğini biliyorum ama umarım babanın interneti vardır çünkü kalbimin koca bir hafta boyunca senden e-posta beklemeyi kaldıracabileceğini sanmıyorum. Sana mesaj atabilmem için bana numaranı vermelisin. Söz veriyorum kısa mesajda da dilbilgisi kurallarına nispeten uymaya gayret ederim. Pekâlâ, mutlu Noeller, Mavi. Cidden. Umarım bu akşam seni rahat bırakırlar çünkü ailenle GEREĞİNDEN FAZLA zaman geçirecekmiş gibisin. Belki önümüzdeki yıl gizlice kaçarsın ve Noel'i ailelerimizin bizi bulamayacağı çok uzak bir yerde, birlikte geçiririz.

Sevgiler,
Jacques

KİMDEN: maviyeşil118@gmail.com

KİME: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

TARİH: 25 Aralık 20:41

KONU: Cvp: Ah kutsal kâbus

Ah, Jacques, çok üzüldüm. Eşcinselliğini evrene ilan etmene hangi esrarengiz durumların neden olduğunu

hayal bile edemiyorum ama kulağa pek hoş gelmiyor ve bunu istemediğini biliyorum. Keşke düzeltmek için bir şey yapabilseydim.

Küçük Fetüs konusunda yeni bir haberim yok ama "seks kaçamağı" ifadesinin ebeveynlerimle aynı cümlede kullanıldığını okuma zevkini tattığımdan beri midem biraz bulanıyor. Ve seni şirin buluyorum. Absürt bir şekilde şirinsin. Sanırım gereğinden fazla zamanımı e-postalarında ne kadar tapılası olduğunu düşünerek ve bunu gündüz düşleri falan için uygulanabilir bir zihinsel imaja dönüştürmeye çalışarak geçiriyorum. Ama telefonda mesajlaşma olayı. Eeee. Bilmiyorum. Aslında gerçekten şehirden ayrılmam konusunda endişelenmene hiç gerek yok. Savannah'da elini sallasan internet. Yokluğumun farkına bile varmayacaksın.

Sevgiler,

Mavi

KİMDEN: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

KİME: maviyeşil118@gmail.com

TARİH: 26 Aralık 13:12

KONU: Gündüz düşleri... falan

"Falan" derken... Açıklasana biraz.

Sevgiler,

Jacques

Not: Cidden. FALAN MI?

Becky Albertalli:

KİMDEN: maviyeşil118@gmail.com

KİME: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

TARİH: 26 Aralık 22:42

KONU: Cvp: Gündüz düşleri... falan

Ve... Sanırım artık çenemi kapatacağım, J.

Sevgiler,

Mavi

Noel'den sonraki cumartesi günüydü ve Waffle House yaşlı insanlar, çocuklar ve tezgâhın önünde gazete okuyan rasgele insanlarla tıklım tıklım doluydu. İnsanlar buraya kahvaltıya gelmeyi severdi. Demek istediğim, teknik olarak burası bir kahvaltı restoranıydı. Anne-babamız geç saate kadar uyuduğu için, sadece ben ve kız kardeşlerim gelmiştik ve duvar dibinde bir masa bekliyorduk.

Yirmi dakikadır bekliyor ve hepimiz cep telefonlarımızda bir şeyler okuyorduk. Ama sonra Alice, "Ah, hey," dedi. Restoranın karşı ucunda bir masada oturan çocuğa bakıyordu. Çocuk başını kaldırıp gülümsedi ve Alice'e el salladı. Kıvrıkcık kahverengi saçlı, leylek gibi bir çocuktü ve tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu.

"Yoksa bu..."

Becky Albertalli

“Simon, hayır. Bu Carter Addison. Benden bir sene önce mezun oldu. Aslında, bab, belki de onunla konuşmalısın çünkü...”

“Evet. Ben gidiyorum,” dedim. Çünkü Carter Addison’ın neden tanıdık geldiğini çözmüştüm.

“Ne? Neden?”

“Çünkü gidiyorum.” Araba anahtarlarını vermesi için elimi uzattım. Sonra da kapıdan çıktım. iPod’um arabaya takılı, kalorifer açık bir halde sürücü koltuğunda oturuyor, Tegan and Sara ve Fleet Foxes arasında seçim yapmaya çalışıyordum. Yolcu kapısı açıldı ve Nora bindi.

“Söylesene, neyin var?” dedi.

“Hiç.”

“O çocuğu tanıyor musun?”

“Hangi çocuğu?” dedim.

“Alice’in konuştuğu çocuğu.”

“Hayır.”

Nora bana baktı. “O zaman, neden onu gördüğün anda kaçtın?”

Başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapadım. “Kardeşini tanıyorum.”

“Kardeşi kim?”

“Şu Creeksırları paylaşımını hatırlıyor musun?” dedim.

Nora’nın gözleri kocaman açıldı. “Hani şu...”

“Evet.”

“Neden öyle bir şey yazdı ki?”

Omuz silkтім. “Çünkü Abby’den hoşlanıyor, kahrolası aptalın teki ve Abby’nin benden hoşlandığını sanıyor. Bilmiyorum. Biraz uzun bir hikâye.”

“Ne götmüş ama,” dedi.

“Evet,” dedim ona bakarak. Nora asla küfretmezdi.

Camıma vurulunca irkildim ve dönünce Alice’in kızgın yüzünü cama yapışmış bir halde buldum.

“İn,” dedi. “Ben kullanıyorum.”

Arka koltuğa geçtim. Her neyse.

Park yerinden çıkarken, bana dikiz aynasından ateş püsküren gözlerle bakarak, “Az önce ne oldu öyle?” diye sordu.

“Konuşmak istemiyorum.”

“Pekâlâ, tamam. Carter’a iki kardeşimin onu gördükleri anda kendilerini neden restorandan dışarı attıklarını izah etmeye çalışmam biraz tuhaf oldu.” Roswell Yolu’na saptı. “Kardeşi de oradaydı, bab. Sizin sınıftan. Marty. İyi bir çocuğa benziyor.”

Hiçbir şey demedim.

“Ve bugün canım gerçekten waffle istiyordu,” dedi huy-suz bir tavırla.

“Üsteleme, Allie,” dedi Nora.

Cümlesi havada asılı kaldı. Nora’nın hiç yapmadığı şeylerden biri de Alice’e kafa tutmaktı.

Yolun devamında kimseden çıt çıkmadı.

“Simon. Bodrumdaki buzdolabı. Daha sonra değil. Birazdan değil. Hemen şimdi,” dedi annem. “Yoksa parti iptal.”

“Anne. Kes şunu. Gidiyorum.” Cidden. Bunun bir parti olduğu gibi bir fikre nereden kapıldığı konusunda en ufak bir fikrim yoktu. “Nick, Leah ve Abby’nin buraya kabaca bir hesapla beş zilyon kez geldiğinin farkında mısın?”

Becky Albertalli

“O tamam,” dedi annem. “Ama bu kez, ya bodrumu oturulur hale getirirsin ya da yeni yıla kanepede, babanla benim aramıza sıkışarak girersin.”

“Ya da Nick’e gideriz,” diye mırıldandım.

Annem merdivenlerin yarısını çıkmıştı ama dönüp gözlerime baktı. “Hayır, gitmeyeceksiniz. Ve Nick demişken. Babanla bu meseleyi konuştuk; seninle oturup geceyi burada geçirmesi mevzusunda ne yapacağımız konusunda beyin fırtınası yapmak istiyoruz. Kızlar da burada olacağı için, bu gece için endişeli değilim ama ileriye düşününce...”

“Aman Tanrım. Anne kes şunu. Bunu şu anda konuşmayacağım.” Tanrı aşkına. Nick ve ben kendimizi çılgın ve vahşi bir sekse kaptırmadan aynı odanın içinde oturamayacakmışız gibi.

Herkes altı civarı geldi ve kendimizi bodrum katındaki eğri büğrü kanepeye doluşup pizza eşliğinde *The Soup*’un tekrar bölümlerini izlerken bulduk. Bodrum katımız uzun tüylü, devetüyü renkli halısı, Barbie, Power Rangers ve Pokémon’larla dolu raflarıyla bir tür zaman kapsülü gibiydi. Bir banyosu ve bir buzdolabının durduğu küçük bir çamaşır odası da vardı. Gerçekten çok rahat ve müthiş bir yerdi.

Leah kanepenin ucunda oturuyordu. Yanında ben, benim yanımda Abby vardı. Nick kanepenin diğer ucunda Nora’nın eski gitarını tıngırdatıyordu. Bieber basamakların tepesinde sızlanıyor, üstümüzden ayak sesleri geliyordu. Abby, Taylor hakkında bir hikâye anlatıyordu. Görünüşe bakılırsa, Taylor can sıkıcı bir şeyler söylemişti. Doğru yerlere gülmeye gayret

ettim. Sanırım aşırı uyarılmış haldeydim. Leah bütün dik-katini televizyona vermişti.

Yemeğimiz bitince, Bieber'a kapıyı açmak için yukarı koştum. Basamaklardan neredeyse yuvarlanarak indi ve bir top mermisi gibi odanın içine daldı.

Nick televizyonun sesini kısıp *Brown Eyed Girl*'ün ağır, akustik versiyonunu çaldı. Üst kattaki ayak sesleri kesildi ve birinin, "Vay canına. Çok güzel," dediğini duydum. Nora'nın arkadaşlarından biriydi. Nick'in şarkı sesi, birinci sınıf kızları üstünde doğaüstü bir etki bırakırdı.

Nick kanepede Abby'ye çok ama çok yakın oturuyordu ve Leah'dan yayılan panik dalgalarını hissettiğime yemin edebilirdim. O ve ben yere inmiş, Bieber'ın karnını okşuyorduk. Leah tek kelime etmemiştir.

"Şu köpeğe baksana," dedim. "Hiç utanması yok. Neredeyse 'elle beni' diyecek."

Üzerimde aşırı neşeli ve konuşkan olmak için tuhaf bir baskı hissediyordum.

Leah parmaklarını Bieber'ın karnındaki kıvrıcık tüylerin üstünde dolaştırdı ama cevap vermedi.

"Tam bir kola şişesi ağızlı," diye işaret ettim.

Leah bana baktı. "Öyle bir sıfat olduğunu sanmıyorum."

"Yok mu?" dedim. Bazen neyin bir Spier aile icadı, neyin gerçek olduğunu karıştırıyordum.

Sonra, Leah durduk yerde ve tonlamasını hiç değiştirmeden, "O paylaşımı kaldırmışlar," dedi.

Becky Albertalli

“Biliyorum,” dedim ve midemde tatsız bir kıpırdanma hissettirdim. Gördüklerini bilmeme rağmen, henüz Tumblr paylaşımı konusunu Nick ve Leah’yla konuşmamıştım.

“Ama konuşmak zorunda değiliz,” dedi Leah.

“Sorun değil.” Başımı kaldırıp kanepeye baktım. Abby başını kanepenin minderlerine yaslayıp gözlerini kapamıştı ve dudaklarında bir gülümseme vardı. Baş, Nick’e doğru eğilmişti.

“Kimin yazdığını biliyor musun?” diye sordu Leah.

“Evet.”

Bana söylememi bekler gibi baktı.

“Önemi yok,” dedim.

Bir süre ikimiz de sustuk. Nick gitar çalmayı bıraktı ama mırıldanmayı ve gitarın gövdesine vurarak ritim tutmayı sürdürdü. Leah’nın birkaç dakika boyunca bükütükten sonra serbest bıraktığı saç, memelerinin üstünden aşağı döküldü. Göz göze gelmemeye çalışarak ona baktım.

“Bana neyi sormadığını biliyorum,” dedim sonunda.

Hafifçe gülümseyerek omuz silkti.

“Ben eşcinselim. O kısım doğru.”

“Tamam,” dedi.

Nick’in mırıldanmayı kestiğini fark ettim.

“Ama bu akşam bunu büyük bir olaya dönüştürmeyeceğim, tamam mı? Bilmiyorum. Dondurma isteyen var mı?” Ayğa kalktım.

Nick, “Sen az önce eşcinselim mi dedin?” diye sordu.

“Evet.”

“Tamam,” dedi. Abby ona bir şaplak indirdi. “Ne?”

“Bütün söyleyeceğin bu mu? ‘Tamam?’”

“Büyütmek istemediğini söyledi,” dedi Nick. “Ne demem gerekirdi?”

“Destek verecek bir şey söyle. Ne bileyim. Ya da benim yaptığım gibi, beceriksiz bir şekilde elini tut. Ne olursa işte.”

Nick’le birbirimize baktık.

Hafifçe gülümseyerek, “Elini tutmayacağım,” dedim.

“Tamam.” Nick başını tamam der gibi salladı. “Ama bil ki ben tutardım.”

“Ayy, işte bu daha iyi,” dedi Abby.

Leah bir süredir sessizken bir anda Abby’ye döndü. “Simon sana önceden söylemiş miydi?”

“O, şey, evet,” dedi Abby bakışlarını hızla bana çevirerek.

“Ya,” dedi Leah.

Ve sessizlik çöktü.

“Şey, ben dondurma getireyim,” diyerek, merdivene doğru harekete geçtim ve Bieber peşimden gelme telaşıyla bacaklarıma tosladı.

Saatler sonra, dondurma yenmiş, gece yarısı kutlamaları bitmiş ve komşularım havai fişeklerini nihayet tüketmişlerdi. Gözlerimi tavana diktim. Bodrum katımızın tavanının pütürlü dokusu karanlıkta gölgeli resimler ve yüzleri anımsatıyordu. Herkes yanında uyku tulumunu getirmişti ama onları kullanmak yerine halının üstüne battaniyeler, çarşaflar ve yastıklardan bir yuva kurduk.

Yanımda yatan Abby derin uykudaydı ve birkaç adım ötedeki Nick’in horlamasını duyabiliyordum. Leah’nın gözleri kapalıydı ama uyanıkmiş gibi nefes alıp veriyordu. Emin

Becky Albertalli:

olmak için onu dürtmemin yanlış olacağını düşündüm. Ama sonra, bir anda yan döndü, iç geçirdi ve gözleri açılıverdi.

Vücudumu onunkine doğru çevirerek, “Selam,” diye fısıldadım.

“Selam.”

“Kızdın mı?”

“Hangi konuda?”

“Önce Abby’ye söylemem konusunda.”

Birkaç saniye boyunca sessiz kaldı. Sonra, “Kızmaya hakkım yok,” dedi.

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Bu senin olayın, Simon.”

“Ama bir şeyler hissetmeye hakkın var,” dedim. Demek istediğim, annemin psikolog olmasından öğrendiğim bir şey varsa...

“Ama burada konu ben değilim.” Sırtüstü dönüp tek kolunu başının altına yerleştirdi.

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Bir süre ikimiz de sustuk.

“Kızma,” dedim sonunda.

“Boktan bir tepki vereceğimi ya da sorun edeceğimi mi düşündün?”

“Elbette, hayır. Tanrım, Leah, hayır. Hiç alakası yok. Sen benim... Demek istediğim, beni Harry ve Draco’yla tanıştıran sensin. Hayır, aklımın ucundan bile geçmedi.”

“Tamam, peki.” Diğer elini battaniyelerin üstünden karnına koydu. Her nefes alıp verişinde elinin inip kalkmasını izledim. “Eee, başka kimse söyledi?”

“Aileme,” dedim. “Demek istediğim, Nora Tumblr’ı gördü. Mecbur kaldım.”

“Tamam, ama ben Abby dışında kime söyledin demek istemiştim.”

“Kimseye,” dedim. Ama sonra gözlerimi kapadım ve Mavi’yi düşündüm.

“O zaman Tumblr’a nasıl düştü?” diye sordu.

“Ah, doğru ya.” Yüzümü buruşturdum. Gözlerimi açtım ve “Uzun hikâye,” dedim.

Başını bana doğru çevirdi ama cevap vermedi. Beni seyrettiğini hissedebiliyordum.

“Sanırım uyumak üzereyim,” dedim.

Ama değildim. Ve uyumadım. Saatlerce.

KİMDEN: maviyeşil118@gmail.com

KİME: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

TARİH: 1 Ocak 13:19

KONU: auld lang syne⁶

Jacques,

Zavallı zombi. Ben bunu yazarken geri uyumuş olmanı diliyorum. İyi haber, tatilin bitmesine sadece uyumaya ve bana yazmaya adanması gereken dört gün daha var.

Dün gece seni özledim. Parti olayı fena değildi. Üvey annemin büyükannesinin evindeydi. Kadın yak-

6 İskoçça bir şiir. Şarkısı, yılbaşı geceleri gece yarısında eski yıla veda amacıyla söylenmektedir. (ç. n.)

laşık doksan yaşında olduğu için, saat dokuzda eve dönüp televizyon karşısına geçmiştik. Ah ve Bay Cinsel Uyanış da oradaydı. Karısı fena halde hamile. O ve üvey annem akşam yemeğinde fetüslerinin ultrason fotoğraflarını karşılaştırdı. Küçük Fetüsümüz kocaman bir kafası ve minicik uzuvları olan küçük bir uzaylıya benziyor. Burnunu görebiliyorsun; bayağı eğleneliydi. Ama ne yazık ki Bay Cinsel Uyanış'ın karısının üç boyutlu bir ultrason fotoğrafı vardı. Tek söyleyebileceğim şu, Jacques, bazı şeyleri bir kez görünce, zihninden silmek mümkün olmuyor.

Okul başlayana kadar herhangi bir planın var mı?

Sevgiler,

Mavi

KİMDEN: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

KİME: maviyeşil118@gmail.com

TARİH: 1 Ocak 17:31

KONU: Cvp: auld lang syne

Zombi doğru kelime, enkaz gibiyim. Target'tan az önce döndük ve dönüş yolunda arabada resmen uyuyakaldım. Neyse ki arabayı annem kullanıyordu. Target'ın eve sadece beş dakika mesafede olduğunu söylemem gerek. Ne tuhaf, değil mi? Bu yüzden şimdi biraz tuhaf, uyku mahmuru ve aptallaşmış hissediyorum ve sanırım bu akşam annemler ailece akşam yemeğine gitmemizi isteyecekler.

Becky Albertalli:

Of.

İncelik göstererek beni detaylarından esirgediğin üç boyutlu ultrason travması için üzüldüm. Ne yazık ki ben Google konusunda çok fazla özdenetim sahibi olmayan aptalın tekiyim. Bu yüzden benim hafızama da sonsuza dek kazınmış oldu. Ah, hayatın mucizesi işte. "Gerçek görünümlü oyuncak bebekler"e de göz atmak isteyebilirsin. Cidden, bak derim.

Bu hafta sonu burada çok bir şey olduğu yok. Tabii evrendeki her şeyin bana seni anımsatması dışında. Target seninle doluydu. Süper Sharpie dedikleri kocaman Sharpie'ler yaptıklarını biliyor muydun? Ve tahmin edileceği üzere bir de süper yapıştırıcı var. Ofis malzemeleri Adalet Birliği sanki. Sana telefonda suçla savaşılan hallerinin fotoğraflarını gönderebilmek için az kalsın ciddi ciddi alacaktım. Onlara pelerin falan yapabiliirdim. Ama tabi BİRİLERİ telefon numaralarımızı değiş tokuş etmemizi isteseydi.

Sevgiler,
Jacques.

KİMDEN: maviyeşil118@gmail.com

KİME: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

TARİH: 2 Ocak 10:13

KONU: Yeniden doğmuş

Sanırım bana küçük dilimi yutturdun. Wikipedia'daki makaleyi okudum ve şimdi fotoğraflara bakıyorum.

Kendimi bakmaktan alamıyorum. İnternetteki en tüyler ürpertici şeyi bulmuş olabilirsin, Jacques.

Senin şu suçla savaşılan ofis malzemeleri Adalet Birliği'ne cidden sesli güldüm. Keşke onları görebilseydim. Ama mesajlaşma konusunda, tek söyleyebileceğim, gerçekten üzgünüm. Telefon numaralarımızı alıp verme fikri beni ürkütüyor. Öyle işte. Beni arayabileceğini ve telesekreter mesajımı duyabileceğini ve TANIYABİLECEĞİNİ düşününce. Ne diyeceğimi bilmiyorum, Jacques. Kim olduğumu öğrenmene henüz hazır değilim. Aptalca olduğumu biliyorum ve dürüst olmam gerekirse, artık uyanık olduğum zamanların yarısını seninle yüz yüze görüştüğümüzü hayal ederek geçiriyorum. Ama bunun her şey değişmeden olabilmesinin bir yolunu göremiyorum. Sanırım seni kaybetmekten korkuyorum.

Söylediklerim bir anlam ifade ediyor mu? Benden nefret etme.

Sevgiler,
Mavi.

KİMDEN: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

KİME: maviyeşil118@gmail.com

TARİH: 2 Ocak 12:25

KONU: Cvp: Yeniden doğmuş

Sanırım şu mesajlaşma olayında düşünce şeklini anlamaya çalışıyorum. Bana güvenmen gerek! Evet,

Becky Albertalli:

meraklıyım ama sen rahatsız olacaksan, seni aramam. Bunun büyük bir olaya dönüşmesini istemiyorum. E-postayla yazışmaya son vermemizi de. Ben sadece normal bir insan gibi sana telefonda mesaj çekebilmek de istiyorum.

EVET, yüz yüze görüşmek istiyorum. Bunun bir şeyleri değiştireceği besbelli ama sanırım ben değişmesine hazır gibiyim. Yani belki de gerçekten büyük bir olaydır. Bilmiyorum. Arkadaşlarının adlarını, okuldan sonra neler yaptığını ve bana söylemediğin her şeyi bilmek istiyorum. Sesinin nasıl olduğunu duymak istiyorum.

Ama sen hazır olmadan olmaz. Ve senden asla nefret edemem. Beni kaybetmeyeceksin. Sadece düşün. Tamam mı?

Sevgiler,
Jacques.

Tatil sonrası okuldaki ilk gündü ve ben ciddi ciddi bütün günü otoparkta geçirmeyi düşünüyordum. Açıklayamıyorum. Sorun olmayacağını sanmıştım. Ama şimdi, buradaydım ve arabadan bir türlü inemiyor gibiydim. Düşüncesi bile kötü hissetmeme yetiyordu.

Nora, “Kimsenin hatırlayacağını sanmıyorum,” dedi.

Omuz silktim.

“Sitede ne kadar kaldı, üç gün mü? Üstünden bir hafta geçti.”

“Dört gün,” dedim.

“İnsanların Tumblr’ı gerçekten okuduğunu bile sanmıyorum.”

Avludan içeri tam ilk zil çalarken, birlikte girdik. İnsanlar telaş içinde sağa sola koşturuyor ve merdivenlerde birbirlerini

Becky Albertalli:

iterek ilerlemeye çalışıyordu. Kimsenin bana özel ilgi gösterir gibi bir hali yoktu. Beni rahatlatmak için döktüğü onca dile rağmen, Nora'nın da benim kadar rahatladığını görebiliyordum. Kalabalığın arasına karışıp dolabıma doğru ilerlerken, nihayet gevşemeye başladığımı hissediyordum. Birkaç kişi hiçbir şey olmamış gibi el salladı. Öğle yemeği masasında birlikte oturduğumuz Garrett beni başıyla selamladı ve "N'aber, Spier?" dedi.

Sırt çantamı dolabıma tıkıp Edebiyat ve Fransızca kitaplarımı aldım. Dolabımın kapağındaki aralıklardan içeri homofobik notlar atan olmaması iyi haberdi. Henüz kimse dolap kapağıma "ibne" kelimesini de kazınamamıştı ve bu daha da iyi haberdi. Creekwood'da her şeyin biraz daha iyileştigine inanmaya neredeyse hazırdım. Ya da Martin'in Tumblr paylaşımını kimse görmemiş de olabilirdi.

Martin. Tanrım, onun o aptal ve kötücül suratını gördüğümü düşünmek bile istemiyordum. Ve elbette, lanet olası ilk derste aynı sınıftaydık.

Sanırım Martin'i tekrar görmeyi düşününce içimde hâlâ bir korku kıpırtısı baş gösteriyordu.

Nefes almaya çalıştım.

Tam dil sanatları kanadından içeri girerken, pek tanımadığım bir futbolcu merdivenlerden inerken az kalsın üstüme çıkıyordu. Dengemi sağlamak için geri çekildim ama o elini omzuma koydu ve gözlerimin içine baktı.

"Selam, merhaba," dedi.

"Merhaba..."

Sonra beni yanaklarımdan tuttu ve yüzümü, beni öpecekmiş gibi kendine doğru çekti. “Muahh!” Sırıttı. Yüzü nefesinin sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakındı. Etrafımda insanlar kahrolası Elmo gibi kahkahalarla gülüyordu.

Yanaklarımdan ateş çıkarak vücudumu ondan uzaklaştırdım. “Nereye gidiyorsun, Spier?” dedi biri. “McGregor bir tur istiyor.” Herkes tekrar gülmeye başladı. Demek istediğim, bu insanları tanı mıyordum bile. Bunun onlara neden bu kadar komik geldiğini bile bilmiyordum.

Edebiyat dersinde, Martin benden tarafa bakmadı.

Leah ve Abby gün boyu kahrolası iki pitbull gibi, bana tuhaf tuhaf bakan herkese pis bakışlar atmayı sürdürdü. Demek istediğim, gerçekten çok tatlıydılar. Hem çok feci de değildi. Aralarında fısıldaşıp gülüşenler oldu. Ve birkaç kişi de, artık ne demekse, koridorda bana kocaman gülümsemelerle baktı. Tanımadığım iki lezbiyen kız dolabımın önünde yanıma gelip beni kucakladı ve bana telefon numaralarını verdiler. En az yarım düzine heteroseksüel çocuk beni desteklediklerini üstüne basa basa ifade etti. Hatta bir kız İsa'nın beni hâlâ sevdiğini tasdik etti.

İlgi çok büyüktü. Başımı döndürecek kadar.

Öğle yemeğinde kızlar, görünüşe göre benim için erkek arkadaş adayı olarak gördükleri elli milyon erkeği aralarında tartışıp değerlendirmeyi kendilerine iş edindiler. Anna, Nick'in eşcinsel olduğu konusunda espri yapana kadar her şey son derece komikti. Anna'nın esprisi Nick'in Abby'nin üstüne yayılmasına neden oldu ve Leah tamiri imkânsız bir şekilde öfkелendi.

Becky Albertalli:

Abby, "Leah'ya da bir erkek arkadaş bulmalıyız!" diyerek, korkuyla sinmeme neden oldu. Abby'yi severdim ve havayı dağıtmaya çalıştığını da biliyordum ama Tanrı aşkına. Bazen söylenmesi gerekenin tam aksini söylemeyi başarabiliyordu.

Leah, insanın içini kaldırarak kadar sevecen bir sesle, "İstemem kalsın, Abby," dedi. Oysa gözleri öfkeden çatırdayan birer ateş topu gibi bakıyordu. Aniden ayağa kalktı ve tek kelime etmeden sandalyesini arkaya itti.

O gider gitmez, Garrett, Bram'e baktı. Bram dudağını ısırdı. Bu bakışların heteroseksüel kanka dilinde Bram, Leah'dan hoşlanıyor'un karşılığı olduğundan hiç şüphem yoktu.

Ve nedenini bilmiyorum ama bu ihtimal canımı fena sıktı.

"Ondan hoşlanıyorsan, çıkma teklif et," dedim Bram'e. Bram hemen kızardı.

Neden kızardığını bile anlamıyordum. Aklını başına toplayamayan heteroseksüellerden o kadar bıkmıştım ki.

Bir şekilde provaya kadar sağ kalmayı başardım. Metinsiz çalışacağımız ilk gündü ve doğrudan büyük grup sahnelerinin provasına giriştik. Artık provalara piyano eşlik ediyordu. İnsanlar gerçekten bütün dikkatlerini toplamışlardı ve herkes enerji doluydu. Sanırım açılış gecesine bir aydan kısa süre kaldığı gerçeği, sonunda herkesin kafasına dank etmişti.

Ancak yankesici şarkısının ortalarında bir yerde, Martin bir anda şarkı söylemeyi kesti.

Abby, "Şaka mı bu?" dedi.

Bir an herkes sessizce birbirine baktı. Herkes benden başka her yere bakıyordu. Bir an ne olduğunu anlamadım

ama sonra Abby'nin bakışlarını takip ederek, oditoryumun arka tarafına baktım. Çifte sarmal desenin önünde, biraz tanıdık gelen rasgele iki çocuk duruyordu. Sanırım ikisiyle de geçen yıl, sağlık dersinde aynı sınıftaydık. Birinin üstünde kapüşonlu bir sweatshirt ve sahte gözlük, diğerinde ise kargo pantolonun üstünde bir etek vardı ve ellerinde kocaman afişler tutuyorlardı.

İlk çocuğun elindeki afişte, "Nasılsın, Simon?" yazıyordu.

Etekli oğlanın elindekinde ise "NE NE, GEL KOY GÖ-TÜME!"

Oğlanlar manidar bir tavırla kalçalarını kıvırtıyor ve kapı arasından bakan diğerleri kahkahalar atıyordu. Kızlardan biri karnını tuta tuta gülüyordu ve bir başkası ise, "Kesin şunu! Tanrım, çok fenasınız!" diyordu. Ama o da gülüyordu.

İşin tuhaf yanı, yüzüm kızarmadı bile. Olanları bir milyon kilometre uzaktan izler gibiydim.

Sonra, bir anda, onca insan arasından Taylor lanet olası Metternich koşarak sahnenin yanındaki merdivenlerden inip oditoryumun koridorunda ilerlemeye başladı. Abby de hemen arkasındaydı.

"Ahh, kahretsin," dedi etekli oğlan. Diğeri de kıkırdadı. Sonra telaşla ve kapıyı arkalarından çarparak oditoryumdan çıktılar.

Taylor ve Abby peşlerinden dışarı fırladı ve koridordan bağırışlar ve ayak sesleri yankılandı. Bayan Albright da arkalarından koştu ama biz diğerleri olduğumuz yerde kaldık. Ben bir şekilde platformlardan birine çöktüm ve kendimi

Becky Albertalli:

kollarını omuzlarıma saran iki son sınıf öğrencisi kızın arasında ezilmiş bir halde buldum.

Gözüm Martin'e takıldı. Çökmüş gibiydi. Ellerini yüzüne örtmüştü.

Birkaç dakika sonra Abby, arkasında kolunu Taylor'ın omzuna atmış Bayan Albright'la, hızla içeri daldı. Taylor'ın suratı ağlamış gibi kıpkırmızı olmuştu. Bayan Albright'ın Taylor'ı ön sıraya yönlendirip Cal'in yanına oturtmasını, sonra da önlerine çömelip bir süre konuşmasını izledim.

Abby başını sallayarak basamaklardan çıkıp doğruca yanıma geldi.

"İnsanlar ne korkunç," dedi.

Başımı ağır ağır salladım.

"Cidden, Taylor o oğlanlardan birine vuracak sandım."

Taylor Metternich. Cidden. Az kalsın bir oğlana vuracaktı.

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır, gerçekten," dedi Abby. "Az kalsın ben de vuracaktım."

"İyi," dedi son sınıf kızlarından Brianna.

Taylor'a kısa bir bakış attım. Başını arkaya yaslayıp gözlerini kapamış, sadece nefes alıp veriyordu. "Ama vurmadı, değil mi? Benim yüzümden başı belaya girsin istemem."

"Aman Tanrım. Sakın böyle söyleme. Bunların hiçbirisi senin suçun değil, Simon," dedi Abby. "O herifler pislik."

"Bu yanlarına kalmaz," dedi Brianna. "Okulda sıfır tolerans politikası yok mu?"

Fakat Creekwood'un zorbalığa sıfır tolerans politikası, ancak kılık kıyafet yönetmeliği kadar ciddiye alınıyordu.

“Endişelenme,” dedi Abby. “Şu anda Bayan Knight’ın ofisinde oturuyorlar. Sanırım annecikleri aranacak.”

Tahmin edileceği üzere, birkaç dakika sonra, Bayan Albright herkesi sahnede bir araya topladı. “Bunu görmek zorunda kaldığınız için üzgünüm, çocuklar.” Özellikle bana bakıyordu. “Son derece saygısızca ve uygunsuzdu ve bunu fazlasıyla ciddiye aldığımı bilmenizi isterim.” Bir an durak sayınca ona baktım. Bayan Albright’ın çok öfkeli olduğunu fark ettim. “Bu nedenle ne yazık ki bu konuyla ilgilenebilmem için bugünlük çalışmamıza son vermemiz gerekecek. Beklenmedik bir şey olduğunu biliyor ve hepinizden özür diliyorum. Yarın kaldığımız yerden devam ederiz.”

Sonra bana doğru geldi ve oturduğum platformun önünde çömeldi. “İyi misin, Simon?”

Biraz kızardığımı hissettim. “İyiyim.”

“Tamam, pekâlâ,” dedi alçak sesle. “Sadece o götlerin uzaklaştırma alacağını bil. Şaka yapmıyorum. Bunu kendime görev edineceğim.”

Abby, Brianna ve ben ona bakakaldık.

Hayatımda ilk kez bir öğretmenin küfrettiğini duyuyordum.

Abby akşamüstü otobüsü kalkana kadar okulda kalmak zorundaydı ve ben bunun için kendimi çok kötü hissettim. Bilmiyorum. Sanki her şey benim hatammış gibi geliyordu. Ama Abby bana saçmalamamamı ve futbol seçmelerini izleyerek zaman öldürebileceğini söyledi.

“Ben de seninle geleyim,” dedim.

“Simon, cidden. Eve git ve gevşe.”

Becky Albertalli

“Ama ya Nick’le uğraşmak istiyorsam?”

Buna itiraz edemezdi. Fen koridorundan kestirmeden geçip arka merdivenlerden indik ve kapalı kapılar arkasında çok sağlam bateri ve gitar olaylarının döndüğü müzik odasına doğru yürüdük. Vokallerin ahenksiz armoni gibi tuhaf ve gelişigüzel olması dışında, neredeyse profesyonel gibiydiler. Geçerken Abby bateri eşliğinde birkaç dakika dans etti. Sonra kendimizi yan kapıdan dışarı atıp futbol sahalarının olduğu kısma çıktık.

Hava gerçekten çok soğuktu ve futbolcuların şort ve çıplak bacaklarla nasıl hayatta kalabildikleri konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Kızlar kapalı sahadaydı ve havada bir düzine atkuyruğu zıplıyordu. Yanlarından geçip turuncu kumkaların arasından birbirlerine futbol topları paslayarak koşan oğlanların olduğu kısma ulaştık. Abby kollarını, onları izlemek için yaslandığı çitin üstünden sarkıttı. Oğlanların çoğu futbol formalarının altına şu elastik kumaştan yapılma uzun kollu tişörtlerden giymişti ve içlerinden bazıları tekmelikler takmıştı. Hepsinde şu futbolcu baldırlarından vardı. Yani hoş bir manzara olduğu söylenebilirdi.

Koç düdüğünü çaldı ve o konuşurken bütün oğlanlar bir süre etrafına toplandı. Sonra su şişelerini elden ele geçirerek dağıldılar ve top sürmeye ve bacaklarını esnetmeye başladılar. Nick bizi görür görmez pespembe bir suratla sırtıarak yanımıza koştı. Ardından Garrett ve Bram de geldi.

“Sizi yeniden seçmeye sokmaları çok tuhaf,” dedi Abby.

“Aynen,” dedi Garrett nefes nefese. Kan ter içindeydi ve gözleri masmavi parlıyordu. “Bir tür formalite. Denebilir. Şeyi görmek için...” Nefeslenmek için duraksadı. “Bizi nereye koymak isteyeceğini.”

“Ah, tamam,” dedi Abby.

“Ne oldu? Provayı asmaya mı karar verdiniz?” dedi Nick Abby’ye gülümseyerek.

“Sayılır,” dedi Abby. “Daha çok, gidip biraz futbolcu keseyim şeklinde oldu.” Sırılarak Nick’e doğru eğildi.

“Ah, gerçekten mi?” dedi Nick.

Onları daha fazla dinlememem gerekiyormuş gibi geldi.

“Eee, iyi gidiyor mu?” dedim Garrett ve Bram’e dönerek.

“Bayağı iyi gidiyor,” dedi Garrett. Bram başıyla onay verdi.

Haftanın beş günü bu çocuklarla ögle yemeği yememe rağmen, hiçbir zaman gruptan ayrı takılmamamız çok acayipti. Keşke onları daha iyi tanısaydım. Her ne kadar Bram, Leah konusunda aklını başına alamasa da. Her şeyden önce, hem Garrett hem Bram bu eşcinsellik olayını sporculardan hiç beklemeyeceğim kadar iyi karşılaşmışlardı.

Ayrıca, Bram çok şirindi. Yani gerçekten çok şirin. Futbol formasının altına giydiği beyaz boğazlı tişörtüyle ter içindeydi ve çitin yarım metre kadar gerisinde duruyordu. Ve pek konuşmasa da çok anlamlı bakan kahverengi gözleri vardı. Ve açık kahverengi bir teni, koyu renkli yumuşacık bukleleri ve şirin, boğumlu elleri.

“Seçmede gerçekten çok berbat olursanız ne olur?” diye sordum. “Sizi takımdan atabilirler mi?”

Becky Albertalli:

“Seçme mi?” dedi Bram, usulca gülerek. Bana baktığı zaman içimde hoşnut bir sızı duydum.

“Takım seçmesi.” Kızardım. Ve ben de ona gülümsedim. Ve sonra biraz suçlu hissettim.

Mavi yüzünden. Henüz hazır olmamasına rağmen. Bilgisayar ekranındaki birkaç kelimeden ibaret olmasına rağmen.

Mesele şuydu ki erkek arkadaşımın gibi hissediyordum. Bilmiyorum işte.

Belki kış havası, belki futbolcuların baldırları yüzünden, bugün yaşanan onca şeyden sonra, aslında keyfim bayağı yerindeydi.

Otoparka gidene kadar. Çünkü Martin Addison arabama yaslanmıştı.

“Nerelerdeydin?” dedi.

Çekilmesini bekledim. Demek istediğim, içimden ona bakmak bile gelmiyordu.

“Biraz konuşabilir miyiz?” diye sordu.

“Sana söyleyecek bir şeyim yok,” dedim.

“Tamam, peki.” İç geçirdi; nefesini görebiliyordum. “Simon, ben sadece, sana ciddi bir özür borçluyum.”

Kıpırdamadan durdum.

Kollarını öne uzatıp eldivenlerinin altında parmak boğumlarını çıtlattı. “Tanrım, ben o kadar üzgünüm ki. İçeride olanlar. Böyle olacağını... Demek istediğim, insanların hâlâ böyle boktan şeyler yaptığını düşünmedim.”

“Tabii ya, kimin aklına gelirdi? Çünkü Shady Creek çok ileri görüşlüdür.”

Martin başını salladı. “Ben cidden bu kadar büyük bir olay olacağını düşünmedim.”

Buna ne diyeceğimi bile bilmiyordum.

“Bak, üzgünüm, tamam mı? Çok kızmıştım. Abby olayı yüzünden. Aklım başımda değildi. Ve sonra ağabeyim de canıma okudu ve ben sadece... kendimi bok gibi hissediyordum, tamam mı? Ve o ekran resimlerini asırlar önce sildim. Yemin ederim. Lütfen bir şey söyler misin?”

Demek istediğim, neredeyse kahkahayla gülecektim. “Ne dememi bekliyorsun?”

“Bilmiyorum,” dedi. “Ben sadece elimden geleni...”

“Pekâlâ, şuna ne dersin? Senin götün teki olduğunu düşünüyorum. Sen kocaman lanet olası bir götsün. Sakın bunların olacağını bilmiyormuşsun gibi davranmaya kalkma. Bana şantaj yaptın. Bu... Demek istediğim, lanet olası amacın bu değil miydi? Beni küçük düşürmek?”

Başını salladı ve cevap vermek için ağzını açtı ama lafı ağzına tıktım.

“Bak ne diyeceğim. Bunun büyük bir olay olmadığını söylemek gibi bir hakkın yok. Bu kahrolası büyük bir olay, tamam mı? Bunun... Bu benim olayım. Ne zaman, nerede ve kimin öğreneceğine ve nasıl söylemek istediğime karar vermek bana düşerdi.” Bir anda gırtlığıma bir yumru oturdu. “Yani, evet, bunu elimden aldın. Bir de Mavi’yi işin içine katman? Cidden? Sen rezil herifin tekisin, Martin. Demek istediğim, içimden sana bakmak bile gelmiyor.”

Ağlıyordu. Ağlamamaya çalışıyordu ama ciddi ciddi, hüngür hüngür ağlıyordu. İçim burkuldu.

Becky Albertalli:

“Şimdi, arabamdan uzaklaş,” dedim. “Ve beni rahat bırak, tamam mı?”

Başını tamam der gibi salladı, önüne eğdi ve hızla uzaklaştı.

Arabama bindim. Motoru çalıştırdım. Ve sonra hıçkırarak ağlamaya başladım.

KİMDEN: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

KİME: maviyeşil118@gmail.com

TARİH: 5 Ocak 19:19

KONU: Kar!

Mavi,

Dışarı bak! İnanamıyorum. Okula döndüğümüz ilk gün, gerçek kar taneleri. Bunun yeni bir kar kıyametine dönüşme şansı var mı? Çünkü haftanın geri kalanının tatil olması bana gerçekten ama gerçekten iyi gelecek. Tanrım, çok acayip bir gündü. Sana eşcinsel olduğumu evrene ilan etmenin kelimenin tam anlamıyla çok yorucu olduğu dışında ne diyeceğimi bilemiyorum.

Becky Albertalli:

Cidden, tamamen enkaz haldeyim.

Hiç çok öfkelendiğin için ağladığın olur mu? Ya da öfkelendiğin için suçlu hissettiğin? Lütfen bana tuhaf olmadığımı söyle.

Sevgiler,
Jacques

KİMDEN: maviyeşil118@gmail.com

KİME: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

TARİH: 5 Ocak 22:01

KONU: Cvp: Kar!

Tuhaf olduğunu düşünmüyorum. Kulağa boktan bir gün geçirmişsin gibi geliyor ve keşke düzeltmemin bir yolu olsaydı. Duygularını bastırmayı denedin mi? Oreo'nun terapi etkisi yaratabildiğini duydum. Ayrıca, burada konuşmak bana düşmez ama öfkelendiğin için gerçekten suçlu hissetmemelisin. Hele seni öfkelen-diren şey konusunda haklıysan.

Pekâlâ. Sana söylemem gereken bir şey var ve biraz can sıkıcı olabileceğini düşünüyorum. Sanırım zamanlamam daha kötü olamazdı ama aklıma başka bir yol gelmiyor; bu yüzden sıkı dur:

Jacques, kim olduğunu bildiğimden neredeyse eminim.

Sevgiler,
Mavi

SİMON, HOMO SAPIENS'E KARŞI

KİMDEN: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

KİME: maviyeşil118@gmail.com

TARİH: 6 Ocak 19:12

KONU: Gerçekten mi?

Vay canına. Tamam. Can sıkıcı değil. Ama bu büyük bir an sanki, değil mi?

Aslında, ben de senin kim olduğunu bildiğimi sanıyorum. Bu yüzden, eğlence olsun diye tahminde bulunacağım.

1. Eski bir Birleşik Devletler başkanıyla aynı adı taşıyorsun.

2. Ve bir çizgi roman kahramanıyla.

3. Çizim yapmayı seviyorsun.

4. Mavi gözlerin var.

5. Bir keresinde beni tekerlekli bir koltukta karanlık bir koridor boyunca ittin.

Sevgiler,

Jacques

KİMDEN: maviyeşil118@gmail.com

KİME: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

TARİH: 6 Ocak 21:43

KONU: Cvp: Gerçekten mi?

1. Aslında, evet.

2. Biraz gölgede kalan bir karakter ama evet.

3. Pek sayılmaz.

Becky Albertalli:

4. Hayır.

5. Kesinlikle hayır.

Üzgünüm ama bence sandığın kişi değilim.

Mavi

KİMDEN: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

KİME: maviyeşil118@gmail.com

TARİH: 6 Ocak 23:18

KONU: Cvp: Gerçekten mi?

Pekâlâ, son kısma kadar gayet iyi gittim.

Yani evet. Vay canına. Sanırım fena yanıldım. Özür dilerim, Mavi. Umarım bu, ilişkimizde tuhafılık yaratmaz.

Her neyse, belki de senin de benimle ilgili tahminin yanlıştır? O zaman ödeşiriz. Gerçi Tumblr'daki şeyi gördüğünü tahmin ediyorum. Tanrım, kendimi aptal gibi hissediyorum.

Sevgiler,

Jacques

KİMDEN: maviyeşil118@gmail.com

KİME: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

TARİH: 7 Ocak 07:23

KONU: Cvp: Gerçekten mi?

Tumblr derken, Creeksırları'nı mı kastediyorsun? Dürüst olmam gerekirse, ağustostan beri baktığımı

sanmıyorum. Ne vardı ki? Her neyse, aptal gibi hissetmene gerek yok. Ama gerçekten yanıldığımı hiç sanmıyorum.

*Jacques a dit.*⁷ Değil mi?

Mavi

7 (Fr.) Jacques der ki. (ç. n.)

Yani, evet. Dikkatsiz davrandım. Sanırım arkamda ipuçları bırakmıştım ve Mavi'nin parçaları birleştirmesine şaşırmamalıydım. Belki de birleştirmesini istemiştim.

Bu arada *Jacques a dit*, 'Simon der ki'nin Fransızcasıydı. Ve besbelli sandığım kadar akıllıca değildi. Ama Cal olayıyla her şeyi yüzüme gözüme bulaştırmıştım. Demek istediğim, yemin ederim ben lanet olası aptalın tekiydim. Aklım neredeydi, cidden bilmiyordum. Mavi-yeşil gözler ve Mavi'nin Cal olduğunu söyleyen his mi? Klasik Simon mantığıydı. Dehşet verici ve efsanevi şekilde yanılmış olmama şaşırmamalıydı.

O sabah cevap yazmadan önce tam yirmi dakika boyunca bilgisayar ekranımda Mavi'nin e-postasına baktım. Sonra da oturdum ve Nora kapımı vurana kadar tarayıcıyı yenileyip durdum. Yine de okula beş dakika erken gittik. Bu yüzden

beş dakika boyunca park halindeki arabamda oturup telefonundan e-postama bakmaya devam ettim. Demek istediğim, Tumblr paylaşımını görmemişti. Bu da bir şeydi. Aslında çok büyük bir şeydi.

Okula tam zil çalarken girdiğimde, ciddi bir sersemlik yaşıyordum. Ellerimin dolabımın kilit şifresini ezbere biliyor olması büyük şanstı çünkü beynim olay mahallini çoktan terk etmişti. İnsanlar benimle konuşuyor, ben uygun yerlerde başımı sallıyordum ama kafama hiçbir şey girmiyordu. Sanırım pikap kamyonet kullanan birkaç çocuk adımı Meni Götveren olarak değiştirmişti. Bilmiyorum. Umursadığımı bile sanmıyorum.

Aklımda sadece Mavi vardı. Sanırım bir yanım bugün bir şeyler olmasını umuyordu. Bir tür kendini gösterme. Kim olduğumu artık bilirken, Mavi'nin kimliğini açıklamadığına inanamıyordum. Bu yüzden her yerde bir şey arıyordum. Leah Fransızca dersinde bana küçük bir not kâğıdı iletti ve ondan bir mesaj olabileceği düşüncesiyle, kalbim deli gibi atmaya başladı. *Dolabının önünde buluşalım. Hazırım.* Bunun gibi bir şey. Oysa notta Fransızca öğretmenimizi bir bagete oral seks yaparken gösteren, son derece gerçekçi ve manga tarzı bir çizim vardı. Bana Mavi'yi anımsatan şeyler demişken. Sonra, tarih dersinde biri omzuma vurunca, kalbime iğneler saplandı. Ama "Şşşt, şunu bir dinle," diyen Abby'den başkası değildi.

Dinledim. Taylor, Martin'e uyluklarının arasını açmaya çalışmadığını, metabolizmasının öyle işlediğini ve bazı kızların kasten arada boşluk oluşturmaya çalıştığının farkında

Becky Albertalli:

bile olmadığını anlatıyordu. Martin başını salladı, kafasını kaşırken son derece sıkılmış görünüyordu.

“Metabolizmasına karşı koyamıyor, Simon,” dedi Abby.

“Görünüşe bakılırsa öyle.” Taylor kimliğini gizleyen, zorbalık karşıtı bir ninja olabilirdi ama hâlâ biraz korkunçtu.

Sonra Abby düşürdüğü kalemi almam için beni bir kez daha dürtünce, kalbime yine iğneler saplandı. Elimde değildi. Bir türlü yatıştıramadığım bir beklenti yüzünden içim kıpır kıpırdı.

Okul günü, olağandışı herhangi bir şey olmadan sona erince, minik bir kalp kırıklığı yaşadım. Doğum gününüzde saatler akşamın on birini gösterirken, kimsenin sizin için sürpriz parti vermediğini anladığınız zamanlar gibiydi.

Perşembe günü, prova sonrası Cal çok rahat bir tavırla biseksüel olduğundan bahsetti. Ve belki de arada bir birlikte takılabileceğimizden. Ne dediğimi hatırlamıyorum. Sanırım şaşkınlıktan ağzım bir karış açık bakakaldım. Hipster perçemli, okyanus gözlü, tatlı, ağırkanlı Cal.

Ama gerçek şuydu ki Cal, Mavi değildi.

Son zamanlarda e-postalarımın zar zor cevap yazan Mavi.

İnanılmaz bir şekilde, Cal’i ertesi gün edebiyat dersine kadar unuttum. İçeri girdiğimde, Bay Wise sınıfta değildi ve inekler huzursuzdu. Birkaç kişi Shakespeare’i tartışıyor, sonra biri bir sandalyenin üstüne çıkıp diğerinin kulağına Hamlet’in monologunu kelimenin tam anlamıyla böğürdü. Nedense kanepeler bugün özellikle kalabalıktı. Nick, Abby’nin kucağına tünemişti.

Abby başını Nick'in gövdesinin arkasından uzatıp bana seslendi. Yüzünde güller açıyordu. "Simon, ben de tam Nick'e dün provada olanları anlatıyordum."

"Evet," dedi Nick. "Tanrı aşkına, kim bu Calvin?"

Yüzüm kızararak başımı salladım. "Hiç kimse. Drama kulübünden biri."

"Hiç kimse mi?" Nick başını yana yatırdı. "Emin misin? Çünkü bu kız bana..."

Abby elini Nick'in ağzına kapayarak, "Kapa çeneni!" dedi. "Özür dilerim, Simon. Senin adına çok heyecanlandım. Sır değildi, değil mi?"

"Hayır, ama şey değildi... Bir şey olduğu yok."

"Şey, göreceğiz," dedi Abby kibirli bir gülümsemeyle.

Ona, aslında gönlümü çoktan kaptırdığımı nasıl izah edeceğimi bilemedim. Bir başkanla ve gölgede kalan bir çizgi roman karakteriyle aynı adı taşıyan, çizim yapmayı sevmeyen, gözleri mavi olmayan ve henüz tekerlekli koltukta otururken beni itmemiş birine.

Kim olduğumu anlamadan önce, benden daha çok hoşlanır gibi görünen birine.

KİMDEN: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

KİME: maviyeşil118@gmail.com

TARİH: 9 Ocak 20:23

KONU: Cvp: Gerçekten mi?

Demek istediğim, anlıyorum. Dikkatsiz davranmam, seni hazır hissetmeden kimliğini ifşa etmeye zorlamanın haksızlık olmayacağı anlamına gelmiyor. Ve inan bana, bu konuda fena halde uzmanımdır. Ama artık süper kahraman kimliğimi açık ve net biliyorsun ve ben seninkini bilmiyorum ve bu çok tuhaf, değil mi?

Başka ne diyeceğime dair en ufak bir fikrim yok. Anonim kalmak doğal olarak işimize geliyordu ve

bunu anlıyorum. Ama şimdi seni tam anlamıyla tanımak istiyorum.

Sevgiler,
Simon

KİMDEN: maviyeşil118@gmail.com
KİME: saattensaate.notadannotaya@gmail.com
TARİH: 10 Ocak 14:12
KONU: Cvp: Gerçekten mi?

Pekâlâ, Mavi de benim süper kahraman kimliğim olduğuna göre aslında benim sivil kimliğimden bahsediyorsun. Ama besbelli, bu, asıl konuya kilometrelerce uzak kalıyor. Sadece, başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Gerçekten çok üzgünüm, Simon.

Her neyse, işler istediğin gibi gidiyor gibi görünüyor. Bu yüzden, senin adına sevindim.

Mavi

KİMDEN: saattensaate.notadannotaya@gmail.com
KİME: maviyeşil118@gmail.com
TARİH: 10 Ocak 15:45
KONU: Cvp: Gerçekten mi?

İstediğim gibi mi gidiyor? Sen neden bahsediyorsun?
???

Simon

Becky Albertalli:

KİMDEN: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

KİME: maviyeşil118@gmail.com

TARİH: 12 Ocak 00:18

KONU: Cvp: Gerçekten mi?

Cidden, neden bahsettiğin konusunda en ufak bir fikrim yok çünkü hiçbir şeyin istediğim gibi gittiği falan yok.

Pekâlâ, telefonda mesajlaşmak istememeni anlıyorum. Ve yüz yüze görüşmek de istemiyorsun. Tamam. Ama artık her şeyin farklı olmasından nefret ediyorum. E-postalarımızda bile. Demek istediğim, evet, çok acayip bir durum. Sanırım söylemeye çalıştığım, beni çekici bulmamı falan gerçekten anlıyorum. Bunu mutlaka aşacağım. Ama sen pek çok açıdan en yakın arkadaşım gibisin ve seni kaybetmeyi gerçekten istemiyorum.

Bunların hiçbirisi olmamış gibi davranıp normal halimize geri dönemez miyiz?

Simon

Bu, onu düşünmekten vazgeçeceğim anlamına gelmezdi.

Bütün pazar gününü odamda sesi sonuna kadar açık Smiths ve Kid Cudi arasında gidip gelerek geçirdim ve bunun annemle babam için fazla rasgele olması umurumda bile olmadı. Kafayı istedikleri kadar yiyebilirlerdi. Bieber'ı yatağımanın üstünde yanımda oturmaya ikna etmeye çalıştım ama sürekli dolaştığı için dışarı koridora bıraktım. O zaman da içeri dönmek için sızlanmaya başladı. Müzik sesini bastırmak için, "Nora, Bieber'ı al," diye bağırdım ama cevap vermedi. Ben de mesaj çektim.

Mesajla cevap verdi: *Kendin al. Evde değilim.*

Neredesin? Başımıza yeni çıkan bu Nora'nın hiç evde olmaması olayından nefret ediyordum.

Becky Albertalli:

Ama cevap vermedi. Kendimi yataktan kalkıp anneme soramayacak kadar ağır ve bitkin hissediyordum.

Gözümü tavandaki pervaneye diktim. Madem Mavi kim olduğunu söylemiyordu o zaman ben de kendim bulurdum. Son birkaç saattir aynı ipucu listesini kafamdan geçirip duruyordum.

Adı, bir başkanla ve gölgede kalmış bir çizgi roman karakteriyle aynıydı. Yarı Yahudiydi. Dilbilgisi mükemmeldi. Midesi kolayca bulanıyordu. Bakirdi. Partilere gittiği söylenemezdi. Süper kahramanları seviyordu. Reese's çikolatalarını ve Oreo seviyordu. (Yani aptal değildi.) Anne ve babası boşanmıştı. Bir fetüsün ağabeyiydi. Babası Savannah'da yaşıyordu. Babası edebiyat öğretmeniydi. Annesi ise epidemiyologdu.

Sorun şuydu ki kimse hakkında hiçbir şey bilmediğimi yeni yeni fark ediyordum. Demek istediğim, genel olarak kimlerin bakir olduğunu biliyordum. Ama insanların anne-babalarının boşanıp boşanmadığını ya da hayatlarını nasıl kazandıklarını bilmiyordum. Yani, Nick'in anne-babası doktordu. Ama Leah'nın annesinin ne iş yaptığını bilmiyordum. Hatta hiç bahsetmediği için babasının ne ayak olduğunu da bilmiyordum. Abby'nin babasının ve erkek kardeşinin neden hâlâ Washington'da yaşadığını da bilmiyordum. Ve bunlar benim en iyi arkadaşlarımdı. Her zaman meraklı olduğumu düşünürdüm ama sanırım sadece aptalca şeyleri merak ediyordum.

Düşününce, bu gerçekten korkunçtu.

Ama faydasızdı. Çünkü şifreyi bir şekilde kırsam bile, Mavi'nin benimle ilgilenmediği gerçeğini değiştirmezdi. Kim olduğumu öğrenmişti. Ve her şey bozulduğu için ne yapacağımı bilmiyordum. Benden hoşlanmamasını anladığımı söylemiştim. Umurumda değilmiş gibi göstermeye çalışmıştım.

Ama aslında anlamıyordum. Ve kesinlikle umurumdaydı. Ve bu, cidden berbat bir şeydi.

Pazartesi günü, dolap kapağında naylon bir market torbası asılıydı ve aklıma gelen ilk şey içinde sporcuların kullandığı türde bir haya bağı olduğuydu. Sanırım zihnimde aptal sporcunun tekinin bir aşağılama ve ahmaklık nişanesi olarak bana terli haya bağını verdiğini falan canlandırmıştım. Bilmiyorum. Belki de paranoyaklaşmıştım.

Her neyse. Torbanın içindeki bir haya bağı değildi. Üstünde Elliot Smith'in *Figure 8* logosu olan pamuklu jarseden bir tişörttü. Yanında, "*Elliott'in, mümkün olsa konserlerine mutlaka gideceğini anladığını varsayıyorum,*" diyen bir not vardı.

Not mavi-yeşil elışı kâğıdına tamamen dik harflerle yazılmıştı; en ufak bir eğiklik bile yoktu. Ve elbette Elliott'ın ikinci T'sini unutmamıştı. Çünkü o Mavi'ydi. Unutmazdı.

Tişört medium bedendi ve eski giysilere has bir yumuşaklığı vardı; her şeyiyle tamamen ve müthiş bir şekilde kusursuzdu. Bir anlık bir çılgınlıkla, hemen tuvalete gidip üzerime giymeyi düşündüm.

Ama kendimi tuttum. Çünkü hâlâ tuhaftı. Çünkü Mavi'nin kim olduğunu hâlâ bilmiyordum. Ve beni bu tişörtün

Becky Albertalli

içinde görmesi düşüncesi nedense biraz utanmama neden oluyordu. Bu yüzden tişörtü düzgün bir şekilde katlayıp torbasına yerleştirdim ve torbayı dolabıma kaldırdım. Sonrasında bütün günü içim kıpır kıpır, mutlu bir sersemlikle geçirdim.

Ama sonra prova saati gelince, ani bir sismik kayma oldu. Ne olduğunu bile anlamadım. Cal'le ilgili olsa gerekti. Tam ben içeri girerken o da tuvalete gitmek için oditoryumdan çıkıyordu ve kapıda bir an durdu. Birbirimize gülümser gibi baktık ve ikimiz de yürümeye devam ettik.

Önemli bir şey değildi. Bir saniye bile sürmemiştii. Ama göğsümde bir öfke patlaması başladı. Demek istediğim, öfkemi fiziksel olarak hissedebiliyordum. Ve hepsi Mavi lanet olası korkağın teki olduğu içindi. Dolabımın kapağına lanet olası bir tişört asıyordu ama bana şahsen yaklaşacak yüreği yoktu.

Her şeyi mahvetmişti. Bir yanda belki de benden hoşlanan muhteşem perçemli şirin ötesi bir çocuk vardı ve bunun bana hiçbir faydası yoktu. Cal'le asla takılmayacaktım. Muhtemelen hiçbir zaman bir erkek arkadaşım olmayacaktı. Gerçek olmayan birine âşık olmamaya çabalamakla meşguldüm.

Haftanın kalan kısmı yorucu bir bulanıklık halinde geçti. Artık her akşam fazladan bir saat prova yaptığımız için akşam yemeklerimi mutfak tezgâhının başında, ders kitaplarıma kırıntı dökmemeye çalışarak ayakta yiyordum. Babam beni bu hafta özlediğini söyledi. Aslında *The Bachelor*'ı kaydetmek zorunda kaldığı için üzüldüğünü söylemeye çalışıyordu. Mavi'den hiç ses çıkmamıştı. Ben de e-posta yazmamıştım.

Sanırım cuma büyük gün olacaktı. Açılış gecesine bir hafta kalmıştı ve gün içinde *Oliver'*ı iki kez kostümlü oynayacaktık. Sabah birinci ve son sınıflara, öğleden sonra ikinci ve üçüncü sınıflara. Hazırlanmak için okula bir saat erken gelmemiz gerekeceği için, Nora da oditoryumda pinekleme zorunda kaldı. Ancak Cal onu işe koştu ve Nora avlu duvarlarına, Mark Lester'ın film versiyonundan görüntülerin ve oyuncu kadrosu ve sahne arkası ekibin süper büyütülmüş bir listesinin yanına, oyuncu kadrosunun fotoğraflarını yapıştırmaktan hoşnut görünüyordu. Sahne arkasına kaosu olabilecek en iyi hali hâkimdi. Sahne donanımlarında eksikler vardı ve insanlar kostümlerini kısmen giymiş bir halde ortalıkta dolaşırken, Creekwood'un müzik dehaları orkestra çukurunda uvertür parçasını prova ediyordu. Oyunu ilk kez orkestrayla sahneleyecektik ve onları duymak bile, her şeyin çok daha gerçek görünmesine neden oluyordu. Çoktan giyinip makyajını yapmış Taylor sahnenin arka kısmında kendi icadı olan tuhaf bir ses ısıtma çalışması yapıyordu. Martin sakalını bulamıyordu.

Üç kostümünden ilkinin giydim. Yulaf rengine, üstümden dökülen biçimsiz bir gömlek, belden büzgülü bol bir pantolon ve çıplak ayaklar. İki kız dağınık göstermek için saçlarımın arasına bir şeyler yerleştirdi; yaptıkları bir zürafaya topuklu ayakkabı giydirmekten farksızdı. Ve bana eyeliner sürmem gerekeceğini söylediler ki bundan kesinlikle nefret ederdim. Lenslerimi takmamı istemeleri yeterince kötüydü.

Bana eyeliner sürmesi konusunda güvenebileceğim tek insan olan Abby, beni kızların soyunma odasındaki pencerenin

Becky Albertalli:

yanında duran bir sandalyeye oturttu. Orada olmam kızların hiçbirinin umurunda değildi ve bunun eşcinselliğimle hiçbir alakası yoktu. Soyunma odaları genelde herkese açık yerlerdi ve mahremiyetini önemseyenler, üstünü tuvalette değiştirirdi.

“Kapa,” dedi.

Gözlerimi kapadım ve Abby parmak uçlarının yumuşak bir dokunuşuyla gözkapağımı çekti. Ardından gözüme çizgi çiziliyormuş gibi bir gıdıklanma hissi geldi çünkü şaka yapmıyorum, eyeliner denen şey aslında lanet olası bir kalem şeklindeydi.

“Aptal gibi mi görünüyorum?”

Abby, “Alakası yok,” dedi. Ve bir an sustu.

“Sana bir sorum var.”

“Evet?”

“Baban neden Washington’da?”

“Şey, hâlâ iş arıyor.”

“Ya,” dedim. Sonra, “O ve erkek kardeşin buraya taşı-nacak mı?” diye sordum.

Abby parmak ucunu gözkapağımın üstünden kaydırdı.

“Babam evet, eninde sonunda,” dedi. “Ağabeyim Howard’da birinci sınıfta.”

Sonra diğer gözkapağımı parmak ucuyla çekip gerdi ve boyamaya başladı.

“Bunu bilmediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum,” dedim.

“Neden aptal gibi hissedesin? Sanırım hiç bahsetmedim.”

“Ama ben hiç sormadım.”

En kötü kısmı gözümün altını boyamasıydı çünkü gözümü açık tutmam gerekiyordu, kalem iç kısmından geçiyordu ve ben gözüme bir şey değmesinden acayip nefret ederdim.

“Sakın gözünü kırpma,” dedi Abby.

“Elimden geleni yapıyorum.”

Abby’nin dudaklarının arasından dilinin ucu görünüyordu ve vanilya özü ve bebek pudrası gibi kokuyordu.

“Pekâlâ. Bana bak.”

“Bitti mi?” diye sordum.

Durup beni süzdü. “Sayılır.” Sonra bir ninja gibi pudra ve fırçalarla üstüme saldırdı.

“Vay canına,” dedi yanımdan geçen Brianna.

“Biliyorum,” dedi Abby. “Simon, sakın yanlış anlama ama saçma bir şekilde seksi görünüyorsun.”

Başımı aynaya doğru çok hızlı çevirdiğim için, az kalsın sarsıntı geçirecektim.

Abby arkamdan sırtarak, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Tuhaf görünüyorum,” dedim.

Biraz gerçeküstüydü. Yüzümün gözlüksüz haline zaten hiç alışık değilim ve eyeliner eklenince genel etki şu olmuştu: GÖZLER.

Abby kendi kendine, “Cal görene kadar bekle,” diye mırıldandı.

Başımı hayır der gibi salladım. “Bence hiç...”

Ama düşüncemi tamamlayamadım. Gözlerimi kendimden alamıyordum.

Becky Albertalli:

Her ne kadar son sınıfların büyük kısmı bunu iki saat daha uyuma fırsatı olarak kullansa da günün ilk performansı şaşırtıcı derecede sorunsuz geçti. Ancak birinci sınıfların birinci ve ikinci dersi kaçırdıkları için bayağı enerjik olması, onları gelmiş geçmiş en çılgınlık derecesinde muhteşem izleyici kitlesine dönüştürdü. Bütün haftanın yorgunluğu kayboldu ve adrenalin, kahkaha ve alkışla enerji yüklendim.

Kostümlerimizi çıkardık. Bayan Albright bize bazı uyarılarda bulunurken, hepimiz gerçekten mutlu ve son derece coşkuluyduk. Sonra tiyatroda olmayan sivillerle birlikte, her zamanki gibi öğle yemeği yemek üzere serbest bırakıldık. Sahne makyajımla öğle yemeğine gitmek konusunda biraz heyecanlıydım. Tek nedeni sözüm ona saçma çekiciliğim değildi. Grubun bir parçası olarak ortaya çıkmak müthiş bir duyuydu.

Leah göz makyajı olayına takıntılıydı. “Aman Tanrım, Simon.”

“Beğendin mi?” dedi Abby.

Biraz utandığımı hissettim. Şirin Bram’ın bana bakması tuz biber olmuştu.

“Gözlerinin bu kadar gri olduğunu hiç fark etmemiştim,” dedi Leah. Hayretle Nick’e döndü. “Sen biliyor muydun?”

“Bilmiyordum,” dedi Nick.

“Kenarları koyu griye çalıyor,” dedi Leah. “İç kısımları daha açık renk; gözbebeklerinin etrafı neredeyse gümüş rengi. Ama koyu gümüş.”

“Grinin elli tonu,” dedi Abby.

“İğrenç,” dedi Leah ve Abby’yle birbirlerine gülümsediler.

Mucize gibi bir şeydi.

Öğle yemeğinden sonra, Bayan Albright bize ne kadar muhteşem olduğumuzu hatırlatabilsin diye oditoryumda yeniden bir araya geldik. Sonra ilk sahnenin kostümlerini tekrar giymek için sahne arkasına yöneldik. Bu kez zamanımız biraz kısıtlıydı ama sanırım bu telaş hoşuma gidiyordu. Orkestra tekrar ısındı ve ikinci ve üçüncü sınıflar yerlerini alırken, salondan sesler yükselmeye başladı.

Bu gösteri için daha heyecanlıyım. Çünkü kendi sınıfım izleyecekti. Çünkü Mavi de aralarında olacaktı. Ona ne kadar kızgın olsam da seyircilerin arasında olma fikri yine de hoşuma gidiyordu.

Abby'nin yanında durup perdenin arasındaki boşluktan izleyicilere baktım. Abby oditoryumun sol tarafını işaret ederek, "Nick orada," dedi. "Ve Leah. Morgan ve Anna da hemen arkalarında."

"Birazdan başlamamız gerekmiyor mu?"

"Bilmem," dedi Abby.

Omzumun üstünden arkama, Cal'in bir masaya konuşlandığı kanat kısmına baktım. Kulaklık ve ağzının önüne doğru kıvrılan bir mikrofon takmıştı ve tam şu anda çatık kaşlarla, başını sallıyordu. Sonra ayağa kalkıp oditoryuma doğru yürüdü.

Tekrar seyirciye döndüm. Salonun ışıkları hâlâ açıktı ve insanlar koltukların sırt kısımlarına çıkmış salonun içinde birbirlerine sesleniyorlardı. Birkaç kişi buruşturup top yaptıkları programları tavana doğru atıp tutuyordu.

Becky Albertalli

“İzleyici bizi bekliyor,” dedi Abby yarı karanlığa doğru sırtarak.

Sonra bir el omzuma dokundu. Bayan Albright’tı.

“Simon, bir dakika benimle gelir misin?”

“Elbette,” dedim. Abby’yle birbirimize bakıp omuz silkedik.

Bayan Albright’ın peşinde, Martin’in bir plastik sandalyeye yayıldığı ve sakalının ucunu parmağına doladığı soyunma odasına girdim.

“Geç, otur.” Bayan Albright kapıyı arkamızdan kapadı. Martin bana, neler oluyor, diyen bir bakış attı.

Görmezden geldim.

“Az önce bir şey oldu,” dedi Bayan Albright ağır ağır. “Önce sizinle konuşmak istedim. Bilmeye hakkınız olduğunu düşünüyorum.”

Daha o anda içimde tatsız bir his uyandı. Bayan Albright bir an boşluğa baktıktan sonra, gözlerini kırıştırarak aramıza döndü. Çok bitkin görünüyordu. “Biri avludaki oyuncu kadrosu listesiyle oynamış,” dedi. “Ve ikinizin karakterlerinizin isimlerini uygunuz bir şeye değiştirmiş.”

Martin, “Neye?” diye sordu.

Ama ben hemen anladım. Martin, Fagin’i oynuyordu. Ben de listede “Fagin’in oğlu” olarak geçiyordum. Bir dâhinin isimlerimizin üstünü çizip yerine aşağılayıcı laflar yazdığını tahmin ediyordum.

Jetonu bir dakika kadar sonra düşen Martin, “Hıı,” dedi. Birbirimize baktık, Martin gözlerini devirdi ve bir an yine arkadaşımız gibi oldu.

“Evet. Bir de çizim var. Her neyse,” dedi Bayan Albright. “Cal şu anda listeyi kaldırıyor ve birazdan, sevgili sınıf arkadaşlarınıza iki çift laf etmek için dışarı çıkacağım.”

Martin elleri yanaklarında, “Gösteriyi iptal mi ediyorum?” diye sordu.

“Etmemi ister miydiniz?”

Martin bana baktı.

“Hayır. Sorun değil. İptal etmeyin.” Kalbim hızla çarpıyordu.

Sanki... Bilmiyorum. Bunları düşünmek istemiyordum. Ama emin olduğum bir şey varsa o da Mavi'nin bu oyunu izlememesinin beni kahredeceğiydi.

Keşke bir önemi olmasaydı.

Martin yüzünü ellerinin arasına gömdü. “Çok ama çok üzgünüm, Spier.”

“Kes şunu.” Ayağa kalktım. “Tamam mı? Kes.”

Sanırım bu işten acayip sıkılmaya başlamıştım. Beni etkilemesine izin vermemek için gayret ediyordum. Aptal insanların bana aptal isimler takmasına ve hakkımda ne düşündüklerine aldırmamalıyım. Ama hep aldırımtım. Abby kolunu omzuma sardı ve Bayan Albright'ın sahneye çıkmasını kanattan izledik.

“Merhaba,” dedi mikrofona. Elinde bir defter vardı ve gülümsemiyordu. Azıcık bile.

“Bazılarınız beni tanır. Adım Bayan Albright, tiyatro öğretmeniyim.”

İzleyicilerden biri manidar bir ıslık çaldı ve birkaç kişi kıkırdadı.

Becky Albertalli:

“Hepinizin buraya muhteşem bir oyunun ön gösterimini izlemek için toplandığınızı biliyorum. Harika bir oyuncu kadromuz ve ekibimiz var ve başlamak için sabırsızlanıyoruz. Ama o kısma geçmeden önce, birkaç dakikamızı Creekwood’un zorbalık politikasını birlikte gözden geçirmeye ayırmamızı istiyorum.”

“Gözden geçirme” ve “politika” sözcüklerinde insanları susturan bir şey vardı. Salonda sadece alçak sesli mırıltılar ve koltuklara sürtünen kot pantolonların hışırtısı duyuluyordu. Biri tiz bir kahkaha attı, bir diğeri “SESSİZLİK!” diye bağırdı. Ardından birkaç kişi kıkırdadı.

“Beklerim,” dedi Bayan Albright. Gülüşmeler yatışınca, defteri havaya kaldırdı. “Bunu tanıyan var mı?”

“Günlüğünüz mü?” dedi ikinci sınıftan götün teki.

Bayan Albright onu duymazdan geldi. “Hepinizin sene başında okuyup imzalamış olmanız gereken Creekwood elkitabı.”

Bir anda herkes dinlemeyi bıraktı. Tanrım. Öğretmen olmak cidden berbat bir şeydi. Sahne gerisinde, etrafım kızlarla çevrili bir halde yere bağdaş kurmuştum. Bayan Albright biraz konuştu, sonra elkitabından bir şeyler okudu, sonra biraz daha konuştu. Sıfır toleransla ilgili bir şey söyleyince, Abby elimi sıktı. Zaman geçmek bilmiyordu. Artık beynim tamamen boşalmış gibiydi.

Bir süre sonra Bayan Albright sahne arkasına geri döndü ve elkitabını bir sandalyeye çarparak bıraktı. “Haydi başlayalım,” dedi. Gözlerinde ürkütücü bir kararlılık vardı.

Salonun ışıkları kısılmaya başladı ve orkestra çukurunda uvertürün ilk notaları yükseldi. Kanattan çıkıp sahneye geçtim. Bütün uzuvlarım külçe gibiydi. Eve gitmek, iPod'umla yatağıma kıvrılmak istiyordum. Ama perde açılmaya başladı.

Ve ben ilerlemeye devam ettim.

Ancak daha sonra, soyunma odasında kafama dank etti.

Martin Van Buren. Kahrolası sekizinci başkanımız.

Ama bu olacak şey değildi. İmkânsızdı.

Islak havlum yere düştü. Etrafımda kızlar şapkalarını çıkarıp saçlarını açıyor, yüzlerini sabun köpüğüyle ovalıyor ve giysi kılıflarının fermuarlarını çekiyordu. Bir yerlerde bir kapı açıldı ve tiz bir kahkaha duyuldu.

Beynimin çarkları hızla dönüyordu. Martin hakkında ne biliyordum? Mavi hakkında ne biliyordum?

Martin'in akıllı biri olduğu belliydi ama Mavi olacak kadar akıllı mıydı? Martin'in yarı Yahudi olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Demek istediğim, olabilirdi. Tek çocuk değildi ama o konuda yalan söylemiş olabilirdi.

Bilmiyordum. Bilmiyordum. Hiç mantıklı gelmiyordu. Çünkü Martin eşcinsel değildi.

Ama sonuçta birileri olduğunu düşünüyordu. Gerçi muhtemelen bana ibne diyen adsız bir götün sözüyle yargıya varmamalıydım.

Kapının girişinde beliren Abby, “Simon, hayır!” dedi. “Ne?”

“Silmişsin!” Bir süre yüzüme baktım. “Sanırım hâlâ biraz görünüyor.”

“Aptalca çekiciliğimden mi bahsediyorsun?” dedim. Güldü.

“Dinle. Nick’ten mesaj geldi; bizi otoparkta bekliyor. Bu akşam seni dışarı çıkarıyoruz.”

“Ne?” dedim. “Nereye?”

“Henüz ben de bilmiyorum. Ama bu hafta sonu annem Washington’da olacak; yani ev ve araba bana kaldı. Yani geceyi Suso hava sahasında geçireceksin.”

“Yani sizde mi kalacağız?”

“Evet,” dedi. Makyajını sildiğini ve dar kot pantolonunu giydiğini o zaman fark ettim. “Haydi git, kız kardeşini bırak. Başka ne yapman gerekiyorsa onları da hallet.”

Aynaya baktım ve saçlarımı yatırma çabasına girdim. “Nora otobüse bindi bile,” dedim ağır ağır. Tuhaftı. Aynadaki Simon hâlâ lensliydi. Hâlâ neredeyse tanınmaz haldeydi. “Bunu neden yapıyoruz demiştin?”

“Çünkü ilk kez provamız yok,” dedi yanaklarıma basıtırarak. “Ve çünkü sen tuhaf ve boktan bir gün geçirdin.”

Az kalsın gülecektim. Hem de ne garip bir gündü.

Becky Albertalli:

Otoparka çıkana kadar konuşup planlar sıraladı ama ben sözlerinin birini bile duymadım. Kafam Martin konusuna takılmıştı. Aklım almıyordu.

Eğer öyleyse, ağustos ayında Tumblr'daki eşcinsel olmakla ilgili o yazıyı Martin yazmış demekti. Son beş aydır her gün e-postalaştığım kişi de Martin'di. İnanmak işten değildi ama şantaj olayını açıklayamıyordum. Martin gerçekten eşcinselse, Abby'yi neden işin içine katmıştı?

"Bence akşamüstünü Little Five Points'te geçirmeliyiz," dedi Abby. "Sonra da kesinlikle şehir merkezine gidiyoruz."

"Kulağa hoş geliyor," dedim.

Hiç mantıklı gelmiyordu.

Ama sonra Waffle House'taki akşamüstlerini ve geç saatlere kadar süren provaları ve her şey darmadağın olmadan önce, ondan gerçekten hoşlanmaya başladığımı düşündüm. İçinde arkadaşlık da barındıran bir şantaj. Belki de bütün amaç buydu.

Hiçbir zaman benden hoşlandığına dair bir titreşim almamam dışında. Bir kere bile. Hayır, olamazdı. Martin, Mavi olamazdı. Tabii eğer... Ama hayır.

Çünkü bir şaka olamazdı. Mavi bir şaka olamazdı. Böyle bir ihtimal bile yoktu. Kimse bu kadar acımasız olamazdı. Martin bile.

Nefesimi kontrol etmekte zorlanıyordum.

Şaka olamazdı çünkü şakaysa ne yapardım hiç bilmiyordum.

Şaka olduğunu aklımdan bile geçiremezdim. Tanrım. Üzgünüm ama yapamazdım.

Yapmayacaktım.

Nick okulun önünde bekliyordu. O ve Abby birbirlerini yumruklarını vurarak selamladılar. “Onu kaptım,” dedi Abby.

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Nick. “Eve gidip eşyalarımızı alıyoruz, sonra sen bizi alıyorsun, öyle mi?”

“Plan bu,” dedi Abby. Sırt çantasını ön tarafa çekip en küçük cebinin fermuarını açtı ve araba anahtarını çıkardı. Sonra başını yana yatırdı. “Leah’yla konuştunuz mu?”

Nick ve ben birbirimize baktık.

“Henüz değil,” dedi Nick. Tadı kaçmış gibiydi. Biraz karmaşık bir durumdu çünkü Leah’yı çok sevmekle birlikte, varlığının her şeyi değiştireceğini düşünüyordu. Huysuz olacak ve Nick ve Abby konusunda homurdanıp duracaktı. Şehre gitmek konusunda da tuhaf davranacaktı. Nasıl tarif edeceğimi bilmiyordum ama bazen Leah’nın sıkılganlığı bulaşıcı olabiliyordu.

Ama Leah dışlanmaktan nefret ederdi.

Nick bakışlarını yere indirerek dikkatle, “Sadece üçümüz olabiliriz,” dedi. Bu konuda bok gibi hissettiğini görebiliyordum.

“Tamam,” dedim.

“Tamam,” dedi Abby. “Gidelim.”

Yirmi dakika sonra, ayaklarımın dibinde bir kitap yığınıyla Abby’nin annesinin arabasının arka koltuğundaydım.

“İstedğin yere koy,” dedi Abby dikiz aynasından benimle göz göze gelerek. “Annem onları beni almak için beklerken okuyor. Ya da arabayı ben kullandığımda.”

Becky Albertalli

“Vay canına. Benim, telefonda bir şeyler okurken bile midem kalkıyor,” dedi Nick.

“Miden bulanıyor,” dedim ve içim buruldu.

“Bak sen, Bay Dilbilimci konuştu.” Nick bana sırtlamak için koltuğunda arkaya döndü.

Abby 285. Bulvar’a hiç zorlanmadan girdi. Gergin bile görünmüyordu. Açık ara aramızdaki en iyi sürücü olduğunu fark ettim.

“Nereye gittiğimizi biliyor musun?”

“Biliyorum,” dedi Abby, Zesto’nun park yerine girerken. Ben Zesto’ya hiç gitmezdim. Demek istediğim, Atlanta’nın içine neredeyse hiç gelmezdim. İçerisi sıcak ve gürültülüydü ve acı soslu sosisliler, burgerler ve bunun gibi şeyler yiyen insanlarla doluydu. Ama dürüst olmam gerekirse, ocak ayı olması umurumda değildi. Oreo parçacıklı dondurma aldım ve yediğim on dakika boyunca, neredeyse yeniden normal hissettim. Arabaya döndüğümüzde güneş batmaya başlamıştı. Sonra Junkman’s Daughter’a gittik. Aurora Coffee’nin hemen yanındaydı.

Ama ben Mavi’yi düşünmüyordum.

Mavi’nin Martin olduğunu gerçekten düşünemezdim.

Hava kararsa da vakit henüz geç olmadığı için, Abby ve Nick beni görünüşe bakılırsa eşcinsellikle ilgili bir sürü şey bulunduran feminist bir kitapçıya götürmek istedi. Rafların arasında dolaştık ve Abby bana göstermek için resimli LGBT kitapları seçerken, Nick ne yapacağını bilemiyormuş gibi ortalıkta dolaşıyordu. Abby bana eşcinsel penguinler hakkında bir kitap aldı. Sonra bir süre daha sokakta yürüdük. Ama

hava soğuyor, karnımız acıkıyordu. Bu yüzden tekrar arabaya doluşup şehir merkezine gittik.

Abby nereye gideceğimizi bilir gibiydi. Bir ara sokağa saptı ve çocuk oynucağıymış gibi zorlanmadan paralel park etti. Sonra hızlı adımlarla köşeye yürüyüp anayola çıktık. Nick ince ceketini içinde titriyordu. Abby gözlerini devirerek, “Georgia bebesi,” dedi. Sonra kolunu ona sardı ve yürürlerken kolunu aşağı yukarı hareket ettirerek ovalamayı sürdürdü.

Sonunda Juniper Caddesi üzerinde Webster’s diye bir yere varınca, “İşte geldik,” dedi. Noel ışıkları ve gökkuşağı flamalarıyla süslenmiş büyük bir avlusu vardı ve avlu boş olmasına rağmen, park alanı ağzına kadar doluydu.

“Eşcinsel barı falan mı?” diye sordum.

Abby ve Nick aynı anda sırttı.

“Tamam,” dedim. “Ama içeri nasıl gireceğiz?” Ben bir metre yetmiş santimdim, Nick’in sakalları çıkmıyordu ve Abby’nin bir kol dolusu arkadaşlık bilekliği vardı. Kendimizi yirmi bir yaşında diye yutturmamız mümkün değildi.

“Burası bir restoran,” dedi Abby. “Akşam yemeği yiyeceğiz.”

Webster’s’in içi eşarplar, ceketler ve daracık kot pantolonlar giymiş erkeklerle doluydu. Hepsi çok şirin ve baş döndürücü, çoğu pirsingliydi. Arka tarafta bir bar vardı, hip-hop çalıyordu ve garsonlar ellerinde yarım litrelik bira bardakları ve tavuk kanatlarıyla kalabalığın arasından ancak yan dönerek geçebiliyordu.

Yer gösterici, “Sadece üçünüz müsünüz?” diye sorarken, eli omzumda sadece bir saniye durdu ama içimin pır pır etmesine yetti. “Bir dakikadan fazla sürmez, tatlım.”

Becky Albertalli:

Kenara çekildik. Nick bakmak için bir mönü aldı; mönüdeki her şey kinayeliydi. Sosisler. Lezzet topları. Abby kıkırdamasına engel olamıyordu. Kendime buranın sadece bir restoran olduğunu anımsatmak zorunda kaldım. V yakalı dar bir tişört giymiş seksi bir adamla kazara göz göze geldim ve hemen gözlerimi kaçırdım ama kalbim deli gibi atıyordu.

“Tuvalete gidiyorum,” dedim çünkü burada durmaya devam edersem infilak edeceğimden adım gibi emindim. Tuvalet barın arka tarafında küçük bir koridorun sonundaydı ve oraya ulaşmak için kalabalığın arasına dalmak zorunda kaldım. Çıktığımda, kalabalık daha da artmıştı. Ellerinde biralar olan ve dans eder gibi görünen iki kız, kahkahalarla gülen bir grup erkek ve içkilerini ya da birbirlerinin elini tutan bir sürü insan vardı.

Biri omzuma dokundu. “Alex?”

Döndüm. “Ben Alex...”

“Sen Alex değilsin,” dedi adam. “Ama saçların Alex saçı.” Sonra elini uzatıp parmaklarını saçlarımin arasına daldırdı.

Bir bar taburesinde oturuyordu ve benden çok büyük görünmüyordu. Benimkinden çok daha açık bir tonda, sarı saçları vardı. Draco sarısı. Polo yakalı bir tişört ve normal bir kot pantolon giymişti ve çok şirindi. Sanırım sarhoştı.

Bar taburesinden kayarak inerken, “Adın ne, Alex?” dedi. Ayaktayken benden neredeyse bir kafa uzundu ve deodoran kokuyordu. Aşırı derecede beyaz dişleri vardı.

“Simon,” dedim.

“Bizim Simon bir turta ustasına rastlamış.”⁸ Kıkırdadı. Kesinlikle sarhoştı.

“Ben Peter,” dedi. Aklıma *Peter Peter Balkabağı Yer*⁹ geldi.

“Kıpırdama,” dedi. “Sana bir içki ısmarlayayım.” Elini dirseğıme koydu, bara döndü ve bir anda kendimi içi yeşil bir şeyle dolu basbayağı bir martini kadehi tutarken buldum. “Tadı elma gibidir,” dedi Peter.

Bir yudum aldım. Çok kötü değildi. “Teşekkürler,” dedim ve midemdeki kıpırtı bütün vücuduma yayıldı. Bilmiyorum. Her şey benim normalimden o kadar farklıydı ki.

“İnanılmaz gözlerin var,” dedi Peter bana gülümseyerek. O sırada hızlı bir parça çalmaya başladı. Peter bir şey daha söylemek için ağzını açtı ama sözleri gürültülü müzikte kayboldu.

“Ne?”

Bir adım yaklaştı. “Öğrenci misin?”

“Ah,” dedim. “Evet.” Kalbim hızlandı. İçkilerimiz birbirine geçecek kadar yakınımda duruyordu.

“Ben de. Emory’deyim. Üçüncü sınıfta. Bir dakika.” Bardağının geri kalanını tek bir yudumda bitirip tekrar bara döndü. Başımı arkaya çevirip kalabalıkta Nick ve Abby’yi aradım. Salonun karşı tarafında bir masaya yerleştirilmişlerdi ve biraz huzursuz bakışlarla beni izliyorlardı. Abby baktığımı görünce çılgın gibi el salladı. Ben de sırtıarak el salladım.

Ama sonra Peter’in eli yeniden kolumun üstüne indi ve bana soğuk algınlığı ilacı gibi parlak turuncu bir şeyle dolu

8 İngilizce bir çocuk şarkısının ilk satırı. (ç. n.)

9 Bir başka çocuk şarkısından bir satır. (ç. n.)

Becky Albertalli

bir bardak uzattı. Sıvı C vitaminine benziyordu. Ancak henüz elmalı içeceğimin sadece yarısını bitirmiştim. Geri kalan yarısını tek yudumda kafaya diktim ve boş bardağı ona geri verdim. Sonra Peter C vitamini şatını benimkine vurdu ve bir seferde dibini getirdi.

Ben de kendiminkinden bir yudum aldım; tadı portakallı gazozu benziyordu. Peter gülererek parmak uçlarımı çekti. “Simon,” dedi. “Daha önce hiç şat yaptın mı?”

Başımı hayır der gibi salladım.

“Ayy, pekâlâ. Başını arkaya yatır ve sadece...” Kendi boş bardağıyla nasıl yapılacağını gösterdi. “Tamam mı?”

“Tamam,” dedim ve o sıcacık mutluluk hissinin içime yayıldığını hissettim. Şatı iki yudumda, hiç tükürmeden içmeyi başardım. Peter’a sııttım. Bardağı elimden alıp diğer elimi de tuttu ve parmaklarını benimkilere kenetledi.

“Şirin Simon,” dedi. “Nerelisin?”

“Shady Creek,” dedim.

“Pekâlâ,” dedi. Belli ki Shady Creek’i daha önce hiç duymamıştı ama gülümsedi ve bar taburesine geri oturup beni kendine doğru çekti. Gözlerinin fındık kabuğunu andıran rengi hoşuma gitti. Artık konuşmak daha kolaydı, hatta konuşmamaktan daha kolaydı. Söylediğim her şey yerindeydi. Peter başını sallıyor, gülüyor ve avuç içlerimi sıkıyordu. Ona, bakmamaya özen gösterdiğim Abby ve Nick’ten bahsettim. Çünkü onlara ne zaman baksam, beni gözleriyle azarlıyorlardı. Sonra Peter da bana arkadaşlarından bahsetti ve “Ah, Tanrım,” dedi. “Arkadaşarımla tanışmalısın. Alex’le tanışmalısın.”

Böylece, ikimize birer C vitamini şatı daha aldı, sonra elimi tutup beni odanın köşesindeki büyük yuvarlak masaya götürdü. Peter'ın arkadaşları çoğu erkeklerden oluşan büyük bir gruptu ve hepsi birbirinden şirindi. Artık her şey dönüyordu. "Bu Simon," dedi Peter, kolunu belime atıp bana yandan sarılarak. Herkesi tanıştırdı ama ben Alex dışında bütün isimleri anında unuttum. Peter onu, "İkizinle tanış," diye takdim etti. Fakat biraz aklım karışmıştı çünkü Alex bana hiç benzemiyordu. Demek istediğim ikimiz de beyazdık. Ama sözüm ona benzer saçlarımız bile çok farklıydı. Alex'in saçlarına özellikle dağınık bir hava verilmişti. Benimkilerse kendiliğinden dağınıktı. Fakat Peter bir ona bir bana bakıp kıkırdamayı sürdürdü. Sonra biri bana sandalye açmak için bir başkasının kucağına oturdu ve biri elime bir bira tutuşturdu. Demek istediğim, her yer içki kaynıyordu.

Peter'ın arkadaşları gürültücü ve komik insanlardı ve o kadar çok güldüm ki hıçkırmaya başladım ama neye güldüğümü bile hatırlayamaz olmuştum. Peter koluyla omzumu sıkıca sarmıştı ve bir anda durduk yerde eğilip yanağımlı öptü. Şu tuhaf diğer evrende gibiydim. İnsanın erkek arkadaşının olması böyle bir şeydi demek. Sonra bir şekilde Martin'i, e-postaları ve bana nasıl şantaj yaptığını anlatmaya başladım. Şimdi düşününce, bayağı komik bir hikâyeydi. Herkes gülmekten kırılırken, masadaki kızlardan biri, "Ah, Tanrım, Peter, Tanrım. Çok şirin bir şey," dedi. Müthiş bir duyguydu.

Ama sonra Peter bana doğru eğildi ve dudaklarını kulağıma iyice yaklaştırarak, "Lisede misin?" diye sordu.

"Üçüncü sınıftayım," dedim.

Becky Albertalli:

“Lisede?” diye tekrarladı. Kolu hâlâ belimdeydi. “Kaç yaşındasın?”

Biraz mahcup hissederek, “On yedi,” diye fısıldadım.

Bana baktı ve başını iki yana salladı. “Ah, tatlım,” dedi hüzünlü bir gülümsemeyle. “Hayır. Hayır.”

“Hayır mı?” dedim.

“Buraya kiminle geldin? Arkadaşların nerede, şirin Simon?”

Nick ve Abby’yi işaret ettim.

“Ah,” dedi.

Ayağa kalkmama yardım etti, elimi tuttu. Oda dalgalanıyordu ama kendimi bir şekilde bir sandalyede buldum. Abby’nin yanında, Nick’in karşısında ve el sürülmemiş bir çizburgerin önünde. Soğumuş ama tamamen sade ve yeşilliksiz mükemmelliği içinde, yanında bolca kızarmış patates olan bir çizburger. “Hoşça kal, şirin Simon,” dedi Peter, beni kucaklayıp alnımdan öperken. “Git, on yedi yaşını yaşa.”

Sonra sendeleyerek uzaklaştı. Abby ve Nick gülmek ile paniğe kapılmak arasında kalmış gibi bakıyorlardı. Aman Tanrım. Onları seviyordum. Demek istediğim, onları cidden seviyordum. Ve içim biraz dalgalıydı.

Nick, “Ne kadar içtin?” diye sordu.

Parmaklarımla saymaya çalıştım.

“Unut gitsin. Bilmek istemiyorum. Bir şeyler ye.”

“Burayı sevdim,” dedim.

Abby ağzıma bir patates kızartması tıkarken, “Belli oluyor,” dedi.

• • •

“Ama dişlerini gördünüz mü?” diye sordum. “Gördüğüm en beyaz dişlerdi. Bahse girerim şu şeylerden kullanıyordur. Şu Crest şeylerinden.”

“Whitestrips de olabilir,” dedi Abby. Kolunu belime sarmıştı ve Nick de diğer belime sarılmıştı. Yani aynı belime demek istiyorum. Ben de kollarımı omuzlarına atmıştım çünkü onları ACAYİP DERECEDE ÇOK seviyordum.

“Kesinlikle, Whitestrips,” dedim. “Üniversitedeymiş.”

“Duyduk,” dedi Abby.

Mükemmel bir geceydi. Her şey kusursuzdu. Hatta artık hava bile soğuk değildi. Cuma akşamıydı ve biz Waffle House'ta değildik ya da Nick'in bodrum katında *Assassin's Creed* oynamıyorduk ve Mavi için kederlenmiyorduk. Dışarıdaydık, yaşıyorduk ve şu anda evrendeki herkes burada, dışarıdaydı.

“Merhaba,” dedim birine. Yanından geçtiğimiz herkese gülümsüyordum.

“Simon. Tanrım,” dedi Abby.

“Pekâlâ,” dedi Nick. “Sen ön koltuğa oturuyorsun, Spier.”

“Ne? Neden?”

“Çünkü Abby'nin, annesinin döşemesine kusmana ihtiyacı olduğunu sanmıyorum.”

“Kusmayacağım.” Ama daha kelime ağzımdan çıkarken, karnımda uğursuz bir burulma hissettim. Böylece, öne oturup camımı araladım ve soğuk hava yüzümde keskin ve tazeleyici bir etki bıraktı. Gözlerimi kapayıp başımı arkaya yasladım. Sonra bir anda gözlerim kocaman açıldı. “Bir dakika, nereye gidiyoruz?” diye sordum.

Becky Albertalli:

Abby bir arabanın önüne geçmesine izin vermek için duraksadı. “Benim evime,” dedi. “College Park’a.”

“Ama tişörtümü unuttum,” dedim. “Bize uğrayabilir miyiz?”

“Tamamen ters istikamet,” dedi Abby.

“Kahretsin,” dedim. *Kahretsin kahretsin kahretsin.*

“Ben sana tişört ödünç verebilirim,” dedi Abby. “Ağabeyimin eşyaları arasında bir şeyler olduğuna eminim.”

“Ayrıca üstünde zaten bir tişört var,” dedi Nick.

“Hayır. Hayır. Giymek için değil,” dedim.

“O zaman ne için?” diye sordu Abby.

“Onu giyemem,” diye açıkladım. “Tuhaf kaçır. Yastığımın altına koymam lazım.”

“Çünkü böylesi tuhaf olmazdı,” dedi Nick.

“Elliott Smith tişörtü. Elliott Smith’in biz beş yaşındayken kendini bıçakladığını biliyor muydunuz? Bu yüzden hiç konserine gidemedim.” Gözlerimi kapadım. “Ölümden sonra hayat olduğuna inanıyor musunuz? Nick, Yahudiler cennete inanır mı?”

“Pekâlâ,” dedi Nick. O ve Abby dikiz aynasından baktılar, sonra Abby sağ şeride geçti. Otoyola çıkmak için döndü ve sonunda otoyola girince, kuzeye gittiğimizi fark ettim. Shady Creek’e dönüyorduk. Tişörtümü almaya.

“Abby, koca evrendeki tartışmasız en harika insan olduğundan hiç bahsettim mi? Ah Tanrım. Seni çok seviyorum. Seni, Nick’in sevdiğinden bile daha çok seviyorum.” Abby güldü, Nick öksürmeye başladı ve ben biraz gerildim çünkü Nick’in Abby’yi sevmesinin sır olup olmadığını hatırlaya-

mıyordum. Muhtemelen konuşmaya devam etsem daha iyi olacaktı. “Abby, sen benim kardeşim olsana? Yeni kız kardeşlere ihtiyacım var.”

“Eskilerinin nesi var?” dedi.

“Korkunçlar,” dedim. “Nora artık hiç evde olmuyor ve Alice’in bir erkek arkadaşı var.”

“Bunun nesi korkunç?” dedi Abby.

“Alice’in erkek arkadaşı mı var?” diye sordu Nick.

“Ama onlar Alice ve Nora olmalı. Değişmemeleri gerek,” diye açıkladım.

“Değişmelerine izin yok mu?” Abby güldü. “Ama sen değişiyorsun. Beş ay önceki halinden çok farklısın.”

“Ben farklı falan değilim.”

“Simon. Az önce bir eşcinsel barında rasgele bir adamla takılmanı seyrettim. Gözünde eyeliner var ve dut gibi sarhoşsun.”

“Ben sarhoş değilim.”

Abby ve Nick dikiz aynasından birbirlerine baktılar ve bir kahkaha patlattılar.

“Ve o rasgele biri değildi.”

“Öyle mi?” dedi Abby.

“O rasgele bir *üniversiteliydi*,” diye hatırlattım.

“Ah,” dedi.

Abby bizim evin garaj yoluna girip arabayı park vitesine aldı. Ona sımsıkı sarıldım ve “Çok çok çok teşekkürler,” dedim.

Saçlarımı karıştırdı.

“Tamam. Bir saniye,” dedim. “Hiçbir yere ayrılmayın.”

Becky Albertalli:

Garaj yolu biraz sallanıyordu ama çok kötü değildi. Anah-tarımı çıkarabilmem birkaç dakika sürdü. Girişteki ışıklar sönüktü ama televizyon açıktı. Sanırım annemle babamın çoktan uyumuş olacağını düşünmüştüm. Oysa pijamalarıyla kanepeye kıvrılmışlardı ve Bieber da aralarında yatıyordu.

Babam, “Evde ne arıyorsun, evlat?” diye sordu.

“Bir tişört almam gerek,” dedim ama kulağa doğru gel-meyebileceğini düşünüp tekrar denedim. “Üstümde bir tişört var ama Abby’nin evine götürmek için başka bir tişört almam lazım çünkü belli bir tişörtten bahsediyorum. Çok önemli değil ama o tişörte ihtiyacım var.”

“Tamam...” dedi annem ve gözleri derhal babama çevrildi.

“*The Wire*’i mı izliyorsunuz?” Yayın duraklatılmıştı. “Aman Tanrım. Demek ben evde yokken bunu yapıyorsunuz. Dizi seyrediyorsunuz.” Artık gülmeme engel olamıyordum.

Babam aynı anda kafası karışmış, hem ciddi hem eğlenir gibi, “Simon,” dedi. “Bize söylemek istediğin bir şey mi var?”

“Ben eşcinselim,” dedim ve kıkırdadım. Kıkırtılar ağ-zımın kenarlarından kaçıveriyordu.

“Tamam, otur,” dedi. Espri yapmaya hazırlandım ama babam bana bakmaya devam ettiği için, ikili kanepenin koluna oturdum. “Sarhoşsun.” Babam biraz şaşırılmış görünüyordu. Omuz silktim.

“Arabayı kim kullandı?” diye sordu.

“Abby.”

“O içti mi?”

“Baba, yapma. Hayır.” Babam ellerini havaya kaldırdı. “Hayır! Tanrım.”

“Em, istersen...”

Annem Bieber’ı bacaklarından iterek, “Evet,” dedi. Sonra kanepeden kalkıp hole çıktı. Ön kapının açılıp kapandığını duydum.

“Abby’yle konuşmaya mı çıktı?” dedim. “Cidden mi? Sizin bana hiç mi güveniniz yok?”

“Pekâlâ. Neden güvenmemiz gerektiğini bilmiyorum, Simon. Eve saat on buçukta sarhoş bir halde geliyorsun ve bu sana bir sorun gibi gelmiyor, bu yüzden...”

“Yani asıl sorununun gizlemeye çalışmamam olduğunu söylüyorsun. Sorun size yalan söylememem.”

Babam bir anda ayağa kalktı, ona baktım ve fena halde sinirlendiğini fark ettim. O kadar alışılmadık bir durumdu ki aynı anda hem gerildim hem de cesaretlendim ve “Bazı konularda yalan söylemem daha mı çok hoşunuza giderdi?” dedim. “Artık eşcinsellerle dalga geçemeyecek olman berbat bir şey olmalı. Bahse girerim, annem buna izin vermeyecektir.”

Babam uyarır gibi, “*Simon*,” dedi.

Kıkırdadım ama sesim fazla keskin çıktı. “İnsanın son on yedi senedir eşcinsel oğlunun önünde eşcinsellik esprileri yaptığını anladığı o an.”

Berbat, gergin bir sessizlik oldu. Babam hiçbir şey söylemeden bana bakıyordu.

Sonunda annem geri döndü ve bakışları bir süre babamla benim aramda gidip geldi. Sonra, “Abby ve Nick’i evlerine yolladım,” dedi.

“Ne? Anne!” Biraz hızlı ayağa kalkınca midem bulandı. “Hayır. Hayır. Ben buraya sadece tişörtümü almaya geldim.”

Becky Albertalli

“Ah, bence bu gece evde kalıyorsun,” dedi annem. “Babanla biraz konuşmamız gerek. Neden gidip kendine bir bardak su almıyorsun? Biz de birazdan geliriz.”

“Susamadım.”

“Bu bir rica değildi,” dedi annem.

Şaka yapıyor olmalıydılar. Onlar arkamdan konuşabilsin diye benim mutfakta oturup suyum içmem gerekiyordu. Mutfak kapısını çarptım.

Su dudaklarıma değdiği anda, neredeyse nefes almayı unutacağım bir süratle kana kana içmeye başladım. Midem kaynıyordu. Sanırım su durumu daha kötüleştirdi. Kollarımı kavuşturup masanın üstüne koydum ve başımı dirseğimin girintisine soktum. Acayip yorulmuştum.

Birkaç dakika sonra, annem ve babam içeri girip masada yanıma oturdu. “Su içtin mi?” diye sordu babam.

Başımı kaldırmadan, boş bardağı ona doğru ittim.

“İyi,” dedi. Duraksadı. “Evlat, sonuçları konuşmamız gerek.”

Tabii ya. Çünkü her şey yeterince boktan değildi. Okulda insanlar sürekli benimle kafa buluyordu ve âşık olmaktan kendimi alamadığım bir oğlan vardı. Üstelik o oğlanın tahammül edemediğim biri olma ihtimali yüksekti. Bu akşam kusacağımdan en ufak şüphem yoktu.

Ama evet. Annemle babam sonuçları konuşmak istiyordu.

“Aramızda konuştuk. Bu muhtemelen ilk kural ihlalin, değil mi?” Başımı kollarımın arasından kaldırmadan evet der gibi salladım. “Bu durumda annen ve ben yarından itibaren iki hafta boyunca cezalı olman konusunda hemfikiriz.”

Başımı hızla kaldırdım. “Bunu yapamazsın.”

“Ah, öyle mi?”

“Önümüzdeki hafta sonu oyun var.”

“Ah, fazlasıyla farkındayız,” dedi babam. “Okula, prova-
lara ve bütün gösterimlere gidebilirsin ama çıkışta dosdoğru
eve geleceksin. Ve dizüstü bilgisayarın bir haftalığına oturma
odasına taşınacak.”

“Ve hemen şu anda telefonuna el koyuyorum,” dedi an-
nem elini uzatarak. Çok ciddiydi.

“Çok boktan,” dedim. Çünkü böyle denmesi gerekirdi.
Ama aslında umurumda bile değildi.

Martin Luther King kutlamaları olduğu için salıya kadar okul yoktu. Ve salı günü okula gittiğimde, Abby dolabımın önünde beni bekliyordu. “Nerelerdeydin? Bütün hafta sonu sana mesaj çektim. İyi misin?”

Gözlerimi ovalayarak, “İyiyim,” dedim.

“Senin için gerçekten çok endişelendim. Annen dışarı çıkınca... Gerçekten ürkütücü bir annen var. Bana üfletecek sandım.”

Ah Tanrım. “Üzgünüm,” dedim. “Araba kullanmak konusunda çok ciddidirler.” Abby dolap kapağımın kilidini açabilmem için kenara çekildi.

“Hayır, sorun değil,” dedi. “Sadece seni bıraktığımız için kötü hissettim. Bütün hafta sonu senden haber çıkmayınca...”

Sürgüyü açtım. “Telefonuma el koydular. Ve bilgisayarıma. Ve iki hafta cezalıyım.” Dolabın içinde Fransızca defterimi aramaya başladım. “Öyle işte.”

Abby’nin yüzü asıldı. “Oyun ne olacak?”

“Onda sorun yok. Oyuna dokunmadılar.” Dolap kapağını ittim, sürgü tıkırtıyla yerine oturdu.

“Pekâlâ, tamam,” dedi. “Ama çok üzgünüm. Hepsi benim hatam.”

Edebiyat sınıfının yolunda bize katılan Nick, “Ne senin hatan?” diye sordu.

“Simon cezalı,” dedi Abby.

“Senin hatan değil. Alakası yok,” dedim. “Sarhoş olan ve annemlerin karşısına o halde çıkan bendim.”

“Yaptığın en iyi hareket olmadığı kesin,” dedi Nick. Ona baktım. Farklı bir şey vardı ama adını koyamıyordum. Sonra fark ettim: Elleri. El eleydiler. Kafamı hızla kaldırıp yüzlerine baktım. İki de mahcup mahcup gülümsüyordu. Nick omuz silkti.

“Vay vay vay,” dedim. “Sanırım cuma gecesi yokluğumu çok fazla hissetmemişsiniz, çocuklar.”

“Pek sayılmaz,” dedi Nick. Abby yüzünü Nick’in omzuna gömdü.

Fransızca dersinde küçük grup konuşma egzersizi sırasında, Abby’den hikâyelerinin detaylarını zorla aldım.

“Nasıl oldu? Bana her şeyi anlat.” Madam Blanc benim oturduğum sıraya doğru ilerleyince, “*C’était un surprise,*” diye ekledim.

Becky Albertalli:

“*C’était une surprise, Simon. Au féminin.*” Fransızca öğretmenlerini sevmemek mümkün değildi. Kelimelerin cinse göre çekilmesi konusunu acayip büyütüyorlar ama adımı her zaman dişil olan Simone gibi telaffuz ediyorlardı.

“Şey, *nous étions...*” Abby, Madam Blanc’a gülümsedi ve bizi duyamayacağı kadar uzaklaşmasını bekledi. “Pekâlâ, seni bıraktıktan sonra tadım kaçtı çünkü annen gerçekten öfkeli görünüyordu ve içkiliyken araba kullanacağımızı düşünmesini istemedim.”

“İçtiğinizi düşünseydi eve arabayla dönmenize izin vermezdi.”

“Ah, evet,” dedi Abby. “Bilmiyorum. Her neyse, yola çıktık ama kendimizi Nick’lerin evinin garaj yolunda bulduk. Belki annenleri geri çıkmaya ikna edersin diye, bir süre orada durduk.”

“Evet, üzgünüm. Hiç şansım yoktu.”

“Ah, biliyorum,” dedi. “Sensiz gitmek bana çok tuhaf geldi. Sana mesaj attık, sonra da bir süre bekledik.”

“Üzgünüm,” dedim tekrar.

“Hayır, sorun olmadı,” dedi Abby ve yüzünü kocaman bir sırıtış kapladı. “*C’était magnifique*¹⁰.”

Öğle yemeği gerçekten müthiş geçti çünkü hem Morgan hem Bram’ın doğum günleri uzun hafta sonu tatiline denk gelmişti ve Leah herkesin kendine ait dev bir doğum günü

10 (Fr.) Muhteşemdi. (ç. n.)

pastası olması konusunda çok katıydı. Bu, ikisi de çikolatalı iki pasta demekti.

Ancak bugün pastaları kimin getirdiğini bilmiyordum çünkü Leah öğle yemeği boyunca ortalıkta görünmedi. Düşününce, edebiyat ve Fransızca derslerinde de olmadığını fark ettim.

Elimi otomatik olarak cebime attım ama sonra telefonumun nezarete olduğunu hatırladım. Bu yüzden kafasında parti şapkasıyla tepeleme pasta kreması yemekle meşgul Anna'ya doğru eğildim. "Hey, Leah nerelerde?"

"Şey," dedi Anna göz göze gelmemeye özen göstererek. "Burada."

"Okulda mı?"

Omuz silkti.

Endişelenmemeye çalıştım ama Leah'yı gün boyu hiç görmedim. Ertesi gün de görmedim. Fakat Anna burada olduğunu söylüyordu. Arabasının otoparkta olması, durumu daha da acayipleştiriyordu. Sonunda provadan çıktığımızda, akşam yedide arabası hâlâ oradaydı. Neler döndüğünden emin değildim.

Sadece temas kurmak istiyordum. Belki de telefonuma farkında bile olmadığımla cevapsız mesajlar bırakmıştı. Belki de bırakmamıştı. Bilmiyordum. Berbat bir durumdu.

Ancak perşembe öğleden sonra, okul ile prova arasındaki kısacık boşlukta onu nihayet atriyumun yakınındaki tuvaletten çıkarken gördüm.

"Leah!" Yanına koşup onu kucakladım. "Nerelerdeydin?"

Kollarımın arasında kaskatı kesildi.

Becky Albertalli

Geri çekildim. “Şey, her şey yolunda mı?”

Bana dik dik baktı. “Seninle konuşmak istemiyorum,” dedi. Tişörtünü aşağı çekti ve kollarını göğsünün altında kavuşturdu.

“Ne?” Yüzüne baktım. “Leah, ne oldu?”

“Sen söyle,” dedi. “Cuma günü nasıl geçti? Nick ve Abby’yle çok eğlendiniz mi?”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Ne dememi istediğini bilmiyorum,” dedim. “Demek istediğim, üzgünüm.”

“Hiç de üzgün görünmüyorsun,” dedi.

Birinci sınıftan birkaç kız ciyak ciyak bağırarak ve birbirlerini kovalayarak yanımızdan geçti. Biri tuvaletin kapısına çarptı. Duraksadık.

Kapı kızların arkasından kapanınca, “Şey, üzgünüm,” dedim. “Demek istediğim, Nick ve Abby yüzündense, sana ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Pekâlâ, bütün mesele Nick ve Abby, değil mi? Demek istediğim...” Leah başını iki yana sallayarak güldü. “Boş versene.”

“Ne? Bunu gerçekten konuşmak istiyor musun?” diye sordum. “Yoksa gerçekten alaycı bir tavır takınıp bana neler olduğunu anlatmamayı mı tercih edersin?” Gırtlığıma tıkanan yumruyu yok saymaya çalışarak arkamı döndüm ve yürümeye başladım.

“Harika,” dedi. “İyi eğlenceler. En yakın arkadaşına benden selam söyle.”

“Leah.” Arkama döndüm. “Lütfen. Kes şunu.”

Başını ağır ağır salladı. Dudaklarını birleştirmişti ve gözlerini kırptırıyor. “Demek istediğim, hiç sorun değil. Bir dahaki sefere bensiz takılmaya karar verdiğinizde, bana fotoğraf falan atın. Böylece ben de hâlâ arkadaşmışız gibi yapabilirim.”

Sonra boğuk bir hıçkırık sesi duyuldu, Leah beni iterek yanımdan geçip doğruca kapıya yürüdü. Prova boyunca o ses kulaklarımdan hiç gitmedi.

Eve gittiğimde, tek istediğim çıkıp yürümekti. Herhangi bir yere. Ama mevcut şartlarda lanet olası köpeğimi yürüyüşe çıkarmama bile izin yoktu. Kendimi çok huzursuz, tuhaf ve mutsuz hissediyordum.

Leah'nın bana kızgın olmasından nefret ediyordum. Nefret. Sık sık olmadığını söylemiyorum çünkü Leah'da her zaman üzeri örtülü duygusal bir ima olurdu ve ben hep gözden kaçırdım. Ama bu seferki bana farklı ve her zamanki halimizden kötü gelmişti. Leah her zaman her konuda o kadar acımasız davranırdı ki.

Ayrıca, Leah'yı ilk kez ağlarken görmüştüm.

Akşam yemeğim ızgara peynir ve Oreo'dan ibaretti çünkü annemle babam hâlâ işte ve Nora yine dışarıdaydı. Bütün akşamı tavandaki pervaneme bakarak geçirdim. İçimden

ödev yapmak gelmiyordu. Yarın oyunun açılışı olduğu için kimse benden ödev yapmamı beklemeyecekti zaten. Müzik dinledim. Sıkkın, huzursuz ve çok mutsuzdum.

Sonra saat dokuz civarı annem ve babam konuşma isteğiyle odama geldi. Tam ben bugün her şey daha da kötüye gidemez derken.

Karyolamın ayakucunda dikilmeye devam eden annem, "Oturabilir miyim?" diye sordu. Omuz silktim. Annem yatağa, babam çalışma masamın koltuğuna oturdu.

Başımı ellerimin arasına kısıtırıp iç geçirdim. "Tahmin edeyim. Sakın sarhoş olma diyecektin."

"Demek istediğim, evet," dedi babam. "Sarhoş olma."

"Anlaşıldı."

Birbirlerine baktılar. Babam gırtlığını temizledi.

"Sana bir özür borçluyum, evlat."

Başımı kaldırıp ona baktım.

"Cuma günü söylediğin şey. Eşcinsellik esprileri hakkında."

"Şaka yapıyordum," dedim. "Sorun değil."

"Hayır," dedi babam. "Aslında sorun."

Omuz silktim.

"Mesajın bir yerlerde kaybolmuş olması ihtimaline karşılık burada bir kez daha ifade edeceğim. Seni seviyorum. Hem de çok. Ne olursa olsun. Biliyorum, insanın böyle rahat bir babasının olması muhteşem olmalı."

"Öhö," dedi annem.

"Pardon. Rahat ebeveynleri demeliydim. Sıkı, sağlam ve hipster ebeveynler."

"Ah, gerçekten öyle," dedim.

Becky Albertalli:

“Ama gerekirse bizi dizginle olur mu? Beni dizginle.” Babam çenesini sıvazladı. “Eşcinsel olduğunu açıklamayı kolaylaştırmadığımı biliyorum. Seninle gurur duyuyoruz. Sen bayağı cesur bir çocuksun, evlat.”

“Teşekkürler,” dedim. Saç okşama ve *iyi uykular, evlat* ve *çok geç saate kadar ayakta kalma* için uygun bir an olduğunu düşünerek yattığım yerden doğrulup duvara yaslandım.

Ama kıpırdamadılar. Bu yüzden, “Şey, kayıtlara geçmesi için, espri yaptığınızı biliyordum,” dedim. “Eşcinsel olduğumu açıklamak istemememin nedeni bu değildi.”

Annem ve babam birbirine baktı.

“Nedenini sorabilir miyim?” dedi annem.

“Belli bir neden yoktu,” dedim. “Sadece bunu konuşmak zorunda kalmak istemedim. Olayın büyüyeceğini biliyordum. Ne bileyim işte.”

“Büyüdü mü?” dedi annem.

“Şey, evet.”

“Üzgünüm,” dedi annem. “Biz mi büyüttük?”

“Aman Tanrım. Cidden mi? Siz ikiniz her şeyi büyüttürsünüz.”

“Gerçekten mi?” dedi annem.

“Kahve içmeye başlamamı büyüttünüz. Tıraş olmaya başlamamı. Kız arkadaşımın olmasını.”

“Hepsi heyecan verici şeyler,” dedi.

“O kadar da değil,” dedim. “Sanki... Bilmiyorum. İkiniz yaptığım her şeyi saplantıya dönüştürür gibisiniz. Çoraplarımı bile biri konu etmeden değiştiremiyor gibiyim.”

“Ah,” dedi babam. “Yani aslında gerçekten çok ürkütücü olduğumuzu söylemeye çalışıyorsun.”

“Evet,” dedim.

Annem güldü. “Henüz ebeveyn olmadığın için anlayamazsın. Bir bebeğin oluyor, sonra zaman içinde bir şeyler yapmaya başlıyor. Eskiden en minik değişimi bile görebiliyordum ve o kadar büyüleyiciydi ki.” Üzgün bir tavırla gülümsedi. “Ve şimdi her şeyi kaçıyorum. Ufak şeyleri. Ve bundan vazgeçmek çok zor.”

“Ama on yedi yaşındayım. Sizce de değişiyor olmam gerekmez mi?”

“Elbette gerekir. Ve ben buna bayılıyorum. Müthiş heyecan verici bir dönem,” dedi. Ayağımın ucunu sıktı. “Söylemeye çalıştığım, keşke durup olayların seyrini izleyebilseydim.”

Ne diyeceğimi bilemedim.

“Artık o kadar büyüdünüz ki,” diye devam etti. “Üçünüz de. Ve hepiniz çok farklısınız. Demek istediğim, bebekken bile öyleydiniz. Alice korkusuzdu. Nora kendi kendine yetiyordu ve sen yerinde duramazdın. Demek istediğim, herkes sürekli babanın oğlu olduğunu söylerdi.”

Babam sırtıttı ve dürüst olmam gerekirse, nutkum tutuldu. Kendimi hiç öyle düşünmemiştim.

“Seni ilk kez kucağıma aldığım anı hatırlıyorum. O küçük ağzın... Hemen mememe yapışmıştın.”

“Anne.”

“Ah, inanılmaz bir andı. Sonra baban ablanı içeri getirmişti ve Alice sürekli, ‘Bebek olmaz!’ deyip duruyordu.”

Becky Albertalli:

Annem güldü. “Gözlerimi senden ayıramıyordum. Bir oğlumuz olduğuna inanamıyordum. Sanırım kendimizi kız annesi ve kız babası olarak düşünmeye çok alışmıştık. Bu yüzden bizim için yepyeni bir keşif oldu.”

“Tam bir erkek gibi olamadığım için üzgünüm,” dedim.

Babam yüzüme bakmak için koltuğu döndürdü. “Şaka mı yapıyorsun?”

“Sayılır.”

“Sen müthiş bir erkeksin,” dedi. “Ninja gibisin.”

“Şey, teşekkürler.”

“Rica ederim.”

Ön kapı çarpılarak kapandı ve parkeye sürtünen köpek patilerinin sesi duyuldu. Nora gelmişti.

“Bak,” dedi annem ayağımı bir kez daha dürterek. “Havanı bozmak istemem ama kendini bizim yerimize koyabilirsin, ne dersin? Bizi olup bitenden mümkün olduğunca haberdar edebilirsin, biz de çok tuhaf ya da saplantılı davranmamaya gayret ederiz.”

“Anlaştık,” dedim.

“İyi,” dedi annem. Sonra bir kez daha birbirlerine baktılar. “Her neyse, sana söylemek istediğimiz bir şey var.”

“Meme emmemle ilgili tuhaf bir anı daha mı?”

“Aman Tanrım, gözün memeden başka bir şey görmüyordu,” dedi babam. “Sonunda eşcinsel olduğuna inanmıyorum.”

“Çok komiksin, baba.”

“Biliyorum,” dedi. Sonra ayağa kalktı ve cebinden bir şey çıkardı. “Al bakalım,” diyerek bana attı. Telefonumdu.

“Hâlâ cezalısın ama bu hafta sonu şartlı tahliye alacaksın. Bütün repliklerini hatırlarsan, oyundan sonra bilgisayarını da geri alabilirsin.”

“Hiç repliğim yok,” dedim ağır ağır.

“O zaman endişelenmeni gerektirecek bir şey de yok, evlat.”

Fakat işin komik yanı, karıştıracak repliklerim olmamasına rağmen, çok gergindim. Heyecanlıydım, içim kıpır kıpırdı, yerimde duramıyordum ve gergindim. Son ders zili çalınca, Bayan Albright Abby, Martin, Taylor ve birkaç kişiyi daha müzik odasına ses açma çalışmasına götürdü ve biz geri kalanlar oditoryumda yere oturup pizza yedik. Cal, teknik ekibin peşinde sağa sola koşturuyordu ve o an son sınıftan rasgele birkaç kızla takılmak iyi gelmişti. Calvin Coolidge, Martin Van Buren ya da kafa karıştırıcı başkan isimli diğer oğlanlar olmadan iyiydim. Ya da bana göz yerine silahlarla bakan Leah yokken.

Oyun yedide başlayacaktı ama Bayan Albright saat altıda kostümlerimizi giymiş olmamızı istiyordu. Erkenden lenslerimi takıp üstümü değiştirdim ve kızların soyunma odasında oturup Abby’nin gelmesini bekledim. Geldiğinde saat beş buçuktu ve besbelli tuhaf bir ruh halindeydi. Doğru dürüst selam bile vermedi.

Sandalyemi yanına çekip makyaj yapmasını seyrettim.

“Heyecanlı mısın?” diye sordum.

“Biraz.” Rimel fırçasıyla kirpiklerini boyarken, bakışlarını aynadan ayırmıyordu.

Becky Albertalli:

“Nick bu akşam geliyor, değil mi?”

“Evet.”

Kısa, tutuk cevaplar. Canı sıkkın gibiydi.

“İşin bitince, saçmalık derecesinde çekici olmama yardım eder misin?”

“Eyeliner mı?” diye sordu. “Tabii. Bir saniye.”

Abby makyaj çantasını yanına alıp sandalyesini benimkinin karşısına çekti. Soyunma odasında ikimizden başka kimse kalmamıştı. Kalemin kapağını açtı, gözkapağımı çekip gerdi. Yüzümü buruşturmamaya çalıştım.

Birkaç saniye sonra, “Çok sessizsin,” dedim. “Her şey yolunda mı?”

Cevap vermedi. Kalemin kirpiklerimin dibine bastırıldığını hissediyordum. Yine o çizgi çekiliyor hissi.

“Abby?” diye sordum. Kalem kalkınca gözümü açtım.

“Gözünü kapalı tut,” dedi. Sonra diğer gözüme geçti. Bir süre sessiz kaldı. Sonra, “Martin’le mesele neydi?” diye sordu.

Midem burkularak, “Martin’le mi?” dedim.

“Bana her şeyi anlattı,” dedi. “Ama ben senden de duymak istiyorum.”

Donup kaldım. *Her şeyi*. Ne demek oluyordu ki?

“Şantaj olayı mı?”

“Evet,” dedi. “Şantaj olayı. Tamam, açabilirsin.” Alt kısmı boyamaya başladı. Gözümü kırpmamak için kendimi zor tutuyordum.

“Neden bana söylemedin?”

“Çünkü,” dedim. “Bilmiyorum. Kimseye söylemedim.”

“Ve boyun eğdin, öyle mi?”

“Çok fazla seçeneğim yoktu.”

“Ama ondan hoşlanmadığımı biliyordun, değil mi?” Kalemlemin kapağını geri taktı.

“Evet,” dedim. “Biliyordum.”

Abby beni incelemek için bir an geri çekildikten sonra iç geçirip tekrar öne eğildi. “Çizgiyi biraz düzelterceğim.”

“Özür dilerim.” Birden anlaması çok önemli göründü. “Ne yapacağımı bilmiyordum. Herkese söyleyecekti. Ona yardım etmeyi gerçekten istemedim. Aslında ona yardım edecek bir şey de yapmadım.”

“Tabii ya.”

“Ki biliyorsun, sonunda Tumblr’daki o paylaşımı yapması da bu yüzdendi. Ona yeterince yardım etmediğim için.”

“Hayır, anlıyorum,” dedi.

Kalemle işini bitirip parmağıyla yaymaya başladı. Biraz sonra kabarık bir makyaj fırçasını yanaklarımda ve burnumda dolaştırdığını hissettim.

“İşim bitti,” dedi. Gözlerimi açtım. Bana baktı ve kaşlarını çattı. “Yani zor bir durumda olduğunu anlıyorum. Ama aşk hayatımla ilgili kararları sen veremezsin. Kiminle çıkacağımı ben seçerim.” Omuz silkti. “Bunu anlayabileceğini tahmin ediyorum.”

İç çektiğimi duydum. “Çok üzgünüm.” Başımı öne eğdim. Demek istediğim, keşke yer yarılıysaydı da içine girseydim.

“Pekâlâ. Olan olmuş.” Omuz silkti. “Ben çıkıyorum, tamam mı?”

Becky Albertalli:

“Tamam.” Başımı salladım.

“Belki yarın makyajını bir başkası yapabilir,” dedi.

Oyun fena gitmedi. Demek istediğim, fena gitmediden daha iyiydi. Taylor müthiş gerçekçi, Martin müthiş aksi ve Abby soyunma odasındaki konuşmamız hiç olmamış gibi hayat dolu ve komikti. Ama oyun bitince, veda etmeden gitti ve ben kostümümü çıkardığımda Nick de gitmişti. Leah’nın gelip gelmediği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Yani, evet. Oyun harikaydı. Sefil olan bendim.

Atriyumda annem-babam ve Nora’yla buluştum ve babamın elinde Dr. Seuss’tan çıkmış gibi görünen devasa bir çiçek buketi vardı. Çünkü görünüşe bakılırsa repliğim olmasa da ben Tanrı’nın tiyatroya armağanıyım. Eve dönüş yolu boyunca şarkıları mırıldandılar, Taylor’ın inanılmaz sesinden bahsettiler ve herkesi gülmekten yerlere yatıran sakallı çocukla (namı diğer Martin) arkadaş olup olmadığını sordular. Tanrım, ne soru ama.

Eve döner dönmez, bilgisayarıma kavuştum. Dürüst olmam gerekirse, aklım hiç bu kadar karışmamıştı.

Sanırım Leah’nın geçen cuma yüzünden kızgın olması büyük bir sürpriz değildi. Sanırım biraz abartıyordu ama onu anlıyordum. Muhtemelen, bunu hak etmiştim. Ama ya Abby?

Dürüst olmam gerekirse, beni hiç beklenmedik bir anda vurmuştu. İşin tuhaf yanı suçluluk hissettiğim onca şey arasında, Abby konusunda suçluluk duyacağım aklıma gelme-

mişti. Ama ben lanet olası aptalın tekiydim. Çünkü insanlara kimi beğeneceklerini dayatamaz ya da birilerini zorla kabul ettiremezsiniz. Bunu en iyi bilenlerden biri de bendim.

Ben boktan bir arkadaşım. Boktan bir arkadaştan da beterdim çünkü şu anda beni affetmesi için Abby'ye yalvarıyor olmam gerekirdi ve yalvarmıyordum. Martin'in ona tam olarak ne söylediğini merak etmekle meşguldüm. Çünkü şantaj dışında bir şeyden bahsetmiş gibi görünmüyordu.

Bu, Mavi olduğunu itiraf etmek istemediği anlamına gelebilirdi. Ya da Mavi olmadığını. Ve Mavi'nin Martin'den başkası olması düşüncesi içimi nefes kesici bir umutla dolduruyordu.

Aslında yarattığım karmaşaya rağmen umutluydum. Onca dramaya rağmen. Her şeye rağmen. Çünkü bu hafta yaşanan bütün boktan durumlara rağmen, Mavi'yi hâlâ önemsiyordum.

Ona karşı hislerim kalp atışı gibiydi. Yumuşak ve ısrarcı ve her şeyin altında, her an var olan bir kalp atışı.

Jacques hesabıma girdim ve bunu yaparken, bir anda jeton düştü. Bu seferki Simon mantığı değildi. Nesnel ve tartışmasız gerçektir.

Mavi'nin bana gönderdiği her e-postanın zamanı belliydi.

E-postaların çoğu okuldan hemen sonra gönderilmişti. Pek çoğu ben provadayken yazılmıştı. Martin'in de provada olduğu ve yazacak zamanının ve kablosuz internet erişiminin olmadığı zamanlarda.

Mavi, Martin değildi. Cal de değildi. Herhangi biriydi.

Becky Albertalli:

Bu yüzden en başa, ağustos ayına döndüm ve her şeyi yeniden okudum. Konu satırlarını. Her e-postanın her satırını.

Kim olduğu konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Tek bir ipucu bulamamıştım.

Ama sanırım ona yeniden âşık oluyordum.

KİMDEN: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

KİME: maviyeşil118@gmail.com

TARİH: 25 Ocak 09:27

KONU: Biz.

Mavi,

Bütün hafta sonu bu e-postayı yazdım, sildim, yeniden yazdım ve hâlâ istediğim gibi değil. Ama bunu yapacağım. İşte başlıyoruz.

Bir süredir yazmadığımı biliyorum. Tuhaf birkaç hafta oldu.

Öncelikle şunu söylemek istiyorum: Kim olduğunu biliyorum.

Becky Albertalli:

Demek istediğim, hâlâ adını bilmiyorum ya da neye benzediğini ve diğer şeyleri. Ama seni gerçekten tanıdığımı anlamalısın. Zeki, dikkatli, tuhaf ve komik olduğunu biliyorum. Bir şeyleri fark ettiğini ve bir şeylere kulak verdiğini ama meraktan değil, gerçekten dinlediğini. Her şeyi gereğinden fazla düşünüyor ve detayları anımsıyorsun ve her zaman ama her zaman söylenmesi gerekeni söylüyorsun.

Sanırım birbirimizin içini dışını tanımış olmamızı seviyorum.

Seni düşünerek, e-postalarını tekrar tekrar okuyarak ve seni güldürmeye çalışarak çok fazla zaman geçirdiğimi fark ettim. Ama sana bir şeyleri izah etmeye, şansımı zorlamaya ve kalbimi riske atmaya hiç zaman ayırmadım.

Tahmin edeceğin gibi, şu anda burada ne halt ettiğimi bilmiyorum ama söylemeye çalıştığım, senden çok ama çok hoşlandığım. Hoşlanmaktan da fazlası. Seninle flört etmem şaka değil ve seni tanımak istemem meraktan değil. Bu işin sonunun nereye varacağını biliyormuşum gibi yapacak değilim çünkü bilmiyorum. Ve e-posta üzerinden âşık olmanın mümkün olup olmadığı konusunda da hiçbir fikrim yok. Ama seninle gerçekten görüşmek istiyorum, Mavi. İlişkimizi bu şekilde sürdürmeyi denemek istiyorum. Seni gördüğüm anda suratını öpücüklerle boğmak istemeyeceğim bir senaryo aklımın ucundan bile geçmiyor.

Bunu açık bir şekilde ifade etmek istedim.

Yani söylemeye çalıştığım, bugün Perimeter alış-veriş merkezinin otoparkında çok sıkı bir karnaval var ve görünüşe bakılırsa, saat dokuza kadar açık olacak.

Her halükârda ben altı buçukta orada olacağım. Ve seni görmeyi umuyorum.

Sevgiler,

Simon.

Gönder tuşuna bastım ve düşünmemeye çalıştım ama okul yolu boyunca huzursuz ve gergindim; içim içime sığmıyordu. Sufjan Stevens'in sesini sonuna kadar açmak bile çare olmadı. Muhtemelen insanların Sufjan Stevens'i son ses dinlememesinin nedeni buydu. Midem çamaşır makinesinin sıkma programındaki gibi yüksek devirde dönüyordu.

Önce kostümümü ters giydim; sonra zaten gözümde olduklarını hatırlayana kadar, on dakika boyunca lenslerimi arayıp durdum. Martin düzeyinde bir sarsaklığa ulaşmıştım. Brianna'nın eyeliner'ımı sürmesi saçmalık derecesinde uzun sürdü. Bütün o koşturma, moral konuşmaları ve uvertür boyunca, aklımda sadece Mavi, Mavi ve yine Mavi vardı.

Performansı nasıl tamamladığımı bilmiyorum. Dürüst olmam gerekirse, yarısını hatırlamıyorum bile.

Sonrasında, sahnede insanların kucaklaştığı, izleyiciye, sahne ekibine ve orkestraya teşekkür ettiği duygu yüklü büyük bir sahne yaşandı. Son sınıf öğrencilerinin hepsine gül verildi, Cal de bir buket aldı. Bayan Albright'ın buketi kucağına zor sığıyordu. Babam bu sahneye Pazar Matinesi Gözyaşı Festivali adını taktı. Bu isim de çok geçmeden Pazar Öğleden Sonralarının Kaçınılmaz Golf Çatışması'na ilham kaynağı oldu. Onu suçlayamazdım.

Ama sonra aklıma Bayan Albright'ın o çocuklara uzaklaştırma cezası aldırmaı kendine görev edinmesi geldi. O defteri sahne arkasındaki sandalyeye çarparken, ne kadar öfkeli ve kararlı görüldüğü.

Keşke ben de ona bir buket, kart ya da bir taç falan getirseydim. Bilmiyorum. Benden bir şey. Sonra yeniden giyinmemiz gerekti. Dekorları söküp kaldırmamız gerekiyordu. Hiç bitmeyecek gibiydi. Hiç saat takmazdım ama sürekli telefonumu çıkarıp saati kontrol ediyordum. 5:24. 5:31. 5:40. İçim kıpır kıpırdı, heyecandan yerimde duramıyor, kabıma sığmıyordum.

Saat altıda çıktım. Kapıdan çıkıverdim işte. Dışarıda hava ılıktı. Demek istediğim ocak ayı için ılıktı. Daha az heyecanlı olmak istiyordum çünkü kim bilir Mavi ne düşünüyordu ve kim bilir kendimi nasıl bir hayal kırıklığına uğratmak üzereydim. Ama elimde değildi. İçimde iyi bir his vardı.

Babamın sözlerini düşünüyordum: *Sen çok cesur bir çocuksun, evlat.*

Belki de gerçekten öyleydim.

Becky Albertalli:

Karnaval bir anlamda bizim ekibin partisi gibiydi çünkü herkes okuldan doğruca alışveriş merkezine gidiyordu. Benim dışımda. Ben ışıklardan sola dönüp eve gittim. Çünkü ocak ayında olmamız umurumda değildi. Tişörtü istiyordum.

Ön tarafında kırmızı siyah girdap desenlerinin önünde Elliott'ın ayakta durdurduğu bir fotoğrafının olduğu yumuşacık, beyaz tişört itinayla katlanmış bir halde yastığımın altında duruyordu. Fotoğraf, Elliott'ın eli dışında siyah beyazdı. Tişörtü üstüme geçirdim ve üstüne giymek için bir hırka kaptım. Altı otuza yetişmek istiyorsam, bir an önce alışveriş merkezinin yolunu tutmalıyım.

Ancak kürekkemiklerimin arasında, hiçbir zaman doğru dürüst kaşıyamadığınız yerde bir şey sırtıma batıyordu. Kolumu tişörtün etek ucundan içeri sokup yukarı doğru uzattım. Kumaşın içine bir kâğıt parçası yapıştırılmıştı. Tutup hızla çektim.

Mavi-yeşil eliş kâğıdına yazılmış bir not daha. Başına “not” diye yazılmıştı. Parmaklarım titreyerek okudum.

Not: Bunu yaptığını fark etmiyormuşsun gibi gülümsemi sevirorum. Her zaman yataktan yeni kalmışsın gibi dağınık olan saçlarını. İnsanın gözünün içine her zaman gereğinden bir an uzun bakmanı. Ve ay grisi gözlerini sevirorum. Bu yüzden, senden etkilenmediğimi sanıyorsan, deli olmalısın, Simon.

Ve altına telefon numarasını yazmıştı. Midemin altında bir yerden bütün vücuduma, içimi burkan, harika ve nere-

deyse dayanılmaz bir karıncalanma yayılmaya başladı. Kalp atışımın hiç bu kadar farkında olmamıştım. Mavi, dimdik elyazısı ve defalarca tekrarlanan *seviyorum* kelimesi.

Bir de istersem tam şu anda arayıp kim olduğunu öğrenebilecek olmam vardı.

Ama galiba aramayacaktım. Henüz değil. Çünkü bildiğim kadarıyla, o beni bekliyordu. Gerçekten. Kendisi. Bu yüzden hemen alışveriş merkezine ulaşmalıyıldım.

Oraya vardığımda saat neredeyse yedi olmuştu ve geç kaldığım için kendimi dövmek istiyordum. Hava çoktan kararmıştı ama karnaval gürültülü, aydınlık ve capcanlıydı. Bu gezici karnavallara bayılırdım. Ocak ayında bir otoparkın Coney Island'da bir yaz gününe dönüşebilmesini seviyordum. Cal ve Brianna'yı ve bilet almak için sırada bekleyen birkaç öğrenciyi görünce, o tarafa yöneldim.

Havanın çok karanlık olması beni endişelendirmişti. Ve elbette, Mavi'nin çoktan gelip gitmiş olmasından da endişeliydim. Ama kimi aradığımı bilmezken, anlamam imkânsızdı.

Hepimiz tonlarca bilet aldık ve her şeye bindik. Bir dönmedolap, bir atlıkarınca, çarpışan arabalar ve dönen sandalyeler vardı. Ayaklarımızı toplayıp bebek trenine de bindik. Sonra hep birlikte sıcak çikolata aldık ve yiyecek içecek büfesinin yakınındaki bir kaldırımın kenarına oturduk.

Geçen herkese bakıyordum ve ne zaman biri bizden tarafa bakıp benimle göz göze gelse, kalbim çılgın gibi atmaya başlıyordu.

Becky Albertalli:

Abby ve Nick'in oyunların önünde el ele oturduğunu ve patlamış mısır yediğini gördüm. Nick'in ayağının dibinde yığınla pelüş oyuncak vardı.

"Bunların hepsini senin için kazanmış olamaz," dedim Abby'ye. Yanlarına giderken gergindim. Konuştuğumuzdan emin değildim.

Ama bana gülümsedi. "Alakası yok. Bunları ben onun için kazandım."

"Şu kıskaç oyununda," dedi Nick. "Abby olayın kurdu olmuş. Bence hile yapıyor." Onu bacağıyla dürttü.

"Sen öyle san," dedi Abby.

Mahcup hissederek gülümsedim.

"Bizimle otursana," dedi Abby.

"Emin misin?"

"Elbette." Yer açmak için Nick'e doğru kaydı. Sonra bir an başını omzuma yasladı ve "Özür dilerim, Simon," diye fısıldadı.

"Şaka mı yapıyorsun. Ben özür dilerim," dedim. "Çok özür dilerim."

"Şey, düşündüm de insan şantaja maruz kaldığında, her şey mubahtır."

"Ah, ciddi mi?"

"Evet," dedi. "Ayrıca çılgıncasına mutluyken kızgın kalamıyorum."

Nick'in yüzünü göremiyordum ama spor ayakkabısının burnuyla Abby'nin babetlerine vuruyordu. Her an biraz daha birbirlerine sokulur gibiydiler.

“İkiniz gerçekten iğrenç bir çift olacaksınız, değil mi?” dedim.

“Muhtemelen,” dedi Nick.

Abby bana baktı ve “Tişört bu mu?” diye sordu.

Yanaklarım kızararak, “Ne?” dedim.

“Bay Sarhoşum Sarhoş’un almak için beni şehrin öbür ucundan geri döndürdüğü tişört?”

“Ah,” dedim. “Evet.”

“İçimden bir ses arkasında bir hikâye olduğunu söylüyor.”

Omuz silktim.

“Aradığın şu çocukla bir ilgisi var mı?” diye sordu. “Bir oğlanla ilgili, değil mi?”

Az kalsın tükürüğümle tıkanacaktım. “Aradığım çocuk mu?”

Elini koluma koyarak, “Simon,” dedi. “Birini aradığın her halinden belli. Gözlerin her yerde.”

“Pöff,” dedim yüzümü ellerimin arasına gömerek.

“Biliyor musun, biraz romantik olmanın hiçbir sakıncası yok,” dedi.

“Ben romantik değilim.

“Tabii.” Abby güldü. “Unuttum. Sen ve Nick çok gıcık-sınızdır.”

“Bir dakika, ben ne yaptım ki?” dedi Nick.

Abby ona yaslandı ama bana bakarak, “Hey, umarım onu bulursun,” dedi.

Pekâlâ.

• • •

Becky Albertalli:

Ancak saat sekiz buçukta onu hâlâ bulamamıştım. Ya da o beni bulamamıştı. Ne düşünmem gerektiğini kestirmek güçtü. Benden hoşlanıyordu. Demek istediğim, notun anlatmak istediği, özünde buydu. Ancak o not iki hafta önce yazılmıştı. Kafayı yiyecektim. Tişört iki hafta boyunca, lanet olası yastığımın altında durmuştu ve içine bir şeyin tıklandığından haberim bile yoktu. Söylendiğini biliyordum ama ben anıtı dikilecek bir aptaldım.

Demek istediğim, iki hafta içinde benimle ilgili fikrini değiştirmiş olabilirdi.

Karnaval yarım saat sonra kapanacaktı ve bütün arkadaşlarım eve dönmüştü. Ben de gitmeliydim. Ama elimde hâlâ birkaç bilet vardı. Çoğunu panayır oyunlarında harcadım ve sonuncuyu Tilt-A-Whirl'e sakladım. Sanırım orası Mavi'yi bulabileceğim son yer olduğu için bütün gece uzak durmuştum.

Hiç sıra olmadığı için, doğrudan girdim. Tilt-A-Whirl'ün yuvarlak tepeli metal kabinleri vardı ve ortasında kendi kabininizi döndürebildiğiniz metal bir direksiyon duruyordu. Mekanizmanın tamamı kendi etrafında da son hızla dönüyordu. Amaç insanı serseme çevirmektir. Belki de zihninizi boşaltmak.

Kabinimde yalnızdım ve kemerimi olabildiğince sıkı bağlamıştım. Yanımdaki kabine iki kız bindi ve operatör kapıyı sürgülemek için o tarafa doğru harekete geçti. Diğer kabinler neredeyse boştu. Arkama yaslanıp gözlerimi kapadım.

Sonra biri yanıma kayıverdi.

“Buraya oturabilir miyim?” diye sorarken, gözlerim hızla açıldı.

Yumuşacık bakışlı ve futbol baldırlı Şirin Bram Greenfeld'di.

Onu içeri almak için kemeri gevşettim. Ve gülümsedim. Ona gülümsememek imkânsızdı.

“Tişörtünü çok beğendim,” dedi. Gergin görünüyordu.

“Teşekkürler,” dedim. “Elliott Smith.”

Operatör bizim kabinimize geldi, koruyucu parmaklığı indirip bizi içeri kilitledi.

“Biliyorum,” dedi Bram. Sesinde bir şey vardı. Yavaşça ona döndüm. Gözleri iri, kahverengi ve tamamen açıktı.

Bir duraksama oldu. Hâlâ birbirimize bakıyorduk. Sonra midemde bir tel gerilmiş gibi bir duygu hissettim.

“Sensin,” dedim.

“Biliyorum, geç kaldım,” dedi.

Sonra bir sürtünme sesi, bir sarsılma ve gürültülü müzik. Biri bir çığlık attı, sonra güldü ve Tilt-A-Whirl canlandı.

Bram'ın gözleri sımsıkı kapalı, çenesi kaskatıydı. Tamamen sessizdi. Ellerini burnunun ve ağzının üstüne kapadı. Metal direksiyonu iki elimle birden tuttum ama saat yönüne çekmekte ısrar ediyordu. İlla dönmek ister gibiydi. Ve döndü, döndü, döndü.

“Üzgünüm,” dedi Bram nihayet durunca. Sesi incelmışti ve gözleri hâlâ kapalıydı.

“Sorun değil,” dedim. “İyi misin?”

Başını evet der gibi salladı, nefesini bıraktı ve “Evet, olacağım,” dedi.

Becky Albertalli:

Tilt-A-Whirl'den inip kaldırırma ulaşınca iyice öne eğilip başını bacaklarının arasına gömdü. Yanına çöktüğümde ben de biraz tuhaf, titrek ve neredeyse sarhoş hissediyordum.

"E-postanı az önce aldım," dedi. "Seni kaçıracağımdan o kadar emindim ki."

"Sen olduğuna inanamıyorum," dedim.

"Benim," dedi. Gözleri aralandı "Gerçekten anlamamış mıydın?"

"En ufak bir fikrim yoktu," dedim. Profilini süzdüm. Birbirine güçlkle kavuşan dudakları vardı ve en ufak dokunuş onları kolayca aralayabilirdi. Kulakları biraz büyüktü ve elmacıkkemiğinin üstünde iki çil vardı. Kirpikleri daha önce fark ettiğimden daha dikkat çekiciydi.

Bana bakınca gözlerimi kaçırđım.

"Çok belli olduğunu sanıyordum," dedi.

Başımı hayır der gibi salladım.

Dümdüz karşıya baktı. "Sanırım senin anlamanı istedim."

"O zaman neden doğrudan söylemedin?"

"Çünkü," derken sesi titrer gibi oldu. Ona dokunmak için içim gidiyordu. Dürüst olmam gerekirse, hayatımda hiçbir şeyi bu kadar istememiştim. "Çünkü ben olmamı isteseydin, kendin tahmin ederdin."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Doğru olup olmadığını bilmiyordum.

"Ama bana hiç ipucu vermedin," dedim sonunda.

"Verdim," dedi gülümseyerek. "E-posta adresimle."

"Maviyeşil118," dedim.

"Bram Louis Greenfeld. Doğum günüm."

“Tanrım. Aptalın tekiyim.”

“Hayır, değilsin,” dedi yumuşak bir sesle.

Ama öyleydim. Aptalın tekiydim. Cal olmasını istemiştim. Ve sanırım Mavi’nin beyaz olacağını varsaymışım. Kendimi tokatlamak istedim. Beyaz olmak da heteroseksüel olmak gibi normal ve esas kabul edilmemeliydi. Hatta normal diye bir şey olmamalıydı.

“Üzgünüm,” dedim.

“Ne için?”

“Anlamadığım için.”

“Ama bunu beklemem tam anlamıyla haksızlık olurdu,” dedi.

“Sen beni tahmin ettin.”

“Şey, evet,” dedi. Önüne baktı. “Uzun zaman önce tahmin ettim. Ama belki de görmek istediğimi görüyordum diye düşündüm.”

Görmek istediğini görmek.

Sanırım bu Bram’in, Jacques’ın ben olmamı istediği anlamına geliyordu.

Midem kasıldı ve beynimde bir uyuşma hissettim. Gırtlakımı temizledim. “Sanırım edebiyat öğretmenimin kim olduğu konusunda çenemi tutmalıyım.”

“İşe yaramazdı.”

“Ah, öyle mi?”

Hafifçe gülümsedi ve gözlerini kaçırdı. “Aslında biraz yazdığın gibi konuşuyorsun.”

“Hadi canım.”

Artık bayağı bayağı sırtıyordum.

Becky Albertalli:

Uzakta, lunapark araçlarını kapamaya, ışıkları söndürmeye başlamışlardı. Karartılmış ve hareketsiz bir dönmedolabın kendine has bir güzelliği ve ürkütücü bir yanı vardı. Karnaval alanının ötesinde, mağazaların girişindeki ışıklar sönmeye başladı. Annemle babamın beni eve beklediğini biliyordum.

Ama Bram'e doğru kayıp ona kollarımız değecek kadar sokuldum ve hafifçe irkildiğini hissettim. Serçeparmaklarımızın arasında en çok bir-iki santim vardı ve aralarından görünmez bir akım geçiyordu.

"Ama nasıl başkan oluyorsun?" diye sordum.

"Ne?"

"Adının eski bir başkanınkiyle aynı olması."

"Ah," dedi. "Abraham"

"Ahhh."

Bir süre sessiz kaldık.

"Benim için Tilt-A-Whirl'e bindiğine inanamıyorum."

"Senden gerçekten hoşlanıyor olmalıyım," dedi.

Yüreğim ağzımda ona doğru eğildim. Usulca, "Elini tutmak istiyorum," dedim.

Çünkü insanların görebileceği bir yerdeydik. Eşcinsel olduğunu açıklayıp açıklamadığını bilmiyordum.

"Tut o zaman," dedi.

Tuttum.

Pazartesi günü edebiyat dersinde, gözlerim Bram'i hemen buldu. Garrett'ın yanında, kanepede oturuyordu ve kazağının içine giydiği gömleğiyle insanın gözlerini acıtacak kadar hoş görünüyordu.

“Merhaba,” dedim.

Beni bekler gibi gülümsedi ve yer açmak için kenara kaydı.

“Bu hafta sonu çok iyi iş çıkardın, Spier,” dedi Garrett.
“Bayağı komikti.”

“Orada olduğunu bilmiyordum.”

“Demek istediğim,” dedi, “Greenfeld beni üç kez zorla götürdü.”

“Ah, gerçekten mi?” dedim, Bram’e sırtarak. O da bana sırtınca, başım döndü ve nefesim kesildi ve içimde bir şey çözüldü. Dün gece hiç uyumamıştım. Bir saniye bile. On

Becky Albertalli:

dakikadır kafamda bu anı canlandırıyordum, şimdi gelmişti işte ve ne demem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen müthiş, zekice ve okulla ilgisi olmayan bir şey olmalıydı.

Muhtemelen, “Bölümü bitirdin mi?” de olmamalıydı.

“Bitirdim,” dedi.

“Ben bitirmedim.”

Sonra gülümsedi. Ben de gülümsedim. Ben kızardım, o gözlerini indirdi ve olay tam bir gergin jestler pantomimine dönüştü.

Bay Wise sınıfa girdi ve *Uyanış*’tan bir bölümü yüksek sesle okumaya başladı. Bizim de kendi kopyalarımızdan okumamız gerekiyordu. Oysa ben nerede olduğumuzu sürekli kaybediyordum. Hiç bu kadar dalgın olmamıştım. Bu yüzden Bram’ın kitabından bakmak için ona doğru eğildim, o da vücudunu benimkine doğru kaydırды. Tamamen aramızdaki temas noktalarına adapte olmuştum. Sinir uçlarımız kumaşın altından gizlice çıkmanın bir yolunu bulmuş gibiydi.

Sonra Bram bacaklarını öne doğru uzatıp dizini benimkine doğru itti. Bu da dersin geri kalan kısmı boyunca, kendimi sadece Bram’ın dizine bakmaya adamam anlamına geliyordu. Kot pantolonunun yıpranmış bir kısmı vardı ve kahverengi teni kumaşın iplerinin arasından belli belirsiz görünüyordu. Ve benim tek yapmak istediğim oraya dokunmaktı. Bir noktada hem Bram hem Garrett dönüp bana bakınca, yüksek sesle iç geçirdiğimi anladım.

Dersten sonra Abby kolunu omzuma sarıp, “Bram’le bu kadar iyi arkadaş olduğunuzu bilmiyordum,” dedi.

“Şişşt,” dedim. Yanaklarım yanıyordu. Kahrolası Abby’nin gözünden hiçbir şey kaçmıyordu.

Bram’i öğle yemeğine kadar görmeyi hiç beklemiyordum ama yemekten hemen önce dolabımın yanında belirdi. “Sanırım bir yere gitmeliyiz,” dedi.

“Kampus dışında mı?”

Teknik olarak, sadece son sınıfların kampus dışına çıkma izni vardı ama güvenlik görevlileri bizim son sınıf olmadığımızı bilecek değildi. Öyle tahmin ediyordum.

“Bunu daha önce yaptın mı?”

“Hayır,” dedi ve parmak uçlarını sadece bir an benim kilere değdirdi.

“Ben de,” dedim. “Tamam.”

Böylece yan kapıdan çıkıp otoparkı olabildiğince özgüvenli görünmeye gayret ederek, hızlı adımlarla geçtik. Sabah bir ya da iki saat boyunca aralıksız yağan yağmur yüzünden, keskin bir soğuk vardı.

Bram’in Honda Civic’i eski, rahat ve müthiş derli topluydu. Biner binmez kaloriferi açtı. Çakmaktan ucu bir iPod’a uzanan bir kablo sarkıyordu. Benden müzik seçmemi istedi. Bram’in iPod’unu elime vermesinin bana ruhunun penceresini açmakla aynı şey olduğunu bildiğinden emin değildim.

Elbette müzik seçimleri mükemmeldi. Bol miktarda klasik soul ve daha yeni hip-hop şarkılar. Şaşırtıcı sayıda bluegrass. Justin Bieber’dan tek bir kaçamak keyif şarkısı. Ve e-postalarımda bahsettiğim bütün albüm ve müzisyenler.

Sanırım âşık olmuşum.

“Eee, nereye gidiyoruz?” diye sordum.

Becky Albertalli:

Bana gülümseyerek baktı. “Bir fikrim var.”

Başımı arkama yasladım ve kalorifer parmaklarıma yeniden hayat verirken, Bram’ın müziklerini taradım. Yağmur yine başlıyordu. Damlaların camdan gittikçe incelen çapraz çizgiler çizerek akıp gitmesini izledim.

Bir karara varıp oynat tuşuna bastım ve hoparlörlerden Otis Redding’in sesi yükseldi. *Try a Little Tenderness*. Sesi açtım.

Sonra Bram’ın dirseğine dokundum. “Çok sessizsin,” dedim.

“Şimdi mi, genel olarak mı?”

“Şey, her ikisi de.”

“Senin yanında sessizim,” dedi gülümseyerek.

Ben de gülümsedim. “Yani dilinin tutulmasına neden olan şirin çocuklardan biri miyim?”

Direksiyonu sıktı.

“*Tek* şirin çocuksun.”

Okulun yakınındaki bir alışveriş merkezine sapıp bir Publix’in önünde durdu.

“Market alışverişi mi yapacağız?” diye sordum.

“Öyle görünüyor,” dedi dudaklarında bir gülümsemeyle. Gizemli Bram. Yağmurda koşarak ellerimizle başımızı örttük.

Aydınlık girişten içeri adım atarken, kot pantolonumun cebinde telefonum titreşti. Hepsi Abby’den gelen üç kısa mesajı kaçırmıştım.

Yemeğe geliyor musun?

Şey, neredesin sen?

Bram de yok. Ne tuhaf. ;)

Oysa Bram elinde bir alışveriş sepeti, ıslak bukleleri ve ılık saçan gözleriyle buradaydı. “Öğle yemeğinin bitmesine yirmi yedi dakika var,” dedi. “Belki de fetih için ayrılmalıyız.”

“Tamamdır. Nereye, patron?”

Süt almam için beni süt ürünleri reyonuna gönderdi.

Kasada bir araya gelince, “Sen ne aldın?” diye sordum.

Sepeti bana doğru eğerek, “Öğle yemeği,” dedi. İçinde iki plastik kutuda mini Oreo ve bir kutu plastik kaşık vardı.

Onu az kalsın self servis kasasının önünde öpüverecektim.

Her şeyin parasını ödemekte ısrar etti. Yağmur şiddetlenmişti ama kendimizi altına attık ve arabanın koltuklarına yığılıp kapıların arkamızdan çarparak kapanmasına neden olurken ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Gözlüğümü kurulamak için gömleğime sürttüm. Sonra Bram kontağı çevirdi ve kalorifer devreye girdi. Tek ses, pencereye vuran yağmur damlalarından geliyordu. Bram bakışlarını ellerine indirdi ama sırtıttığını görebiliyordum.

Denemek için, “Abraham,” dedim ve karnımın alt kısmında yumuşacık bir sızı hissettim.

Bakışları bana çevrildi.

Yağmurun etrafımıza bir tür perde olması muhtemelen en iyisiydi. Çünkü bir anda, vites kolunun üstünden eğildim, ellerimi omuzlarına koydum ve nefes almaya çalışmayı sürdürdüm. Bram’ın dudaklarından başka bir şey göremiyordum. Onu öpmek için eğildiğim anda aralanan dudakları.

Tarifi imkânsızdı. Durağanlığı, baskısı, ritmi ve nefesi. Önce burunlarımızı ne yapacağımızı çözemedik ama çözüldükten sonra, gözlerimin hâlâ açık olduğunu fark ettim. Ve

Becky Albertalli:

hemen kapadım. Parmak uçları sessiz bir kıpırtıyla ensemi okşuyordu.

Bram bir an duraksayınca, gözlerim kırpışarak açıldı. Bram gülümsüyordu. Ben de gülümsedim. Sonra beni tekrar öpmek için uzandı. Tatlı ve kuş tüyü yumuşaklığında bir öpüşme. Neredeyse fazla mükemmeldi. Neredeyse fazla Disney tadında. Bu gerçekten ben olamazdım. On dakika sonra el ele tutuşmuş, süte batırdığımız Oreo'larımızı yiyorduk. Mükemmel öğle yemeği. Sütten çok Oreo. Ben olsam kaşıkları asla akıl etmezdim ama o etmişti. Elbette.

“Şimdi ne olacak?” diye sordum.

“Muhtemelen okula dönmemiz gerekecek.”

“Hayır, ben bizi kastettim. Senin ne istediğini bilmiyorum. Eşcinsel olduğunu ilan etmeye hazır mısın, onu da bilmiyorum,” dedim. Ama başparmağını avuç içimdeki çizgilerde dolaştırmaya başlayınca dikkatim dağıldı.

Başparmağı durdu, Bram bana baktı ve parmaklarını benimkilere kenetledi. Arkama yaslanıp başımı ona doğru yatırdım.

“Sen varsan, ben tamamen varım,” dedi.

“Tamamen?” dedim. “Nasıl yani? Erkek arkadaş gibi mi?”

“Demek istediğim, evet. Senin istediğin de buysa.”

“İstediğim bu,” dedim. Erkek arkadaşım. Kahverengi gözlü, dilbilgisi ineği, futbol yıldızı erkek arkadaşım.

Ve gülümsememe engel olamadım. Demek istediğim, bazen gülümsememenin gülümsemekten daha fazla çaba gerektirdiği zamanlar oluyordu.

O akşam saat 20.05 itibariyle, Bram Greenfeld artık Facebook'ta bekâr değildi. Bir başka deyişle, internet tarihinde yaşanan en güzel şey gerçekleşti.

Saat 20.11'de Simon Spier da artık bekâr değildi. Ve bu durum, yaklaşık beş milyon beğeni ve Abby Suso'dan eşzamanlı bir yoruma neden oldu. *ABBY BEĞENDİ BEĞENDİ BEĞENDİ.*

Hemen arkasından Alice Spier'dan bir yorum geldi. *Bir dakika... ne?*

Ardından Abby Suso'dan bir yorum daha geldi: *Beni ara!!*

Ona mesaj çekip ertesi gün konuşacağımızı söyledim. Sanırım bu akşam kendimle baş başa kalmak istiyordum.

Abby yerine Bram'i aradım. Demek istediğim, düne kadar telefon numarasının bende olmamasına inanmak güçtü. Hemen açtı.

"Merhaba," dedi hızla ve yumuşak bir sesle. Bu kelime sadece ikimize aitmiş gibi.

"Bu akşam Facebook'ta büyük bir haber patladı." Yatağımın üstüne uzandım.

O usul usul gülüşü. "Evet."

"Bir sonraki hamlemiz ne olacak? Klas mı takılacağız? Yoksa herkesin haber akışını öpüştüğümüz selfie'lerle mi dolduracağız?"

"Muhtemelen selfie'lerle doldururuz. Ama günde sadece birkaç düzine."

Becky Albertalli:

“Ve her hafta, hafta dönümümüzü ilan etmeliyiz. Her pazar.”

“Şey ve ilk öpüşmemiz için de her pazartesi.”

“Ve her akşam birbirimizi ne kadar özlediğimizle ilgili birkaç düzine paylaşım yapalım.”

“Ben seni gerçekten özlüyorum,” dedi.

Tanrı aşkına. Ceza almak için bula bula bu haftayı mı bulmuştum?

“Şu anda ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Bu bir davet mi?”

“Keşke öyle olsaydı.”

Güldü. “Çalışma masamın başında oturuyor, pencereden dışarı bakarak seninle konuşuyorum.”

“Erkek arkadaşınla konuşuyorsun yani.”

“Evet,” dedi. Gülümsediğini duyabiliyordum. “Onunla.”

“Pekâlâ.” Abby beni dolabımın önünde köşeye sıkıştırdı. “Kafayı yemek üzereyim. Bram’le aranızda neler dönüyor?”

“Ben, şey...” Yanaklarımı bir ısı dalgası kaplarken ona bakıp gülümsedim. Durdu. Omuz silktim. Bunu konuşmanın neden bu kadar tuhaf geldiğini bilmiyordum.

“Aman Tanrım. Şu haline bir bak.”

“Ne?” dedim.

“Kızardın.” Yanaklarımı dürttü. “Özür dilerim ama o kadar şirinsin ki kendimi tutamadım. Haydi git. Yürümeye devam et.”

Bram’le edebiyat ve cebir dersinde birlikteydik ve gün benim için, Bram’in dudaklarına özlemle bakarak geçirdiğim

iki saat ve dudaklarını iç geçirerek hayal ettiğim beş saat olarak geçti. Öğle yemeği yerine, gizlice oditoryuma sıvıştık. Sahneyi *Oliver'*ın dekoru olmadan görmek çok tuhaf geldi. Cuma günü okul yetenek gösterisi vardı ve birileri perdenin ön tarafına pullara süslenmiş, altın renginde püsküller asmıştı bile.

Tiyatroda yalnızdık ama fazla büyük geldiği için, Bram'i elinden tutup oğlanların soyunma odasına götürdüm.

"Aha," dedi ben sürgüyü açarken. "Kapının kilitlenmesini gerektiren bir aktiviteyle karşı karşıyayız."

"Evet," dedim ve onu öptüm.

Elleri belime indi ve beni kendine çekti. Benden sadece birkaç santim uzundu, Dove kokuyordu ve öpüşme kariyerine dün başlamış biri için ciddi anlamda sihirli dudaklara sahipti. Yumuşacık, tatlı ve aheste. Elliott Smith şarkıları gibi öpüşüyordu.

Sonra kendimize birer sandalye çektik. Bacaklarımı kucığına uzatabilmek için sandalyemi yan çevirdim. O parmaklarıyla kavalkemiklerime vururken her şeyden konuştuk. Küçük Fetüs'ün artık tatlı patates boyutuna geldiğinden. Frank Ocean'ın eşcinsel olduğundan.

"Ve tahmin et, kim biseksüelmiş?" dedi Bram.

"Kim?"

"Kazanova."

"Kahrolası Kazanova mı?"

"Gerçekten," dedi. "Babama göre."

"Bana," dedim yumruğunu öperek, "babanın sana Kazanova'nın biseksüel olduğunu söylediğini mi söylüyorsun."

Becky Albertalli:

“Eşcinsel olduğumu söyleyince verdiği tepki bu oldu.”

“Baban inanılmaz biri.”

“İnanılmaz derecede acayip.”

Çarpık gülüşüne bayılıyordum. Benim yanımdayken gevşemesine. Demek istediğim, bunu seviyordum. Her şeyi. Ayak bileğini kaşımak için öne eğilince, kalbim yerinden oynadı. Ensесinin altındaki kahverengi derisi.

Her şey.

Günün geri kalan kısmını bulutların üstünde ve ondan başka hiçbir şey düşünmeden geçirdim. Ve eve döner dönmez hemen bir mesaj çektim. *Seni çoooooooook özlüyorum!!!*

Demek istediğim, bu bir espriydi. Büyük ölçüde.

Hemen cevap yazdı. *İkinci gündönümümüz kutlu olsun!!!!*

Mesajı okuyunca, mutfak masasında kıkırdadım.

Bieber’la içeri giren annem, “Keyfin yerinde,” dedi.

Omuz silkdim.

Bana meraklı bir gülümsemeyle baktı. “Pekâlâ, konuşmak zorunda olduğunu düşünme, öylesine diyorum. Eğer istersen...”

Kahrolası psikologlar. Tuhaf ve takıntılı davranmamak konusunda bir yere kadar dayanabiliyorlardı.

Bir arabanın garaj yoluna girdiğini duydum. “Nora bu saatte gelmiş olabilir mi?” diye sordum. Çok tuhaftı ama akşam yemeğine kadar dışarıda olmasına alışmıştım.

Pencereden baktım ve bir daha baktım. Demek istediğim, Nora gelmişti. Ama araba. Ve sürücüsü.

“Şu Leah mı?” diye sordum. “Nora’yı bırakan?”

“Öyle görünüyor.”

“Pekâlâ, tamam. Dışarı çıksam iyi olacak.”

“Ah, hayır,” dedi annem. “Ne yazık ki cezalısın.”

“Anne,” dedim.

Ellerini havaya kaldırdı.

“Haydi ama. Lütfen.” Nora arabanın kapısını açıyordu.

“Pazarlığa açığım,” dedi annem.

“Ne için?”

“Bir akşamlık şartlı tahliyeye karşılık, Facebook sayfana on dakikalık erişim hakkı.”

Tanrı aşkına.

“Beş,” dedim. “Gözetim altında.”

“Anlaştık,” dedi. “Ama erkek arkadaşını görmek istiyorum.”

Tabii ya. En azından kız kardeşlerimden biri katledilmek üzereydi.

Ama önce: Leah. Kapıdan dışarı fırladım.

Nora şaşkınlık içinde bana baktı ama yanından koşarak geçtim ve arabanın sağ ön kapısına ulaştığımda nefes nefeseydim.

Leah itiraz edemeden kapıyı açıp arabaya bindim.

Bram’in arabası eskiydi ama Leah’nınki taş devrinden kalma bir tarihi eserdi. Demek istediğim, kasetçaları ve çevrilerek açılan camları vardı. Torpidonun üstüne pelüş çizgi kahramanlar sıralanmıştı ve yerler her zaman kâğıtlar ve boş kola şişeleriyle kaplı olurdu. Bir de çiçekli büyükanne kokusu vardı.

Leah’nın arabasına bayıldım.

Becky Albertalli:

Leah bana inanmayan gözlerle baktı. Demek istediğim, ondan bana pis bakış dalgaları yayılıyordu. “Arabamdan hemen defol,” dedi.

“Konuşmak istiyorum.”

“Pekâlâ, ben istemiyorum.”

Emniyet kemerimi taktım. “Beni Waffle House’a götür.”

“Şaka yapıyor olmalısın.”

“Alakası bile yok.” Arkama yaslandım.

“Yani arabamı kaçırıyorsun, öyle mi?”

“Ah,” dedim. “Sanırım öyle.”

“İnanılır gibi değil.” Başını salladı. Bir an sonra arabayı harekete geçirdi. Dümdüz karşıya bakarken ağzı bir çizgi gibi gerilmişti ve tek kelime etmiyordu.

“Bana kızgın olduğunu biliyorum,” dedim.

Sesi çıkmadı.

“Ve şehir merkezi konusunda çok üzgünüm. Gerçekten.”

Yine sessizlik.

“Bari bir şey söylesen.”

“Geldik.” Arabayı parka soktu. Otopark neredeyse boştu.

“Lanet olası waffle’ını zıkkımlanabilirsin.”

“Sen de benimle geleceksin,” dedim.

“Şey, eee, hayır.”

“Tamam, gelmezsen gelme. Sensiz hiçbir yere gitmiyorum.”

“Benim sorunum değil.”

“Pekâlâ,” dedim. “O zaman burada konuşuruz.” Emniyet kemerimi çözüp ona dönüm.

“Konuşacak bir şey yok.”

“Ne yani? Buraya kadar mı? Bundan sonra arkadaş olmayacak mıyız?”

Arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. “Ayy. Belki de gidip bunun için Abby’ye sızlanmalısın.”

“Cidden mi?” dedim. “Senin Abby’yle derdin ne?” Sesimi yükseltmemeye çalışıyordum ama adeta gürlere çıkmıştı.

“Onunla bir derdim yok,” dedi Leah. “Ben sadece onunla neden bir anda kanka olduk anlamıyorum.”

“Çünkü her şeyden önce o, Nick’in kız arkadaşı.”

Leah tokat yemiş gibi, kafasını hızla bana çevirdi.

“Doğru ya. Mesele Nick’miş gibi davranmaya devam et,” dedi. “Böylece hepimiz senin de kafayı Abby’yle bozduğunu unutabiliriz.”

“Dalga mı geçiyorsun? Ben eşcinselim.”

“Sen platonik olarak Abby’ye kafayı takmışsın,” diye bağırdı. “Ama sorun değil. Sonuçta Abby bir üst sınıf.”

“Ne?”

“En yakın kız arkadaş, son model. Artık en hoş, en cıvıl cıvıl paketiyle piyasada!”

“Tanrı aşkına,” dedim. “Sen de hoşsun.”

Güldü. “Tabii ya.”

“Cidden, kes şunu. Bundan fena halde sıkıldım.” Leah’ya baktım. “Abby üst sınıf falan değil. Sen benim en yakın arkadaşımsın.”

Hıhladı.

“Öylesin. İkiniz de öylesiniz. Ve Nick. Üçünüz de,” dedim. “Ama senin yerini kimse dolduramaz. Sen Leah’sın.”

“O zaman neden önce ona açıldın?” dedi.

Becky Albertalli:

“Leah,” dedim.

“Ben sadece... Her neyse. Benim buna takılmaya hakkım yok.”

“Şunu söyleyip durma. Senin her şeye takılmaya hakkın var.”

Sustu. Ben de sustum. Bir süre sonra konuştu. “O kadar şeydi ki... Ne bileyim. Nick’in ondan hoşlandığı çok barizdi. Hiç sürpriz olmadı. Ama senin önce ona söylemen, işte o... Bunu hiç beklemiyordum. Bana güvendiğini sanıyordum.”

“Güveniyorum,” dedim.

“Pekâlâ, görünüşe bakılırsa ona daha çok güveniyorsun,” dedi. “Ve bu muhteşem bir şey çünkü onu ne zamandır tanıyor sun? Altı ay mı? Beni altı yıldır tanıyor sun.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Gırtlığıma bir yumru tıkanıdı.

“Her neyse,” dedi. “Ben bir şey diyemem. Biliyorsun. Bu senin olayın.”

“Demek istediğim...” Yutkundum. “Ona söylemek daha kolaydı. Ama ona ya da sana daha fazla güvenme meselesi değildi. Nasıl bir şey bilmiyorsun.” Gözlerim yanmaya başladı. “Şey gibi. Seni kendimi bildim bileli tanıyorum; Nick’i daha da uzun süredir. İkiniz beni herkesten iyi tanıyorsunuz. Beni gereğinden iyi tanıyorsunuz,” dedim.

Direksiyonu sınıksız tuttu ve gözlerini benden kaçırdı.

“Demek istediğim, her şey... Hakkımda her şeyi biliyorsunuz. Kurt tişörtlerini, külah kurabiyeleri. *Boom Boom Pow*’ı.”

Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

“Ve hayır. Abby’yle bu tür bir geçmişim yok. Ama bu işimi kolaylaştırdı. Kocaman bir yanımdır ve ben hâlâ üs-

tünde çaba harcıyorum. Parçaları nasıl birleştireceğimi bilmiyorum. Kendimi nasıl birleştireceğimi. Kendimin yeni bir versiyonunu yaşar gibiyim. Buna ayak uydurabilecek birine ihtiyacım vardı, hepsi bu.” İç geçirdim. “Ama sana söylemeyi gerçekten istedim.”

“Pekâlâ.”

“İş, konuyu gündeme getirmemin gittikçe zorlaştığı bir noktaya vardı.”

Gözlerimi direksiyona diktim.

“Demek istediğim, bunu anlıyorum,” dedi sonunda. “Gerçekten. Bir şeyi kendine sakladıkça, ondan bahsetmek de zorlaşıyor.”

İkimiz de bir süre sessiz kaldık.

“Leah?”

“Evet?”

“Babana ne oldu?” Nefesim kesilir gibi oldu.

“Babama mı?”

Başımı ona doğru çevirdim.

“Şey, biraz tuhaf bir hikâye.”

“Öyle mi?”

“Şey. Aslında değil. İşyerinden on dokuzluk bir çıtırla işi pişirdi. Ve evi terk etti.”

“Ya.” Ona baktım. “Çok ama çok üzüldüm.”

Altı seneyi bu soruyu sormadan geçirmiştim.

Tanrım, ben pisliğin önde gideniydim.

“Gözlerini bu şekilde kırıştırmayı kes,” dedi.

“Hangi şekilde?”

“Sakın ağlayayım deme.”

Becky Albertalli:

“Ne? Asla.”

İşte o anda kendimi daha fazla tutamadım. Gözlerim şişene kadar salya sümük ağladım.

“Rezilin tekisin, Spier.”

“Biliyorum!” Omzuna neredeyse yığıldım. Badem kokan şampuanı o kadar tanıdık ki. “Seni gerçekten seviyorum, biliyor musun? Her şey için üzgünüm. Abby olayı için. Hepsi için.”

“Sorun değil.”

“Cidden. Seni seviyorum.”

Burnunu çekti.

“Şey, gözüne bir şey mi kaçtı, Leah.”

“Hayır. Kapa çenenin. Gözüne bir şey kaçan varsa, o da sensin.”

Gözlerimi silip kahkahayla güldüm.

KİMDEN: marty.mcfladdison@gmail.com

KİME: saattensaate.notadannotaya@gmail.com

TARİH: 29 Ocak 17:24

KONU: ne kadar özür dileysem az

Selam Spier,

Benden nefret ettiğini tahmin ediyorum. Bu şartlarda son derece mantıklı. Söze nereden başlayacağımı bile bilmiyorum, sanırım bu yüzden üzgün olduğumu söyleyerek başlayacağım. Üzgünüm'ün tamamen yetersiz bir kelime olduğunu ve bunu yüz yüze yapmam gerektiğini biliyorum ama muhtemelen beni görmek bile istemiyorsun, bu yüzden, öyle işte.

Her neyse, otoparktaki konuşmamız ve elinden aldığım şeyle ilgili söylediklerin aklımdan çıkmıyor. Ve gerçekten elinden çok büyük bir şey almışım gibi hissediyorum. Sanırım daha önce kendime bunu görme iznini vermemiştim ama artık gördüğüm için, sana yaptıklarımı inanamıyorum. Hiçbirine. Şantaj. Ki haklısın, gerçekten şantajdı. Ve Tumblr paylaşımına. Farkında mısın bilmiyorum ama o paylaşımı moderatörler bir şey yapamadan, ben kendim kaldırdım. Bunun durumu düzeltmeyeceğini biliyorum ama sanırım bunu bilmeni istiyorum. Olayın tamamı için suçluluk çekiyorum ve senden beni affetmeni bile istemeyeceğim. Sadece ne kadar üzgün olduğumu bil istiyorum.

Nasıl açıklayacağımı bile bilmiyordum. Elimden geleni yapacağım ama muhtemelen kulağa aptalca gelecek çünkü aslında aptalca. Öncelikle homofobik olmadığımı bilmelisin. Eşcinsellerin ciddi muhteşem ya da normal ya da sen hangisini tercih edersen öyle olduklarını düşünüyorum. Yani bu kısmı hiç sorun değil.

Her neyse, ağabeyim eşcinsel olduğunu bu yaz Georgetown'a dönmeden hemen önce açıkladı ve bizim ailede çok büyük olay oldu. Annem ve babam olayı muhteşem bir şeye dönüştürmeye çalıştılar ve bizim ev artık eşcinsel ütopyası gibi bir yer. Ama bu, baştan ayağa tuhaf bir durum çünkü Carter

evde bile yaşamıyor ve evde olduğu zamanlarda bu konudan hiç bahsetmiyor. Annem, babam ve ben bu yıl Onur Yürüyüşü'ne katıldık ve Carter orada bile değildi ve ona anlattığım zaman, sanki biraz aşırıymış gibi, "Şey, tamam, süper," dedi. Belki de gerçekten aşırıydı. Bu, senin e-posta hesabına girmemden bir önceki hafta oldu. Sanırım biraz tuhaf bir ruh halindeydim.

Fakat muhtemelen sadece bahaneler uyduruyorum. Çünkü belki de bütün mesele benim bir kıza abayı yakmam ve kendimi çaresiz hissetmemdi. Ve Abby gibi bir kızın buraya taşınıp onca insan arasından seni arkadaş seçmesini kıskanmamdı. Senin zaten çok fazla arkadaşın olduğu için bunun ne kadar büyük bir şey olduğunun bile farkında değilsin. Sana kafa tutacak ya da hakaret edecek falan değilim. Ben sadece, her şeyin senin için çok kolay görüldüğünü ve gerçekten çok şanslı olduğunu bilmen gerektiğini söylüyorum.

Senin için bir anlam ifade ediyor mu bilmiyorum ve muhtemelen okumayı asırlar önce bırakmışsındır ama içimde ne var ne yok, dökmek istedim. Bir anlamı varsa, inanılmaz ve akıl almaz derecede üzgünüm. Her neyse, herkes Abraham Greenfeld'le çılgınca-sına mutlu bir eşcinsel aşkı yaşadığını konuşuyor ve senin adına çok sevindiğimi bilmeni istiyorum. Bunu tamamen hak ediyorsun. Sen müthiş bir ar-

Becky Albertali:

kadaşsın, Spier ve seni tanımak süperdi. Elimden gelse, arkadaşım olman için şantaj yapar ve işi orada bırakırdım.

Fena halde samimi özürlerimle,
Marty Addison

Yetenek gösterisi saat yedide başlıyordu ve Nick ve ben salona tam ışıklar kısılırken girdik. Bram ve Garrett'in arka tarafta, ortaya doğru oturmuş ve fazladan iki koltuk tutmuş olması gerekiyordu. Gözlerim onu bir çırpıda buldu. Koltuğunda tamamen arkasına dönmüş kapıya bakıyordu. Beni görünce gülümsedi.

Sıranın arasından zar zor ilerledik, ben Nick ve Garrett iki yanımızda kalacak şekilde Bram'ın yanına oturdum. Nick üstümden eğilerek, "Program mı?" diye sordu.

"Evet, ister misin?" Garrett daha şimdiden yıpranmış, rulo biçimindeki kâğıdı ona uzattı.

Nick gösteri listesini taradı. Abby'yi aradığını biliyordum.

"Bahse girerim ya ilk çıkıyordur ya da en son."

Becky Albertalli:

Nick gülümsedi. “Sondan ikinci.” O sırada salonun ışıkları söndü.

Sahne ışıkları yanınca, izleyicilerin konuşmaları azalarak kesildi ve Öğrenci Konseyi’nden Maddie mikrofona geldi. Bram’e iyice sokuldum. Salon çok karanlık olduğu için elimi dizine kaydırdım. Yavaşça kıpırdandığını hissettim. Parmaklarını benimkilere kenetledi. Sonra ellerimizi kaldırdı ve dudaklarını avucumun kenarına bastırdı.

Dudaklarını oradan ayırmadan durdu. Ve göbeğimin aşağısında bir kıpırtı hissettim.

Sonra kenetlenmiş ellerimizi tekrar kucağına indirdi. İnsanın bir erkek arkadaşının olması böyle bir şeyse, neden bu kadar uzun zaman beklediğimi bilmiyordum.

Sahnede, bir kız gidiyor, bir başkası geliyordu. Hepsi mini elbiseler giymişti. Hepsi Adele şarkıları söylüyordu.

Sonra sıra Abby’ye geldi ve çırpı gibi incecik, siyah bir nota schpasını yanında sürükleyerek sahneye çıktı. Gözlerim Nick’e çevrildi ama o beni görmüyordu. Dimdik oturduğu koltuğunda, dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle, gözlerini bir an ayırmadan sahneye bakıyordu. İkinci sınıf öğrencisi sarışın bir kız bir keman ve nota kâğıtlarıyla sahneye geldi. Sonra kemani çenesinin altına kıştırıp Abby’ye baktı. Abby başını tamam der gibi eğdi ve gözle görülebilir şekilde nefes aldı. Ve kemancı çalmaya başladı. *Time After Time*’ın tuhaf ve neredeyse kederli bir versiyonuydu. Abby’nin hareketleri her notayı tek tek aktarıyordu. Daha önce, insanların bar mitzvah’larda çember oluşturduğu zamanlarda yaşanan şu sakil tek kişilik gösteriler dışında solo dans eden kimseyi

izlememiştim. İlk başlarda bir referans nokta yoktu. Bir grupta senkronizasyon arayabiliyordunuz. Ama Abby kendi hareketlerini kontrol ediyordu ancak her hareketi ve jesti zengin, kasti ve gerçek görünüyordu. Kendimi Abby'yi izleyen Nick'e bakmaktan alamadım. Gösteri boyunca, ağzına dayadığı yumruğunun altından gülümsedi.

Abby ve kemancısı gösterilerini şaşkın ve beğeni dolu alkışlarla tamamladılar. Sonra sahne son gösteriye hazırlanırken, perde kısmen kapandı. Sahneye getirdikleri bateri setine bakıp bir tür grup olacağını tahmin ettim. Maddie mikrofonu aldı ve öğrenci konseyine para vermenin çeşitli yollarıyla ilgili bir dizi duyuru yaptı. Enstrümanlar fişlerine takılıp denenirken, perdenin arkasından birkaç tıngırtı ve çınlama yükseldi.

Nick'e, "Kim bunlar?" diye sordum.

Programa baktı. "Adları Emoji."

"Şirin."

Perde enstrümanlarını kuşanmış beş kıza açıldı ve gözüme çarpan ilk şey renkler oldu. Hepsi bambaşka desenlerde kumaşlardan giysiler giymişti ve renkler o kadar parlaktı ki sahnede tuhaf bir punk rock havası oluşmuştu. Sonra baterist hızlı bir ritimle müziği başlattı.

Bateristin Leah olduğunu o zaman fark ettim.

Resmen nutkum tutulmuştu. Saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu ve elleri inanılmaz bir hızla hareket ediyordu. Sonra ona diğer enstrümanlar da katıldı. Klavyede Morgan, basta Anna. Vokalde Taylor. Ve ilk gitarda çok rahat ve kendinden emin görüldüğü için neredeyse tanıyamadığım

Becky Albertalli:

kız kardeşim Nora. Demek istediğim, resmen afallamıştım. Yeniden gitar çalmaya başladığını bile bilmiyordum.

Bram bana baktı ve güldü. “Simon, suratını bir görsen.”

Micheal Jackson’ın *Billie Jean* şarkısını söylediler ve şaka yapmıyorum, kelimenin tam anlamıyla sarsıcıydı. Kızlar ayağa kalkıp koridorlarda dans etmeye başladı. Sonra bir an duraksamadan, Cure’un *Just Like Heaven*’ına geçtiler. Taylor’ın sesi tatlı, yüksek ve zorlamadan uzaktı. Mükemmel denebilirdi. Ama şaşkınlığımı üstümden atamıyordum. Aklım almıyordu. Bram haklıydı. İnsanlar geniş odaları ve minicik pencereleri olan evlere benziyordu. Ve birbirimizi şaşırtmaktan hiç vazgeçmememiz belki de iyi bir şeydi.

“Nora hiç fena değil, değil mi?” dedi Nick bana doğru eğilip.

“Senin haberin var mıydı?”

“Aylardır birlikte çalışıyorduk. Ama sana söylemememi istedi.”

“Cidden mi? Neden?”

“Çünkü büyüteceğini biliyordu.”

Demek istediğim, benim ailem böyleydi. Her şey lanet olası bir sırdı çünkü her şey çok büyütülürdü. Her şey bir sırrını açıklamak gibiydi.

“Annem ve babam bunu kaçırdıkları için kafayı yiyecek.”

“Hayır, çünkü gelmelerini ayarladım,” dedi Nick koridorun ön tarafını işaret ederek. Birkaç sıra ileride kafalarının arkasını görebiliyordum. Kafa kafaya vermişlerdi. Sonra annemin yanında, koyu sarı renkli dağınık saçlar gördüm. Çok komikti ama neredeyse Alice diyecektim.

Nora'nın yüzünde o belli belirsiz gülümsemesi vardı. Dalgalı saçları açıktı ve gırtlığıma gerçekten bir yumru oturdu.

“Çok gururlu görünüyorsun,” dedi Bram.

“Evet, çok acayip,” dedim.

Sonra Nora'nın gitarın gövdesinin üstündeki elleri durdu. Taylor şarkı söylemeyi kesti. Kararlı ve öfkeli bir ifade yüzünü kaplayan Leah dışında herkes çalmayı bıraktı. Sonra da bugüne kadar duyduğum en müthiş ve en sıkı bateri solosu başladı. Gözleri odaklı, yanakları kırmızıydı ve gerçekten çok hoş görünüyordu. Söylesem asla inanmazdı.

Bram'e bakmak için döndüm ama o diğer yana, Garrett'a bakıyordu ve yanaklarından sırtıttığını görebiliyordum. Garrett başını iki yana salladı ve gülümseyerek, “Duymak istemiyorum, Greenfeld,” dedi.

Şarkı sona erdi ve salonun ışıkları yanarken insanlardan çığlıklar ve alkışlar yükseldi. Atriyumun arka tarafına doğru bir hareket başladı ve biz oturup geçmesini bekledik. Abby dışarı çıkıp bizi buldu. Sonra kahverengi saçlı ve kısa kırmızı sakallı bir çocuk önümüzdeki boş sıraya girip bana gülümsedi.

“Simon olduğun her halinden belli,” dedi.

Şaşkınlıkla başımı saldı. Aslında tanıdık görünüyordu ama çıkaramadım.

“Merhaba. Ben Theo.”

“Theo... Alice'in Theo'su gibi mi?”

“Onun gibi bir şey,” dedi sırtarak.

“O burada mı? Sen burada ne arıyorsun?” Gözlerim otomatik olarak annemlerin oturduğu yere çevrildi ama sıraları çoktan boşalmıştı. “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim.

Becky Albertalli:

“Ben de,” dedi. “Alice lobide ama benden sen ve şey... Bram’e bir mesaj iletmemi istedi.” Nick, Abby ve Garrett ilgiyle izlerken, Bram’le birbirimize baktık.

“Pekâlâ,” dedi. “Annenle babanın sizi The Varsity adında bir yere davet etmek üzere olduğunu ama gidemeyeceğini söylemen gerektiğini söyledi. Sihirli sözcükler olarak ödevlerini yetiştirmek zorunda olduğunu söyleyecekmişsin.”

“Ne? Neden?”

“Çünkü,” dedi Theo başını sallayarak, “oraya gitmek yarım saat, dönmek de yarım saat sürüyormuş. Bir de sipariş verip yediğin süre varmış.”

“Kelimenin tam anlamıyla değer,” dedim. “Buzlu Portakal’larını hiç denedin mi?”

“Denemedim,” dedi Theo. “Gerçi, dürüst olmak gerekirse ömrüm boyunca Atlanta’da en çok beş saat geçirmiştir. Şimdilik.”

“Neden benim gitmemi istemiyor?”

“Çünkü sana evde gözetimsiz geçireceğin iki saat tanımak istiyor.”

“Ah.” Yanaklarım yanıyordu. Nick kişner gibi bir ses çıkardı.

“Evet,” dedi Theo, kısa bir an Bram’e sırtarak. “Bu yüzden sanırım, birazdan dışarıda görüşeceğiz.” Atriyumun kapısına doğru yürüdü.

Bram’e baktım. Gözleri muzip bir ışıltıyla aydınlanmıştı. Her zamanki Bram’dan çok farklıydı.

“Ah, sen de bu işin içinde miydin?”

“Hayır,” dedi. “Ama destek veriyorum.”

“Demek istediğim, her şeyi kız kardeşimin yönetmesi biraz ürkütücü.”

Bram dudağını ısırarak gülümsedi.

“Ama aynı zamanda müthiş,” diye itiraf ettim.

Böylece avluya çıktık ve ben doğruca Alice’in yanına gittim. Bram, Nick, Abby ve Garrett’la birlikte arkada kaldı.

“Burada olduğuna inanamıyorum.”

“Şey, küçük Nick Eisner büyük bir şeyler olacağını çıtlattı. Ama geçen hafta oyunu kaçırdığım için üzgünüm, bab.”

“Sorun değil. Theo’yla tanıştım,” dedim sesimi alçaltarak. “Çok hoş.”

“Evet, evet.” Alice mahcup bir ifadeyle gülümsedi. “Senininki hangisi?”

“Gri fermuarlı kazaklı. Nick’in yanında duruyor.”

“Yalan söylüyorum. Facebook’tan bakmıştım zaten,” dedi bana sarılarak. “Çok tatlı biri.”

“Biliyorum.”

Sonra yan kapılar açıldı ve Emoji kızları avluya çıktı. Nora bizi görünce adeta yavru köpek gibi viyakladı.

“Allie!” Alice’e koştu. “Burada ne arıyorsun? Neden Connecticut’ta değilsin?”

“Çünkü sen bir rock yıldızı olmuşsun,” dedi Alice.

“Ben rock yıldızı değilim,” dedi Nora sırtarak.

Annem ve babam Nora’ya fena halde Seussvari bir buket getirmişti ve yaklaşık beş dakika boyunca gitar yeteneği konusunda övgüler yağdırdılar. Sonra grubun geri kalanına ve Abby’ye de övgüler yağdırmak istedikleri için kocaman bir gruba dönüştük. Nora, Theo’yla konuşuyor, annemler Bram’le

Becky Albertalli:

el sıkışıyor, Taylor ve Abby önlerine gelenle kucaklaşıyordu. Gerçeküstü ve harika bir sahneydi.

Leah'nın yanına gittim. Sırtarak omuz silkti. Ben de onu ezer gibi sımsıkı kucakladım. "Müthıştin," dedim. "Hiç aklıma gelmezdi."

"Okul baterisini ödünç almama izin verdiler. Kendi kendime öğreniyordum."

"Ne zamandır?"

"Yaklaşık iki yıldır."

Ona baktım. Dudağını ısırdı.

"Sanırım muhteşemim, değil mi?" dedi.

"EVET," dedim. Ve kendimi onu tekrar kucaklamaktan alamadım.

"Pekâlâ," dedi kollarımdan kurtulmak için kıvranarak. Ama gülümsediğini görebiliyordum.

Alnına bir öpücük kondurdum ve Leah inanılmaz bir şekilde kırmızıya döndü. Leah sıkı kızarırdı.

Sonra annemle babam The Varsity'ye bir kutlama ziyareti yapmayı önerdiler.

"Ben ödevlerimi yetiştirsem iyi olur," dedim.

"Emin misin, evlat?" dedi babam. "Dönüşte sana bir Buzlu Portakal getirmemi ister misin?"

"İki de olur," dedi Alice ve sırıttı.

Alice eve dönüş yoluna çıktıkları zaman mesaj çekebilmek için telefonumu açık tutmamı tembihledi.

"Ve sen de Buzlu'ları unutma."

“Simon. Sanırım buna hem karnım doysun hem pastam dursun deniyor.”

“Büyük olsun,” dedim. “Hatıra bardaklarında.”

Muhtemelen yüz kişi falan otoparka doğru yürüyordu. Ben Bram’le arkada kalmıştım. El ele tutuşmak için fazla insan içindeydik. Burası Georgia’ydı. Bu yüzden aramıza mesafe koyarak yanında yürüdüm. Cuma akşamı birlikte takılan iki arkadaş gibi. Tek fark, etrafımızdaki havanın neredeyse çatırdayacak kadar enerji yüklü olmasıydı.

Bram otoparkın yükseltilmiş kısmına, en üst seviyeye park etmişti. Arabasının kilidini merdivenlerin başındayken açtı. Ben yolcu tarafına yürüdüm. Aynı anda yanımdaki araba gürültüyle çalışarak beni yerimden sıçrattı. Kapımı açmak için çıkmasını bekledim. Ama sürücü hareket etmedi. Pencereden içeri bakınca, Martin olduğunu gördüm.

Göz göze geldik. Burada olmasına şaşırmıştım çünkü o gün okulda yoktu. Bir başka deyişle, bana e-posta gönderdiğinden beri onu hiç görmemiştim.

Elini saçlarının arasından kaydırdı ve ağzı bükülür gibi oldu.

Ben de ona bakmayı sürdürdüm.

E-postasına cevap vermemiştim. Henüz.

Bilmiyordum.

Ancak hava soğuk olduğu için arabaya girdim ve Martin’in geri geri çıkmasını pencereden izledim.

“İçerisi yeterince sıcak mı?” diye sordu Bram. Başımı evet der gibi salladım. “Sanırım size gidiyoruz.”

Sesindeki gerginlik beni de gerdi. “Sakıncası yok ya?”

Becky Albertalli:

“Yok,” dedi bana bakarak. “Demek istediğim, yok.”

“Tamam. Peki,” dedim. Kalbim küt küt atıyordu.

Kapıdan içeri Bram’le girerken, holü ilk kez görür gibi hissettim. Duvara yaslı duran, üstü kataloglar ve gereksiz postalarla dolu gelişi güzel boyanmış konsol. Nora’nın anasınıfındayken yaptığı çerçevesiz, ürkütücü bir Alvin and the Chipmunks resmi. Kanepeden yere atlayan Bieber’ın boğuk gümbürtüsü ve sonra bize doğru gelirken çıkardığı tıkırtılar.

“Hey, merhaba,” dedi Bram neredeyse çömelerek. “Seni tanıyorum.”

Bieber onu dili bir karış dışarıda, tutkuyla karşılayınca, Bram şaşkınlıkla güldü.

“Üzerimizdeki etkin bu,” dedim.

Bram, Bieber’ın burnunun ucunu öptü ve peşimden oturma odasına girdi. “Aç mısın?” diye sordum. “Ya da bir şey içmek ister misin?”

“İyiyim,” dedi.

“Sanırım kola içsek iyi olacak.” Onu öpmeyi deli gibi istiyordum ama neden oyalandığımı bilmiyordum. “Bir şeyler izlemek ister misin?”

“Elbette.”

Ona baktım. “Ben istemem.”

Güldü. “O zaman izlemeyelim.”

“Odamı görmek ister misin?”

Yüzünde yine o muzip gülümseme belirdi. Aslında belki de Bram’lik bir gülümsemeydi. Belki de onu yeni yeni çözmeye başlıyordum.

Duvar merdiven boyunca çerçevesiz fotoğraflarla kaplıydı. Bram hepsine tek tek bakmak için durdu. “Şu meşhur çöp kutusu kostümü,” dedi.

“Nora’nın en mutlu saatleri,” dedim. “Bildğini unutmuşum.”

“Ve şu elinde balık olan sensin, değil mi? Sevinçten halalara uçmuş gibisin.”

Fotoğrafta altı-yedi yaşlarındaydım. Güneşten yanıyordum, kolumu vücudumdan olabildiğince uzağa uzatıyordum ve elimdeki misinin ucundan bir balık sarkıyordu. Dehşet dolu gözyaşlarına boğulmak üzereymişim gibi görünüyordum.

“Balık tutmayı hep çok sevmişimdir,” dedim.

“Bu kadar sarışın olmana inanamıyorum.”

En üst basamağa ulaştıncaya elimi tutup sıktı. “Gerçekten buradasın,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Bu gerçek.”

Kapıyı açtım ve içeri girerken, yerdeki giysilerin bir kısmını tekmeyle uzaklaştırmaya çalıştım. “Bütün bu dağınıklık için... üzgünüm.” Boş çamaşır sepetinin yanında bir kirli çamaşır dağı, boş şifonyerin yanında da bir temiz çamaşır dağı duruyordu. Kitaplar ve kâğıtlar her yerdedi. Çalışma masamın üstünde, çalışmayan bir Meraklı George çalar saatinin, bilgisayarımın ve plastik bir robot kolunun yanında boş bir balık kraker paketi duruyordu. Sırt çantam masamın koltuğunun üstündeydi. Duvarlarda eğri büğrü asılmış çerçevesiz plak kapakları vardı.

Ancak yatağım topluydu. Oraya oturduk ve sırtımızı duvara yaslayıp bacaklarımızı öne uzattık.

Becky Albertalli:

“Bana e-postaları nereden yazıyorsun?” diye sordu.

“Genelde buradan. Bazen masamdan.”

“Hah,” dedi başını sallayarak. Sonra öne eğildim ve usulca boynunu, tam çenesinin altını öptüm. Bana dönüp yutkundu.

“Merhaba,” dedim.

Gülümsedi. “Merhaba.”

Sonra onu gerçekten öptüm. O da karşılık verdi ve saçımı ellerinin arasında tuttu. Ve nefes alır gibi öpüştük. Midemden kelebekler havalandı. Ve bir şekilde kendimizi yatay bir halde bulduk. Bram’in elleri sırtımdaydı.

“Bunu sevdim,” dedim boğuk bir sesle. “Bunu yapmıyoruz. Her gün.”

“Tamam.”

“Hiç başka şey yapmayalım. Okul yok. Yemek yok. Ödev yok.”

“Ben de sinemaya gidelim diyecektim,” dedi gülümseyerek. O gülümseyince, ben de gülümsedim.

“Sinema da yok. Sinemadan nefret ederim.”

“Ah, gerçekten mi?”

“Gerçekten gerçek. Kendim seni öpebilecekken, neden başkalarının öpüşmesini izleyeyim?”

Sanırım buna itirazı yoktu çünkü beni kendine çekip açıklıkla öptü. Ve birden sertleştim, onun da sertleştiğini anladım. Heyecan verici, tuhaf ve tamamen korkutucuydu.

“Ne düşünüyorsun?” dedi Bram.

“Annemi.”

“Hayır,” dedi gülerek.

Ama gerçekten annesini düşünüyordum. Özellikle Oral Dahil Her Defasında kuralını. Çünkü aynı kuralın benim için de geçerli olacağı kafama yeni dank etmişti. Bir noktada. Eninde sonunda.

Dudaklarına minik bir öpücük kondurdum.

“Sevişmeyi gerçekten istiyorum,” dedi. “Sinemadan nefret ediyor olmasaydın, hangi filmi izlemek isterdin?”

“Ne olursa,” dedim.

“Ama muhtemelen bir aşk filmi olurdu, değil mi? Simon’ca, sonu mutlu biten bir şey.”

“Alaycı bir tip olabileceğime neden kimse inanmıyor?”

“Hımmm.” Güldü.

Üstünde uzanırken, vücudumu saldım ve başımı boynunun girintisine gömdüm. “Sonu olmayan şeyleri seviyorum,” dedim. “Hiç bitmeyen şeyleri.”

Bana sımsıkı sarıldı, başımı öptü ve öyle yattık.

Ta ki arka cebimdeki cep telefonum ötene kadar. Alice. *Otoyoldan çıkıyoruz. Hazır ol.*

Tamamdır. Teşekkürler, Paul Revere, yazarken telefonumu Bram’in göğsüne koydum.

Sonra onu tekrar öptüm ve ikimiz de ayağa kalkıp gerindik. Sonra ikimiz de tuvalette biraz zaman geçirdik. Ailem eve geldiğinde, aramızdaki bir ders kitabı yığınıyla oturma odasındaki ikili kanepede oturuyorduk.

“Ah, merhaba,” dedim bir çalışma kâğıdından kafamı kaldırıp. “Nasıldı? Bu arada Bram ders çalışmaya geldi.”

“Çok üretken olduğunuzdan eminim,” dedim annem. Dudaklarımı sıktım. Bram yavaşça öksürdü. Annemin yüz

Becky Albertalli:

ifadesinden bir sohbetin başlamak üzere olduğunu anladım. Yasaklarla ilgili tuhaf bir tartışmanın. Büyütülecek bir meseleymiş gibi.

Ama belki büyütülecek bir olaydı. Belki de acayip büyütülecek bir olaydı.

Belki de ben öyle olsun istiyordum.

Teşekkürler

Bu kitabın her yerinde güzel parmak izleri bırakmış ve ifade edemeyeceğim kadar büyük bir teşekkürü ve minneti hak eden o kadar çok insan var ki.

Simon'ın mizah anlayışını eksiksiz kavrayan ve hikâyenin içini dışını bilen dâhi editörüm Donna Bray. Simon'ı daha ilk günden benimsediğin ve ona bayıldığın için teşekkürler. Geri dönüşlerinin derinliği, dokusu ve bilgeliği aklımı başımdan aldı. Bu kitabı aklımın almayacağı bir şekilde güçlendirdi... Bu kitaba inanan ve bir Ninja gibi dört günde satmayı başaran olağanüstü ajansım Brooks Sherman. Sen kısmen bir kâhin, kısmen bir editör, kısmen bir psikolog ve Slytherin'lerin harika insanlar olduğunun canlı bir kanıtısın. Kitabımı böyle şiddetle savunduğun, tam bir baş belası ve müthiş bir dost olduğun için teşekkürler. Viana Siniscalchi, Emilie Polster, Stef Hoffman, Caroline Sun, Bethany Reis,

Veronica Ambrose, Patty Rosati, Nellie Kurtzman, Margot Wood, Alessandra Balzer, Kate Morgan Jackson, Molly Mottch, Eric Severson ve B+B ve Harper'daki ekibin tamamı, bitmek bilmeyen heyecanınız ve inanılmaz emeğiniz için (ve Suman Seewat, Harper Canada'da beni bu kadar sıkı savunduğun için) çok teşekkür ederim. Alison Klapthor ve Chris Bilheimer, hayallerimin kapağı için çok teşekkürler... Bent Ajans'taki muhteşem ve inanılmaz derecede işbirlikçi ekip, özellikle Molly Ker Hawn ve Jenny Bent. Janet Reid ve FinePrint'teki ekip ve her şeye ön ayak olan Alexa Valle. Ayrıca muhteşem yayıncım Deb Shapiro'ya minnettarım... Jessica Farrugia Sharples, Vicky Photiou, Ben Horslen ve özellikle Anthea Townsend'in (ekstra tezahüratlarla) de aralarında olduğu, Penguin/Puffin İngiltere'deki müthiş ve inanılmaz derecede destekleyici ekibim. Bu kitaba inanan ve deniz aşırı ülkelerde hayat vermek için çabalayan bütün yabancı yayınevlerime çılgın teşekkürlerimle. İlk okuyucum ve platonik Mavi'm Kimberly Ito. Bilgeliğin, desteğin ve mizah duygun için sana ne kadar teşekkür etsem az... Adam Silvera, David Arnold ve Jasmine Warga gibi dehaları barındıran Beckminavidera. Tarikatınıza sızmak yaptığım en akıllıca şey oldu. Efsane e-postalarımız, Oreo tartışmalarımız ve toplu Elliott Smith tapınmalarımız olmadan ben nasıl ayakta kalabilirdim ki? Sonsuz bir abla bilgeliği sağlayan ve beni bütün o tatlılar için kıvrandıran Heidi Schulz. Bana olağanüstü konferansınıza ve eleştiri gruplarınıza katılma imkânı sunduğunuz için George Weinstein ve Team Erratica'nın parlak zihinleri, Chris Negron, Emily Carpenter ve

Manda Pullen başta olmak üzere Atlanta Yazarlar Kulübü. Fearless Fiftener'lar ve yazım dünyasında benimle gülen, beni destekleyen, bana akıl veren ve akıl sağlığımı korumama yardım eden diğer dostlara. Destekleriyle ayaklarımı yerden kesen inanılmaz kütüphanecilere, bloggerlara, yayıncılık dünyasının profesyonellerine ve kitapçılara (Diane Capripola'ya ekstra oreolar eşliğinde) binlerce teşekkür! Daha ilk günden bu topluluğun bir parçası gibi hissetmemi sağladıkları için, beni önce kitaplarıyla, sonra da benimkini tanıtarak beni havalara uçuran kahramanlarım Andrew Smith, Nina Lacour, Tim Federle ve Alex Sanchez'e... Psikolog olarak görev yaptığım yıllarda birlikte çalıştığım ısılt ısılt ergenlere, çocuklara, yetişkinlere ve ailelere. Özellikle iletişimimizi koparmamıza asla izin vermeyen Kingsbury'deki öğrencilere. Yıllar içinde sahip olduğum olağanüstü öğretmenlere, özellikle gerçek bir baş belası ve hayatımın en iyi ve önemli öğretmeni olan Molly Mercer'a... Hayatımdaki ve bu kitaptaki etkilerini abartmanın asla mümkün olmayacağı Riverwood Lisesi'ndeki tiyatro arkadaşlarıma (özellikle Sarah Beth Brown, Ricky Manne ve Annie Lipsitz'e) çok teşekkürler. Bana akıllarının almayacağı kadar ilham veren diğer dostlarıma, Diane'e ve bütün Blumenfeld ailesine, Lauren Starks, Jaime Hensel ve bütün Hensel ailesine, Jaime Semensohn, Betsy Ballard, Nina Morton, Binswanger'lar, Shuman'lar ve daha pek çoklarına ve hayatımı milyonlarca şekilde kurtaran Takoma Mamas'a... Ailem, Molly Goldstein, Adele Thomas, Curt ve Gini Albertalli'ye ve diğer Goldstein'lara, Albertalli'lere, Thomas'lara, Bell'lere, Berman'lara, Wechsler'lara, Levine'lere ve Witc-

hel'lara. Bitmek bilmeyen destekleri için Gail McLaurin ve Kevin Saylor'a. Ve son olarak üvey annem Candy Goldstein ve üvey kardeşlerim William Kotton ve Cameron Klein'a. Hayatıma her zaman acayip değerli, kutsal bir varlıkmış gibi yaklaşan annem Eileen Thomas'a, orijinal bir baş belası ve sağlam bir hipster olan babam Jim Goldstein'a, Purim için atık kutu kostümüyle harikalar yaratan ve kola şişesi ağzı konusunda bilgi sahibi olan kız kardeşim Caroline Goldstein ve okul öncesi dönemi Pokémon hikâyeleri, yazabileceğim her şeyden daha iyi (ve daha edepsiz) olan erkek kardeşim Sam Goldstein'a... Her şeyleriyle ve saçmalık derecesinde sevdiğim oğullarım Owen ve Henry Albertalli'ye. Sizi tanımak ve büyümenizi izlemek hayatımın en büyük ayrıcalığı oldu... Tartışmasız en iyi dostum ve suç ortağım olan, beynimin diğer yarısının sahibi kocam Brian Albertalli'ye. Sen olmasan kitap da olmazdı. Sen benim yüzülmeye değer kıyımsın. Sen benim bu hayattaki en büyük olayımsın... Edgardo Menvielle, Cathy Tuerk, Shannon Wyss ve CNMC Cinsiyet ve Cinsellik programı aracılığıyla her gün sayısız hayatı değiştiren diğer klinik tedavi uzmanları ve gönüllüler. Yaptığınız her şey ve beni açık kollarla karşıladığınız için çok teşekkür ederim. Ve hayatımdaki olağanüstü, LGBT ve cinsiyet uyumsuzluğu yaşayan çocuklar ve ergenler (ve onların olağanüstü aileleri); bilgeliliğiniz, mizah duygunuz, yaratıcılığınız ve cesaretinizle aklımı başımdan alıyorsunuz. Muhtemelen tahmin etmişsinizdir ama bu kitabı sizin için yazdım.

BECKY ALBERTALLI

onlarca akıllı, tuhaf ve karşı konulmaz gençle terapi yapma fırsatını elde etmiş bir klinik psikologdur. Ayrıca Washington'da cinsel kimliklerini topluma kabul ettirmede sıkıntı yaşayan çocuklar için bir destek grubunun lider yardımcılığını üstlenmiştir. Zamanını eşi ve iki oğluyla yaşadığı Atlanta'da gençlik kitapları yazarak geçirmektedir. Daha detaylı bilgiye www.beckyalbertalli.com adresinden ulaşabilirsiniz.

"Seni seviyorum, SIMON. SENİ SEVİYORUM!
Tabii bu taptaze, komik, ses getirecek
romanı da seviyorum."

—Jennifer Niven, *The New York Times* çöksatırı
Hayatın Kıyısında'nın yazarı

"Mükemmel bir hediye gibi. Kimi zaman eğlenceli
kimi zamansa yürek burkuyor. Okurlar Simon'la
üzülecek, minik zaferleriyle sevinecek ve hepsinden
önemlisi ona âşık olacak."

—Andrew Smith, Michael L. Printz ödüllü yazar

"Duygularınıza hitap eden harika
bir eser. Gördüğünüz an alıp
hemen okumaya başlayın."

—Oprah's Magazine

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-337-6

